

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

**IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..**

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA

hayri@tabularatalanayalanabalta.com

www.tabularatalanayalanabalta.com

KIZMAK YOK

Latince Dua...

J. J. Rousscau'nun dostlarından olan Prens Elizabeth bir gün Latince dua okuyordu.

Yanında bulunan bayan arkadaşları Latince'den hiç anlamadığı halde Latince dua okunmasına takılarak:

- Fransızca olarak okusan daha iyi olmaz mı? dedi.

Prens:

- Öyle ama dedi. Fransızca okursam, okuduğumu anlarım. Okuduğumu anlayınca zevk duymuyorum ki... dedi...

+

Aslan Papazı Yerse...

Küçük bir çocuk annesiyle Paris Hayvanat bahçesinde dolaşıyordu. Aslan kafesi önünde çocuk annesine sordu:

- Aslan ölünce cennete mi gider anne?

- Hayır yavrum!

- Ya papaz ölürse nereye gider?

- Cennete gider.

- Peki anne. Aslan papazı yedikten sonra çatlayıp ölürse, hangisi cennete gider, hangisi cehenneme?

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA,
SÖMÜRÜYE,
ŞERİATA HAYIR!..

Sorumlusu: Av. Hayri BALTA
hayri@tabularatalanayalanabalta.com
www.tabularatalanayalanabalta.com

KIZMAK YOK

Latince Dua...

J. J. Rousscau'nun dostlarından olan Prens Elizabeth bir gün Latince dua okuyordu.

Yanında bulunan bayan arkadaşı Latince'den hiç anlamadığı halde Latince dua okunmasına takılarak:

- Fransızca olarak okusan daha iyi olmaz mı? dedi.
Prens:

- Öyle ama dedi. Fransızca okursam, okuduğumu anlarım. Okuduğumu anlayınca zevk duymuyorum ki... dedi...

+

Aslan Papazı Yerse...

Küçük bir çocuk annesiyle Paris Hayvanat bahçesinde dolaşıyordu. Aslan kafesi önünde çocuk annesine sordu:

- Aslan ölünce cennete mi gider anne?
- Hayır yavrum!
- Ya papaz ölürse nereye gider?
- Cennete gider.

- Peki anne. Aslan papazı yedikten sonra çatlayıp ölürse, hangisi cennete gider, hangisi cehenneme?

İÇİNDEKİLER

1 BU YAZILAR OKUNUR, YETER Kİ BİRİNİ OKUYUN...	4	38 YENİ YÜZ LİRALIKLARDA YENİ BİR YÜZ...	76
2 KIZMAK YOK	5	39 SÖZE ÖNEM VERİLMELİ...	78
3 CİN	7	40 UZAYDA İKİ KİŞİ...	80
4 OLUŞMAK	9	41 NEDİR BU DİLEK DUASI?	82
5 UZAYDA ÜÇ KİŞİ	11	42 DÜŞÜNCELERİ	
6 BOYNUZUNDA	13	KARIŞTIRMAK...	85
7 BUGÜN DE ÖKÜZ	14	43 KİMLERİ EĞİTMEK GEREK...	87
8 DURUŞMALAR	15	44 İMAM NİKÂHI MODASI...	90
9 DİN ADAMLIĞI	16	45 TBMM'DE CAMİ	93
10 BİLGİSİZLİK...	17	46 KADIN ERKEKSİZ, ERKEK KADINSIZ OLABİLİR Mİ?	96
11 ÇÖL'ÜN ÜRÜNLERİ	18	47 GENİŞ DÜŞÜNEBİLMEK...	99
12 KORKUNÇ BEKLEME...	19	48 KALKINIYORUZ...	103
13 MÜFTÜNÜN BİLMEDİKLERİ..	20	49 HANGİSİNE İNANMALI?	107
14 ŞEMS'UN OYUNU...	21	50 BALDIR-BACAK YARIŞMASI...110	
15 GERÇEK NEREDE...	23	51 ÇAĞDAŞ DÜŞÜNCEYE ÖZLEM...	112
16 BİLİNMESİ GEREKEN...	25	52 DÜNYA DÖNMEKTE...	115
17 SULTAN KABUS'A YARDIM EDENLER...	28	53 BİLGİSİZLİĞİN HIZI...	116
18 MEVLANAMIZ...	30	54 OKULLARDA ARAPÇA...	119
19 YENİ BİR TEORİ...	32	55 SAKAL RAHATSIZLIĞI...	122
20 TANRILARIN ARABALARI...	34	56 TANRI VE PUT ÜZERİNE...	124
21 MEVLANA	36	57 BAŞÖRTÜSÜ...	128
22 ELBETTE ÇAĞDIŞI...	38	58 HAYAT KADINLARI...	130
23 CEPHECİLERE TANRI TANIMI...	40	59 NEFİS SORUNU...	133
24 ALDANMAYALIM...	43	60 GENÇLİĞE SAYGI...	135
25 HEDEF ATATÜRK...	45	61 AYDIN...	137
26 İNCİL MÜSLÜMANLIĞI...	48	62 KURBAN...	139
27 KİMLER TÜRK...	53	63 DÖNECEKSEK ATATÜRK'E DÖNELİM...	142
28 YURTTAŞLIK GÖREVİMİZ...	55	64 KÖLELİK KONUSUNDA...	143
29 DÖNME KONUSU... (1)	57	65 SORU MU BU? (1)	146
30 DÖNME KONUSU... (2)	59	66 SORU MU BU? (2)	148
31 KİM GAVUR...	61	67 ABDULLAH HOCA...	151
32 DİN KONUSUNDA...	63	68 EN BÜYÜK SAVAŞ...	152
33 FIKRALAR...	65	69 TARİKATÇI MI OLALIM?	155
34 RUHLARI KONUŞTURMAK...	67	70 CESARETİN KAYNAĞI...	156
35 SUÇ DEĞİL...	69	71 AYDIN DİN ADAMI...	159
36 FAL MI, UYDURMACA MI?..	70	72 TOPLUMDA KADININ YERİ...	162
37 GÜNAH ÇIKARMA...	73		

73. CEHENNEMLİK MİYİZ?	165	104 İFTAR YEMEKLERİ...	227
74 DİN ve TANRI KONUSUNDA...	167	105 KUR'AN KURSLARI	
75 YASAKLAR DÖNEMİ...	171	YEMİNİ...	229
76 ÖP KOCANIN ELİNİ...	173	106 ÜMİT OLDU JOSEF...	230
77 ÇOCUKLARA KIYMAYALIM		107 TURAN DURSUN	232
EFENDİLERİ...	174	108 ADNAN OKTAR'A AÇIK	
78 KAÇINIYORLAR...	175	MEKTUP...	233
79 LAİK LİK UYGULAMASI...	176	109 ACABALARLA	
80 CUMA SELAMLIGI...	178	BOĞUŞTUM...	235
81 UYGULAMAYA BAKARLAR...	180	110 KURBAN BAYRAMI MI?..	237
82 KIYAMET KOPMUŞ MU		111 AKIL ERDİREMİYORUM...	240
KOPACAK MI?	182	112 MEB'DE MESCİT...	242
83 ÖRTÜNMEK...	185	113 CAMİ Mİ PARK MI?	243
84 TANRI BABA ŞİİRİ....	188	114 GAVUR İCADI...	245
85 KİM ŞEHİT?..	190	115 LÂİK LİK TARTIŞMASI...	247
86 KALIPLAŞMIŞ DÜŞÜNCE...	192	116 ENDÜLJANS...	249
87 DOMUZLAR...	194	117 SATYA SAİ BABA...	252
88 MUCİZE...	196	118 DİN...	255
89 DÜŞÜNÜRSEK...	199	119 İYİ HUYLU CİNLER...	258
90 SAKAL SÜNNETTİR...	200	120 ŞERİATÇI KIZLARA...	259
91 ŞERİATÇININ TİCARETİ...	201	121 TANRI KELAMI... (1)	262
92 ŞERİATTA ŞİDDET...	203	122 TANRI KELAMI... (2)	265
93 RESİM YAPMAYALIM MI?..	207	123 KORKMAYALIM,	
94 KADIN KÖLE OLAMAZ...	209	BİR AZ DÜŞÜNELİM...	271
95 MUZIR YAYIN YAPIYORLAR...	211	124 TURAN DURSUN'A	
96 BÜYÜK BASININ BÜYÜK		YAZIK OLDU...	273
YAZARLARINA...	212	125 AYINLI DÜĞÜN...	275
97 HANİ İBADET DE GİZLİ KABAHAHAT		126 ÇIKMAZ YOL...	276
DA GİZLİ İDİ...	214	127 SOLCULAR	
98 CUMHURBAŞKANI NE		CEHENNEMLİK Mİ?..	278
DEMEK İSTER...	215	128 BALTA'DAN İNCİLER...	281
99 163'ÜN KALDIRILMASINA		129 BALTA'NIN MEKTUBU...	282
KARŞIYIM...	217	130 BAHRİYE ÜÇOK ve	
100 OKOUME AĞACI...	219	ÖLÜM TÖRENİ...	288
101 ŞERİATIN KESTİĞİ		131 AV. HAYRİ BALTA'NIN	
PARMAK...	221	ÖZ GEÇMİŞİ...	292
102 TERÖR...	223	132 TABULARA TALANA YALANA	
103 ATATÜRK DÜNYA		BALTA YAYINLARI:	296
MÜSLÜMANLARINA MESAJ			
GÖNDERMEMİŞ...	225		

1 BU YAZILAR OKUNUR, YETER Kİ BİRİNİ OKUYUN...

Bu yazılar: 33 yaşına kadar ilkokul mezunu olarak yaşayan, emeğinden başka geliri olmayan, düşünce ve inanışları yüzünden en az 20 işyerinden ve memleketinden kovulan ve de 5 kişilik ailesi ile birlikte kiralık evlerde oturarak; gündüzleri çalışıp geceleri Akşam ortaokuluna, liseye giden ve Hukuk Fakültesini dışarıdan bitirip 49 yaşında avukat olan birinin 1967 ile 1991 tarihleri arasında yazdıklarından gazetelerde yayınlanmış olanlarıdır...

Bu yazılarda elden geldiğince dinin asıl amacına dikkat çekilmiştir.

Gelmiş geçmiş bütün gerçek din bilginlerinin yaptığı gibi "DÎNİ TAKLİDİ" den "DÎNİ TAHKİKİ" ye geçilmesi amaçlanmıştır.

Dini taklidi: Kişinin gelişmesine yardımcı olamaz. Akli çürütür, aklın yaratıcılığını ve üreticiliğini ortadan kaldırır. Başka inançta olanlara düşmanlık aşılar. Düşünce ve inanç özgürlüğüne saygı duymaz... Koyduğu kurallarla kişiyi programlanmış bir robot durumuna getirir...

Oysa Dini tahkiki: İnsanı düşünmeye zorlar ve onu programlanmış bir robot olmaktan kurtarır... Doğruyu, güzeli, iyiyi araştırıp yaşamına uygulamaya çalışır... Hangi düşünce ve inanışta olursa olsun insanları sevmeye zorlar... İşte dinin gerçek amacı budur...

Din; doğru, güzel, iyi bir yaşama yöntemidir. Tanrı'yı ve dini bilmeyen adamdan korkulmalıdır.

Bu yazılar, yazarın yalnızca din konusunda yazdıklarıdır. Bunlar yanında dini, tasavvufi, edebi ve siyasal konularda yazılmış yayına hazır olarak bekleyen 100'ü aşkın dosyası vardır ve bunlar sırası geldikçe yayınlanacaktır.

Bu yazılar için bir kuruş alınmamıştır. Bu yazıların çoğu işçi olarak çalışan bir kişinin öğle tatilinde bir çırpıda yazdıklarıdır.

Anlı-şanlı yazarlardan, bir-ikisi dışında, hiçbiri bu konulara değinmemiştir. Bu konulara değinmeyen yazarların denizde yatı, karada ise yalısı olmuştur.

Bu yazılar, yeniden doğmasını istenilen ya da dinsel konuları merak eden dostlara verilecek en güzel armağan olacaktır...

Bu yazılarda 16 yıllık siyasal ve sosyal gidişin aşamaları yanında politikacılarımızın eleştirildikleri de görülecektir.

2 KIZMAK YOK

Kentimiz Kültür Derneği'nin yıllık kongresi geçtiğimiz hafta içinde yapıldı. Bu kongrede yüksek öğrenim görmüş, öğretmenler, hukukçular dururken en çok oyu Üç Hoparlörlü İmam diye tanınan birinin alması kentimiz ileri gelenlerini şaşkına çevirmiştir.

Efendim bu olur mu imiş? Öğretmen dururken imam, hukukçu dururken kitapçı, ortacı dururken sağcı, Atatürkçü dururken Nurcu seçilir mi imiş?

Kızmak yok beyler. Perde arkasından siyasal karıştırlarınız üzerine saldırttığınız kukla askerler canlanıyor artık.

Siz, bana değmeyen yılan bin yaşasın diyenler; bunlar İşçi Partisi toplantılarına, sinemalara saldırırlarken, kentimizin yurtsever halkçı aydınlarına sözlü-yazılı en hayasızca çamurları atarlarken büyük bir vurdum duymazlık içinde kayıtsız kaldınız. Öyle ki yaptıkları sofralarınızın en iyi eğlencesi ve söz konusu oldu.

Bir kısmınız ise baskı yapmakla, tutuklamakla, dayak atmakla bu kara akım önlenir sandınız, işte vardığınız nokta.

Hele siz ortanın merkezindekiler bunları rejimin teminatı olarak görüyordunuz, demokrasi gereği diyordunuz...

Şeriat hakkında efsanevi sözler söylenirken, çoğunuz, halkın dini duygularını incitmek gerekçesiyle sustunuz. Akılcı olacağınıza duygusal, gerçekçi olacağınıza şeriatçı güründünüz. Her birinizin gönlünde bir aslan yatıyordu. Kiminiz Belediye Başkanlığı, kiminiz İl Encümen üyeliği, kiminiz parti başkanlığı, kiminiz milletvekilliği hayali içinde idiniz. Bazılarınız da başıma iş açmayayım diye ödün üstüne ödün vererek sözde siyasi ve ticari yatırım yaptınız. Böylelikle geleceğinizi teminat altına aldığınızı sandınız.

Haydi, çıkınbakalımışınıçinden. Bittiartık, ektiklerinizi biçeceksiniz. Her laik düşünce ileri süreni dinsizlikle, her halk yararına söylenen sözleri komünistlikle aynı doğrultuda gören bu adamların şamatalarına ses çıkarmaz mısınız? Sokakta boynundaki torba içinde elifba bulunan beş altı yaşlarındaki yavrucakların Arapça ezberleten hocalardan ders alması içinizi sızlatmaz mı? Karşınızdakinin düşünce ve inanışına saygı gösteriyoruz gerekçesi ile bol-bol safsatamsı hurafeler dinler misiniz? Böyle olur işte. İlhamını Said-i Nursi)'nin uydurmalarından alan, kültürle yakından ve uzaktan hiçbir ilişkisi olmayan Nurcu yurttaşlarımız hep birden Kültür Derneği Yönelim Kuruluna seçilirler. Aman ne acıklı, ne komik, ne gülünç gelişme... Kültür Derneği Yönetim Kurulunda Nurcular, aşırı sağcılar, devrim ve Atatürk düşmanları...

Artık sen gel de kültürüne nurcu yurttaşlarımızın hakim olduğu bir kentte laik düşünceden, hür düşünceden, çağdaş uygarlıktan söz et.

Bol bol besleyin bakalım belediyenizle, özel idarenizle... Besleyin ki önce memleketini seven

Atatürkçü aydınlan sustursunlar; sonra da, ortanın merkezindeyiz, kazık gibi çakıldık, ne sağa ne de sola gitmeyiz diyen sizleri sustursunlar...

Yoo kızmak yok beyler, yoktan var ederek piyasaya sürdürdüğünüz sahte kahramanlar gerçek kahraman olma yolunda.

Gaziantep, Toplum 11 Ağustos 1965

3 CİN

Günün konusu; cin, peri var mı yok mu?
Yok diyen kafir, komünist, mason, zındık.

Kazara yok diyen öğretmenler itilip kakılıyor...
Komünist, mason oluyor...
Soluğu sürgünde alıyor...

Sürgün canlarına minnet,
Yoksa linç edecekti kendilerini millet.

İki görüş var ilerden beri.

Bir kısım din bilginleri;

İnsanın duyulan ile varlığını hissedemeyeceği ateşten yaratılmış bir cin taifesi vardır ki; ancak, ermişler görebilir, der.

Diğer bir kısım din bilginleri ise Cinden murat: Şeytanî fikirlerin etkisinde kalan insandır, der.

Dinler insana çok önem vermiştir.

Din, yalnız insanla ilgilenmiştir.

Dinlerin ele aldığı hammadde insandır, insanın duygularıdır.

İslamiyet insan duygularını tek tek adlandırmıştır.

Demişlerdir bunlara yedi nefis.

En şeytanî duygulara isine cin adı verilmiştir. Ayrıca kızdığımızda: “cinim tepeme çıktı!” deriz.

Kuran da, cin için, ateşten yaratılmıştır (15/27; 55/15.) deniyor ki bu: Öfkenin, şeytani hislerin saldırısına uğrayan insanı simgeler.

Cinnet getirir, isteğini yerine getirmese cayır cayır yanar, boğulur gibi olur bir türlü yerinde duramaz, kötülüğü yapmadan rahat edemez. Yapınca da rahat edemez, vicdanen huzursuzluk duyar. Elbette bu huzursuzluğu diriler (Kötü bir iş yapınca huzursuz olanlar) duyar. Kötü insan yaptığı kötülükten rahatsız olmaz. Tersine zevk duyar. Bunlar kötülüğe karşı bağıışıklık kazanmış olan kimselerdir ki bunlara da “ölü” denir. Zaten din ölülerle ilgilenmez, -dirilerle- ilgilenir. Akli olanlarla ilgilenir. Ölülerle ölümler ilgilenir...

Bütün din kitapları konu ve kavramları sembolize etmiştir. Din edebiyatında bunun yeri vardır. Şeytan, cin, peri, cennet, cehennem, Mikail, Cebrail, Azrail Tanrı, Tanrı Kelamı ve benzerleri hep birer simgesel kavramlardır.

Bu kavramların gerçek anlamına nüfuz edilememişse; din, törensel olmaktan kurtulamadığı gibi, ileri gelenleri de insanları; “ölünüzü yıkamayız, namazınızı kılmayınız” diye korkutarak kendilerine saygıya zorunlu kılmaya çalışacak kadar çaptan düşer, çağ dışı kalırlar.

Halkımız arasında kurnaz ve zeki insanlara cin gibi adam dendiğini az yukarıda söylemişim. Kuran’ın birçok yerinde İslam Peygamberince kötülük simgesi insanlara cin diye hitap edildiği görülür. Bunun yanında Hz. Süleyman’ın cinlere hükmettiği söylenir ki; bu cinler, Hz. Süleyman’ın maden ocaklarında çalıştırdığı, ilkel ama güçlü kuvvetli, esirlerinden başkası değildir.

Demek oluyor ki cin, şeytan denilince duyularımızla

hissedemeyeceğimiz bir taifeyi değil, kötülükten zevk alan insanları akla getireceğiz. Bunun dışında bir inanç tam olarak gelişmemişiği ifade eder.

Gönderilen bütün peygamberler insandılar ve insanlara gönderilmişlerdi. Buna göre cinlerin şeytani fikirlerin etkisinde kalan insanlar oldukları kesinlikle anlaşılmış oluyor. Yok, hala duyularımızla varlığını hissedemeyeceğimiz ateşten yaratılmış bir cin taifesinin varlığına inanmakta direnirsek sömürgeciler bizi ne kadar sömürseler yeri var...

Gaziantep, Sabah, 11 Şubat 1967

+

Merhaba Baba, Yener'den istemiş olduğun yorum altta. Her halukarda bir de ekte gönderiyorum. Sevgiler, [İnsan-ı Kamil olabilme yolunda önemli bir farkındalık-OLUŞMA kavramı / Düşünür, yazar Hayri BALTA](#)

Değerli takipçilerim;

Sizlerle düşünür ve yazar Hayri BALTA'nın düşünsel dünyanızda yeni bir ufuk açacağını düşündüğüm bir makalesini paylaşmak istedim. Oluşmak Kavramı üzerinden insanın "yaratıklıktan, insan olabilmesine doğru" geçirmesi gereken evrimini neden ve sebepleri ile ortaya koyan düşündürücü olduğu kadar yol gösterici bir makalesi.

Şimdi sözü üstada bırakalım...

Turgut Baydar

4 OLUŞMAK

Dilde özleşme yeni yeni sözcükler kazandırdı dilimize. Bu sözcüklerden en yenisi oluşmak sözcüğü. Belki eskiden beri söylenirdi de ben yeni vardım bu sözcüğün anlamının derinliğine.

Oluşmak sözcüğü sanki insan üzerine söylenmiş

bir söz. İnsandaki gelişmeyi, değişmeyi, ilerlemeyi, olmayı, olgunlaşmayı karşılayacak bir söz bulunamaz bu kadar.

Doğaya bakıyorum. Doğadaki oluşma bir olma ile son buluyor. Olma yeni bir oluşmayı yaratıyor, örneğin bir ağaç ilkbaharda dal sürüyor, yaprak açıyor. Buraya değin bir oluşma. Bir de bakmışsın ki çiçek meyveye dönüşmüş. Meyve olunca oluşmak bitiyor, olmak oluyor. Bu olmak yeni bir oluşun ambarı.

İnsanda bu böyle değil. İnsan; olmanın ötesinde, bir oluşum içinde.

İnsan; görünüşte doğar, büyür, ölür. Bu süreç içinde insanda bir oluşmak varsa insan daha çok saygıdeğerdir. Eğer oluşmak yok da bir gelip geçme varsa kendisini diğer canlılardan ayıran özelliğine saygısızlık etmiş olur. Diğer canlıların tek özelliği vardır. Doğar, büyür, yer, içer, ürür, ölür. Ama insanın diğerlerinden bir başkalığı vardır. Diğer canlılardan ayrı özelliği doğum ile ölüm arasındaki sürede insanın oluşma özelliğidir. Eğer insan bu oluşma özelliğine önem vermezse; dünya diğer canlıların gördüğü gözle görmekten öteye gidemez.

İnsanda oluşmanın başlangıcı düşünmedir. Düşünmeyen insan; doğar, büyür, ölür, fakat oluşmaz. Oluşma düşünme ile başlar. Düşünen insan başkalaşır, oluşur.

Evrende, doğada, diğer canlılarda oluşma; olma ve bir sonla biler. Ama insanda oluşmanın sonu yoktur. İnsan oluşmakla mutlu olur. Ölümsüzlüğe, sonsuzluğa oluşmak sayesinde kavuşur. İnsan oluşmakla Tanrı'ya (yüce erdemlere) yaklaşır...

İnsan; ne dersek diyelim, bir yaratıktır başlangıçta. Eğer insan bir yaratık olarak kalmak istemiyorsa, kendi kendini aşmaya çalışmalıdır: Eyleminde olmak istediği insana varma çabası göstermelidir. Olmak istediği

insan nedir? İnsanın bütün erdemleri kişiliğinde toplamış olmasıdır. İnsan olmak. Kolay mı?..

İnsan dünyaya geldiği şekilde kalmalı mı? Doğal oluşumun dışında bir oluşuma çabalamalı mı? Eğer insan doğal yaratılışına bir erdem katmaya çalışmazsa, bir koyundan, bir ağaçtan ne ayrımı kalır.

İnsan kendi oluşumunu sürdürürken oluşmayanlardan tepki görür... Onların önüne koyduğu engellerle karşılaşır. Eğer insan; yaratıldıktan sonra kendini yaratmak istiyorsa bu engelleri aşmalıdır.

İnsanın, yaratıldıktan sonra, asıl yaratıcısı kendisidir... İnsan; kendi kendini nasıl yaratmak istiyorsa, o yolda, yılmadan çalışmalıdır...

İnsan, engellerini aştığı oranda insandır...
Gaziantep, Sabah - 13 NİSAN 1967

5 UZAYDA ÜÇ KİŞİ

Üç kişi var şimdi gökyüzünde.
Gökyüzü demek anlamsız bence.

Gökyüzü dediğin ne ki,
Görebiliyoruz geceleri gökyüzündekileri.

Gökyüzü değil uzay.
Şimdi uzayda üç kişi var.
Üç kişi var şimdi uzayda...

Uzaydaki üç kişi İnsan...

Dini, milliyeti, amaçları ne olursa olsun uzayda bulunan insanlar,

Her şeyden önce insan düşüncesine uzay boşluğunca bir açıklık getirmişler.

Ne demek insanoğlu asırlardır hayalinde kurduğu

göklere çıkmak hülyasını başarmış olsun...

* Nasıl şartlandırmışlar bizi küçüklüğümüzde.

Fantezi olarak yazılan aya gitme haberlerini çokbilmiş büyüklerimiz çatık kaşla karşılayarak: "Tövbe de..."

"Hiç Allah'ın işine karışılır mı!" sözleri ile bizleri azarlarlar,

Kafamızda beliren sorulan açıklığa kavuşturılmaktan kaçınırlar.

Bizi kendi halimize bırakırlar...

Asırların karanlığından sıyrılıyor insanoğlu.

Bütün şartlanmalara, bütün doğmalara bütün taassuplara baş kaldıra kaldıra.....

Daha dünyamızın yaşı iki yılmış,

Dünyamız kırk sekiz milyon daha yaşayacakmış...

Dünya iki yaşında ise insanlık yaşamamış sayılır.

Şimdi insanlık başarmış yaratmış olmanın sarhoşluğunda.

Yarın her şeyin; her çabanın insan için olması gerektiğini anlayacak insan.

Mutluluk işte o zaman...

İnsanların mutluluğuna can kurban...

İşte bu düşüncenin, bu anlayışın simgesidir uzaydaki insan...

Gaziantep, Kurtuluş, 8 Mart 1969

6 BOYNUZUNDA

Hala inanamıyoruz. Zor geliyor inanmak nedense. Şu gün olmuş dünyanın yuvarlak olduğuna inanmayan yaşlı başlı insanlara dünyanın yuvarlak olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz, işin kötüsü adımızın komüniste çıkmasında bu konunun yüzde yetmiş payı var.

Adam, yer çekimi kanununun etkisinde kalarak benim üstünde durduğum bir yer var, dünya nasıl olur da boşlukta durur, diyor. İlla onun da üstünde durduğu bir yer olmalı. Tabi bu neresi olur. Olsa olsa öküzün boynuzu olur. Akıl buradan ötesine susuyor. Peki, öküz neyin üstünde duruyor? deyince: "Allah'ın işine karışma" diyor. "Yahu! Kardeşim, bu düşünce işidir. Allah'ın işine karışmak değildir" diyorsun. Bu kez de "Komünist değil mi, dinsiz olur elbet" diyor. Kendi kendini aldatıyor, düşünmekten kaçıyor zavallı.

Seni dinsizlikle, komünistlikle suçlayan adama bir şey anlatmak boşuna. Zorla değil ya, düşünmek istemiyor işte..

Ama bilimin gerçekleri, kendisi ne kadar dinsiz, komünist derse de bir yerde gelip tokat gibi çarpıyor suratına. Örneğin: Çapar Radyo evinin vitrininde boşlukta duran dünyanın ve ayın resmi var. Bu konuda kesin bir yargıya varmak isteyenler o fotoğrafa baksınlar...

Bir gizli kanun, bir büyük kuvvet ki insanlar buna Allah demiştir,

Allah vardır dostlar. Allah'ı *Allah'a yakışır şekilde, bilenlere, sevenlere ne mutlu...

*Allah: Doğa ve toplum yasaları ile insan düşüncesidir...

Gaziantep, Kurtuluş. 19 Mart 1969

7 BUGÜN DE ÖKÜZ

Dünkü yazımızda dünyamızın öküzün boynuzu üstünde durduğuna ilişkin bir yazımız çıkmıştı bu sütunlarda. Çerçi dünyamızın öküzün boynuzlan üzerinde durduğu sözü değişmeceli (mecaz) anlamda söylenmiş bir sözdür. Bu sözle tarımın, ekip biçmenin önemi belirtilmek istenmiştir. Ekip biçmekte inek öküz başroldedir... Hâlâ Hindistan'da ineklerin, öküzlerin kutsal sayılarak sokaklarda başı boş dolaşmasının kökünde bu anlayışın etkileri vardır. Çünkü eskiden dünyada on sekizinci yüzyıldan önce, yani: sanayi devrine geçmeden önce tarım üstüne kurulmuş bir üretim düzeninde yapılan bir ticari alış-veriş vardı. Bu üretimin ana unsuru ise inekti öküzdü. Tarlalarda kara sabanı sürükleyen öküz olduğundan dünya öküzün boynuzlarında durur, denmiştir. Böylece tarımın önemi belirtilmek istenmiştir.

Şimdi ise dünya, değişmeceli anlamda, fabrika bacalarının üstünde durmaktadır...

Öküzün boynuzu zamanla asıl anlamından kaydırılarak fizikî daha doğrusu astronomik anlama alınmış ve koca dünyamız getirilerek öküzün boynuzlan arasına oturturulmuştur. Örneğin şimdi yer oynasa hemen cevap hazır. San öküzün kığına sinek kondu. Öküz de sineği kovayım diye kuyruğunu sallarken başını da oynattığı için yer oynadı...

İşte çocukluğumuzda böylesi düşünceler kafamıza yerleştirildi... Biraz aklımız başımıza gelip de bu gibi doğmaların safsata olduğunu anlamaya başladık ve aynı düşüncelerle şartlandırılmış olan çevremize de işin doğrusunu anlatmaya çalışınca vay sen misin kafayı çalıştıran... Ölümlerden ölüm beğen komünist yeğen.....

Gaziantep, Kurtuluş. 20 Mart 1969

8 DURUŞMALAR

Duruşmam vardı önceki gün. Beenim ki de geç başlarmış. Anlamadım da. Bekledim kapıda. Boş durmaya alışmamışım. Ben de cebir çalışmalarına başladım boşu boşuna zaman öldüren insanların arasında...

Cebir yordu beni. Duruşmaları izleyeyim dedim. Vardım, yaslandım mahkeme kapılarına. Mübaşir çağırıyor. Önce müşteki giriyor. Sonra sanık. Sanık içeri girerken bir bismillah çekti yaratana sığınarak. Yerini aldı. Yargıcın sorusuna: "Ne bileyim efendim. Ben keklige diye sıktım. Gitmiş buna değmiş. Ne suçum var benim!"

Bu sözleri rahatlık içinde söylemeye çalışıyor. Ama boşuna. Yedi kat cehennemın en dip bucağında cayır cayır yanıyor. Benim gördüğümü yargıçlar görmez mi sanıyorsunuz. Ben kapıdan baktığım halde bu kadar görüyorum. Ya yüksekçe bir yerden, hem de burnunun dibinden bakan yargıç neler görüyor acaba... İçini okuyordur muhakkak. Ama yargıç olgun, sabırlı...

Duruşma erteleniyor. Sanık kendini dışarı atar atmaz derin bir nefes alıyor:

"Yarabbi şükür. Elhamdülüllah" diyor.

Düşünüyorum. Allah bilgimin, din bilgimin kuvvetli olmasına seviniyorum. Hiç diyorum şu adamda zerrece Allah bilgisi olsa, zerrece din bilgisi olsa yargıcın karşısında yalan söyler mi idi diyorum.

Koridorları geziyorum. Hepsinin konuşmalarına ifadelerine kulak veriyorum. En çok sözünü ettikleri şey din, Allah.. Fakat; yalancı şahitlere ifade öğretmeler, şahitleri yanıltmaya çalışmalar, pazarlıklar, korkular, telaşlar.. Tüm bunları gördükçe gerçek bir hak aşığı olmanın mutlu gururu içinde duyulanıyorum ve O'na daha çok inanarak ayrılıyorum.

Gaziantep, Kurtuluş, 21 Mart 1969

*Allah Bilgim: Sorumluluk duygum ve ahlak anlayışım...

9 DİN ADAMLIĞI

Her çağın kendine göre özellikleri vardır. Eskiden en yakın bir köyden şehre bir günde varılırken şimdi dünyanın bir ucundan diğer ucuna bir kaç saatte varılmaktadır. Bu ise dini, milliyeti ne olursa olsun bütün insanları bir araya getirmekte, kaynaştırmaktadır.

Çağımızın koşullarına göre her dinden insanlar her gün bir araya gelmektedir. Turizmin gerekleri olarak buna gün geçtikçe daha da çok alışmaktayız.

Yalnız burada aklıma kurcalayan bir konu var. Diyelim bir gayr-i Müslim, turist olarak şehrimize geldi. Amacı Dülük harabelerini gezmek. Fakat Dülük'ün Roma mezarları bulunan tepelerine çıkarken nefesi durdu, kalpten öldü. ölen turistin hatıra defteri okunduğunda: "Nerede ölürsem oraya gömün. Cenaze törenimi de Ortodoks akidelerine göre yapın" diyor.

Olur ya. Olmaz mı? Geçenlerde Almanya'da ölen bir Müslümanın cenaze töreninde bir papaz Kur'an okuyarak dini görevi yerine getirmedi mi? Madem din adamı. Din adamı dediğin ölenin dinine karışmayacak. Bakacak adamın dinine. Diyelim? Katolik, merasim Katolik inanışlarına, Yahudi ise Yahudi inanışlarına, Müslüman ise Müslüman inanışlarına göre yapılacak. Ölen adam hangi dine bağlı olursa olsun ölüm töreni onun inançlarına göre yapılacak.

Bu düşüncem şimdi değilse çok yakında uygulanacaktır. Turizm Bakanlığı ister istemez ilgilenecektir. Bizimkiler, bizim din adamları da, sevmedikleri adamın ölüsünü yıkamayız,. Cenaze namazını kılmayız demekten kurtulacak ve kendisini bu

şekilde yetiştirerek ölenin inanışına karışmayacaktır.
Olması gereken budur...
Gaziantep, Kurtuluş, 27 Mart 1969

10 BİLGİSİZLİK...

Seçimler yaklaşıyor ya. Halkı kandırma yarışına girilir artık.

Basında bir haber:

Sözde: “Leylek deresinde bir mağarada toprak haline gelmiş bir çuval Kuran ve ayetler bulunmuş.”

Bir kere kim koymuşsa bu haberi din konusunda hiç bir şey bilmiyormuş demektir. Çünkü Kuran ile ayetin ne demek olduğunu bilmiyor. Ayetler surenin, sure de Kuran’ın içinde bulunuyor. Haberi veren, Kuran yaprakları demek istiyordur ayet derken her halde...

Sonra, eskiden yazımı veya baskısı yenilenmek istenen kitaplar yok edilmek istenince, ya yakılır, ya da gömülürdü. Bu konuda bilgi ve tecrübe sahibi olanlar yakmanın güçlüğü ve külfetini göz önüne alarak gömmeyi yeğlemişlerdir.

Verilen haberde gömülen Kuran ve Kuran yapraklarının toprak haline geldiği söyleniyor. Toprak halindeki şeyin Kuran olduğunu nasıl bilmişler bunlar? Geçelim... Demek ki bu kitap dolu çuval asırlarca önce gömülmüş. Zira kitap halindeki kâğıtlar çok geç çürürler.

Sonra halkın inancını sömürmek amacı ile bu gibi konularda haber patlatmak ciddi bir gazetecilik değildir.

Halkın kutsal kitaplar seçimlerin yaklaştığı şu sıra istismar konusu yapılmamalıdır. Kutsal kitaplara saygımız olmalıdır.

Hele Kuran ile ayet arasındaki ilişkiyi bilmeyecek kadar bilgisiz olanların bu konulara hiç değinmemesi daha iyi olur.

Gaziantep, Kurtuluş. 19 Nisan 1969

11 ÇÖL'ÜN ÜRÜNLERİ

“Yiğidi öldür hakkını inkar etme!” demiş büyüklerimiz.

İsrail devletinin yeni bir ülke yaratmasını ilgi ile izliyorum. Adamlar yirmi yıl içinde çölü yemyeşil ormana, meyve, sebze bahçelerine çevirdiler...

Gerçi, sömürgecilerin petrol çıkarlarını korumak amacı ile yoksul ve biraz da uyuşuk Arap halkının bağına bir bıçak gibi saplandılar... İsrail vurucu güç olarak her saniye savaşa hazır şimdi. Arapların hakkından geldikten sonra bizim için de tehlike olabilirler, ama bütün bunlar adamların kalkınma savaşım takdir etmemek için sebep neden olmaz...

Diyeceksiniz ki Amerikalılardan bol bol yardım alıyorlar.. Ama Araplar da Ruslardan almıyorlar mı? Hem İsrail topu topu iki milyon; Araplar ise doksan milyon...

Aslında söylemek istediğim şu zaten: Yirmi yıl içinde çölden Avrupa'ya meyve ihraç eder hale gelmişler. Şimdi narenciye yüklü gemiler Akdeniz'e doğru açılıyorlarmış. Denize açılırken yüklerini nereye boşaltacaklarını dahi bilmiyorlarmış. Ne zaman ki İsrail'den telsizle emir gelir; o zaman nereye denirse oraya boşaltırlarmış gemilerini kaptanlar...

Çünkü İsrail, narenciye ihtiyacı en yüksek yeri saptarken gemiler de Avrupa'ya doğru yol alıyormuş Narenciye ihtiyacının en yüksek olduğu yeri saptadıktan sonra a veriliyormuş emirler...

Gördünüz mü asırların verdiği ticari tecrübenin yararını... Bir de bizim ihracat durumumuza bakalım, ihracat gerilerken ithalat artıyor. Dış ödeme dengesinde bol bol açık. Tabi bol bol da kalkınma nutukları...

Kilis, Kent, 17 Temmuz 1969

12 KORKUNÇ BEKLEME...

İnsanoğlu düşünmeye başladığından beri; yani, yasak meyve yiyerek (Yasak meyve: Kötülük demektir. Ne yaparsan yap; ancak, kötülük yapma. Kötülük yaparsan cennetten kovulursun; yani, huzurun kaçır...) cennetten kovulduğundan beri gece ile gündüz gibi birbirine zıt iki kavramın etkisinde kalmıştır. Siz buna ister hayır ile şer, ister bilimsel veya bilimsel olmayan bilgiler deyin.

Zıt kavramlar önümüzdeki 16 Temmuz tarihinde en önemli savaşını verecektir. Bu, bilim ile uydurma bilimin son savaşıdır. Uydurma bilim ise ay'a çıkılmayacağını avunmaktadır.

Bilim adamlarının bildiklerine göre aya inmek veya çıkmak, 16 Temmuz tarihinde gerçekleşecektir. Bu tarihi olayın gerçekleşmemesi için hiç bir neden yoktur.

Yalnız, binde bir ihtimal var ki o da güneşte meydana gelen beklenmedik patlamalar...

Eğer güneşte meydana gelen patlamalar astronotların aya indikleri sırada meydana gelirse 1-3 milyon mil hızla hareket edecek radyoaktif bulutlar astronotların üzerine milyarlarca atom partikülü yağdıracakmış.

Bilimsel düşünce sahibi olmayanlar ay'a gidilemeyeceği kanısında olduklarından 16 Temmuz gününü merakla ve de korku ile bekleyecekler. Onlarca evreni anlamaya çalışmak Allah'ın işine karışmak oluyor.

Bilimsel düşünce sahibi olanlar için akılda olmayan engeller, binde bir olasılık da olsa güneşteki patlamalar olmazsa aya gidilmiş olacak. Yeni bir tarih başlangıcı olacak: Aya gidişten önceki tarih, aya gidişten sonraki tarih diye. Bakalım nasıl olacak? Bekleyelim...

Gaziantep, Kilis. 18 Temmuz 1969

13 MÜFTÜNÜN BİLMEDİKLERİ..

Adana Müftüsü Hacı A.H. devlet yönetmeye özendi. Bu amaçla Kayseri'den adaylığını koydu. Şimdi Adana Müftüsü Kayseri'de seçim çalışmalarında...

Geçenlerde Demirci, bir seçim gezisi sırasında Kayseri'ye de uğradı, işin özelliğine bakın ki bu seçimler tam kutsal Ramazan günlerine rastladı. Demirel yollarda olduğu için dinen kendisine oruç tutmak düşmediği gerekçesi ile orucu yemekten biran bile geri kalmamakla birlikte iftar yemeklerini de kaçırmamakta.

Kayseri'de yapılan bir iftar sofrasında bizim Adanalı Müftü, iftar sırasında bir beddua eylemiş ki cümle Müslüman alemi bu duaya amin diyecek mi, demeyecek mi bunu zaman gösterecek. Müftünün ettiği beddua şöyle:

“ - Dünyayı tehdit eden komünistleri, Makarios'u, İsrail hükümetini ve Yahudi milletini, aynı zamanda anarşistleri kahreyle yarabbi...”

Bu duaya, başta Demirel olmak üzere, Demirel'in çevresindekiler candan birer âmin çekmişler ellerini açarak...

Şimdi bu beddua üzerinde bir parça duralım. Diyelim müftünün duası kabul olundu. Müslüman Araplara kim arka çıkacak?

İsrail saldırısı karşısında Mig uçaklarını Araplara veren hangi ülke?

Araplarla bir dayanışma anlaşması imzalayan ülkeler olmasa İsrail saldırıları karşısında Araplara kim yardım edecek?

Sonra İsrail hükümetinin kahrolmasını isterken, İsrail'e arka olan, ona, Fantom uçakları veren ülkeleri görmezden gelerek yalnız İsrail'in kahrolmasını dilemek, eşek dururken kürtünü dövmek olmaz mı? Akıllı başında kişiler, eşek dururken kürtüne sopa çalar mı?

Grivasçıların; adanın, Yunanistan'a verilmesi için uğraştıkları bir sırada adanın bağımsız bir devlet haline gelmesini savunan Makarios da kahrolursa Yunanistan'ın ekmeğine yağ sürülmüş olmaz mı?

Kaldı ki İslam dini kötü duada bulunmayı da yasaklamıştır. Her kötü duada bulunanın ondan payı olduğu hakkında Kuran'da ayet de vardır. Nisa suresinin 83. ayetinde: "Her kim, iyi bir şefaatte bulunursa; onun, o şefaatten hissesi bulunur, kötü bir şefaatte bulunanın da ondan bir payı vardır. Allah her şeye kuvvetini eriştirir." denmektedir.

Tanrı kötü duada bulunmayı doğru bulmamaktadır bu ayete göre.

Hem kötü dua ile düşmanı kahredebilsek niçin ordu besliyoruz? Niçin top-tüfek alıyoruz. El açar bir dua ederiz, düşman kahrolur gider...

Gaziantep, Sabah, 11 Ekim 1973

14 ŞEMS'UN OYUNU...

Şems, haber vermeden çekip gitmişti.

Bu gidiş, Mevlâna'yı deli etmişti. Daha, Şems'ten çok alacakları vardı.

Birçok sorularının yanıtını alamamıştı.

Her geçen gün ayrılığın getirdiği duygu daha da artıyordu.

Şems'ten bir haber alabilmek için gözleri yolda idi.

En sonunda Bağdat'tan gelen bir yabancı beklediği haberi verdi:

" - Şems'in yaptığına akıl sır ermez oldu. Şimdi Bağdat'ın Sulu kahvesinde oturmuş bir Frenk genci ile satranç oynamakta. Kendi kazanırsa oğlandan bir altın almakta; ama oğlan kazanırsa, oğlana bir tokat attırmakta. Biz bu durumu bir ermişe yakıştıramıyoruz."

diyerek Mevlâna'dan akıl soruyordu.

Mevlâna, Şems'ten haber almış olmanın sevinci içinde şaşırmişti.

Hemen düşüncelere daldı.

Eğer, Şems bir Frenk genci ile karşılıklı oyun oynayıp kendisine bir tokat attırıyorsa bunun bir hikmeti, bir nedeni vardı.

Şems boşu boşuna bir adamla ilgilenmezdi.

Demek ki bu genç, gelecekte, önemli bir kişi olacaktı.

Gerçek din yolunda birçok hizmetleri görülecekti.

Ama genç, Şems'in kişiliğine, gösterilmesi gereken bir saygıyı göstermiyor.

Demek ki, Şems'teki ilm-ü ledün sırrından, dini bilgilerden haberi yok. Şems'in kim olduğunu bilmiyor.

Şems'i görmüyor,

Şems'in kim olduğunu göstermek gerek bu gence.

Hemen oğlu Velet'i çağırdı önce:

- Yanına seçilmiş birkaç kişi al.

Bağdat'ın Sulu kahvesinde Şems'i bul.

Orada Şems güzel bir Frenk çocuğuyla satranç oynamaktadır.

Şems kazanınca çocuktan bir altın almakta,

Çocuk kazanınca Şems'e bir tokat atmakta...

Salan bu durumdan kuşkuya kapılma.

Şems'in kişiliği hakkında endişeye düşme.

O Şems'e tokat atan çocuk da bizden, amma kendisi bilmiyor.

Şems ona, kendi kendini bildirmek istiyor.

Bunun için ondan tokat yemeye katlanıyor.

Mevlâna'nın oğlu Velet yola düşüyor.
Kalabalık bir gurupla Bağdat'a varıyor...

Denilen yerde, Şems oturmuş bir çocukla satranç oynamakta ve çocuktan görmediği kabalık kalmamakta.

Sultan Velet ve çevresindekiler bu duruma karşın Şems'in karşısında saygıyla yerlerini almakta...

Bu durum Şems'e tokat atan Rum gencinde bir yeniden doğuş yarattı.

Allak bullak oldu. Şems'in kim olduğunu anladı.

Şems'ten özür dileyerek gerçek yoluna baş koydu.

Şems de kendisini halkasına alacağına değin söz verdi.

Ermişlerin tutum ve davranışlarına akıl erdirmek sıradan kişileri yapacağı iş değildi.

Onların her davranışı bir hikmetti...

Gaziantep, Sabah. 14 Ekim 1973

15 GERÇEK NEREDE...

Gerçek, bir bilince ermektir.

Mutluluk veren bir bilinç, sağlam bir dünya görüşü edinmektir...

İnsanlar eskiden beri gerçeği aradı.

Buda da gerçeği arayanlardandı.

Çocukluğu, saraylarda bilginler arasında geçmişti.

Babası dört mevsimi tanısın diye dört sarayda oturtmuştu kendisini.

Ama sarayın dışındaki dünyayı tanımamış olmak,
Bildiklerinin gerçek olup olmadığı konusunda
kuşkulananmak...

Düşündürdü kendisini.

Bir eksiği vardı: Dünyayı tanımamak...

Saçını, sakalını tıraş ederek bir dilenci gibi düştü
yollara...

Yedi yıl dolaştı halkın arasında....

Yaşadı onlar gibi.

Onların umutlarını, sıkıntılarını, düşüncelerini,
dileklerini benliğine sindirdi:.,

Halkın yaşamından esinlendi.

Onların umutlarından aydınlandı;

Onların yoksulluklarından, bilgisizliklerinden gerçek
bilgiye vardı.

Bu yüzden verildi kendisine "ilham almış,
aydınlanmış, bilmiş" anlamında Buda adı.

İbrahim Ethem de gerçeği merak etmiş.

Araştırmaya girişmiş...

Sarayındaki kitapları okumuş,

Bilginlerle tartışmaya girmiş...

Günlerini böyle geçirmiş...

Hem gerçeği ararmış...

Hem de sarayda yaşarmış.

Gerçek bir bilgin İbrahim Ethem'i uyarmak istemiş.

Bir gece dama çıkmış, gürültü yapmış.

Gürültüyü duyan İbrahim Ethem pencereden
uzanmış...

- Kim var orada? Ne arıyorsun damda?
- Devemi yitirdim Devemi arıyorum burada!
- Be adam damda deve aranır mı?
- Ya sarayda gerçeğe aranır mı?

İbrahim Ethem'in kafası aymış.

Demek ki gerçeği bulmak için insanlarla yaşamalıymış...

Hemen bırakmış sarayı halkın arasına katılmış...

O da. Buda gibi görmüş halkın çektiği zorlukları...

Ekmek kavgalarını, umutlarını...

Bakmış ki bir başka yaşam, bir başka insan, bir başka dünya var.

Gerçeği bulmak isteyen:

Kitaplarda değil, okullarda değil, bilginlerde değil.

Gerçeği halkın yaşamında arar...

Gerçeği bulmak için halkın arasına girmeli.

Halkın ekmek kavgasını, geçim zorluğunu, umutlarını, özlemlerini, yanılıklarını, evini, kahvesini bilmeli.

Halkın durumu bilinmediği sürece; tüm bildiklerimiz, üst yapıyı ilgilendiren dedikodudan öteye geçmez.

Dedikodu ise insanlığın hiçbir derdine çözüm getirmez....

Gaziantep, Sabah 2 Kasım 1972

16 BİLİNMESİ GEREKEN...

Zaman zaman dinle ilgili kitaplar okurum.

Dinsel konular beni daha çok sarar.

Bir hoşlanma duyarım.
Dinsel açılışımı düşünsel yollardan gideririm.

Ruhum engin bir hoşlukla karşılaşır.
Ruhsal gerginliğim azalır...

Şimdi elimde Necip Fazıl Kısakürek'in derlemiş
olduğu Halkadan Parıltılar adlı kitabı var.

Bu kitaba başucu kitabım desem yeri var.

Bu kitapta 300 ermişe ilişkin söz yer almış.
İslâmiyet'in bütün ruhu, özü gizemcilikte varmış...

Açlık duygusuna kapılınca açar bakarım,
Okurken, duyduğum doymuşluğu nasıl anlatırım...

Sanki acıktıran bir yiyecek, kudret helvası, yemişim
gibi.

Bu kitapta yer alanlar Tanrı sırrına ermişlerin
cezbelileri...

İşte bu cezbelilerden birinin söyledikleri:

Adı, Ebuhatem; mesleği attarlık Hicri 3. asırda
yaşamış.

Çoksulmuş, çok malı varmış...

Ama çoksul oluşu Allah'la olan bağını koparmamış.
Çoksulluğu, başkalarının yoksulluğu pahasına
değil,

Kendi çabasına ile olmuş...

Bir gün Ebuhâtem'in kapısı çalınmış.

O, içerden bağırılmış.

- Kimdir o?

- Allah diyen bir derviş!..

diye ses gelmiş.

Ebuhatem, hizmetçilerine bırakmadan kapıyı açmış.
Bakmış ezgin bir derviş.
Hemen yere eğilmiş,
Yüzünü toprağa sürmüş,
Şaşkın şaşkın bakan dervişin ayaklarını öpmüş.
Sonra ayağa kalkmış,
Yüzünü uzaklara çevirmiş.
- Başka Allah diyen var mı?
Gelsin ayağını öpeceğiz! diye seslenmiş.

Allah demek ne denli önemli...
Gerçekten Allah diyen,
Gerçekten Allah'ı bilen biri ile karşılaşsam da
ayaklarına yüz sürsem.
Var mı böyle birisi, bilmem ki...

Dilencisinden tut, eşek cambazına değin Allah
demekte.
Ebuhatem'in yaşadığı devirlerde demek ki daha da
çoktu böyle...

Allah'ı bilen biri ile karşılaşınca kendinden geçmiş.
Demek ki o da çevresindeki Allah deycilerden
bezmiş...

Günümüz koşullanmış aydınları bu sözün anlamına
kavramaz.
Bu aydınlar Cüppeli Ahmet'in tanıdığı bir Allah'tan
aşka bir Allah tanımaz.

Ama Allah sözcüğün derin anlamını bilen bir kişi,
Bilir ki Allah: Doğa ve Toplum kuralları, genel
değerler, yüce kavramlar yanında sağduyunun,

vicdanın sesi...

Gaziantep, Sabah, 2 Kasım 1973

17 SULTAN KABUS'A YARDIM EDENLER...

Basra körfezinde bir emirlik varmış.

Adı Maksat Umman Emirliği imiş.

Bir sultan yönetirmiş bu emirliği.

Bu sultanın adı da Kabus'muş.

Sultan Kabus İngiltere'de eğitim görmüş.

İngiltere gibi demokratik bir ülkede eğitim görmesine karşın ülkesini diktatörlükle yönetirmiş...

Öyle az buz bir diktatörlük de değilmiş.

Dünyadaki sultanların diktatörlerin en zartzurtçusu,

En zorbasının başında gelirmiş...

Bu Sultan Kabus İngiltere'de öğrenim görürken Avrupalı beyaz kadınlara alışmış.

Bu yüzden haremini beyaz kadınlarla doldurmuş.

Sultan Kabus'un haremindeki beyaz kadınların sayısı yüzü bulmuş.

Bu kadınların her biri bu Sultan Kabus'a 150 bin liraya mal olurmuş.

Bu Avrupalı kadınlar Sultan Kabus'un haremine iki yıllık bir kontratla girermiş.

Dayanağı: Muta nikâhı... Nisa suresi. 24 imiş...

Sultan efendi, hoşuna giden beyaz kadınlarla sözleşmeyi yeniler;

Hoşuna gitmeyenleri ise büyük bir servetle memleketine gönderirmiş.

Gazetelerde, fotoğrafını gördüğüm. Gerruda adlı dilber Sultan Kabus'un hareminden bir milyon lira ile Hollanda'ya dönmüş...

Bütün Hollywood artistleri bu dilberin yanında çirkin kalırmış.

Ama Sultanımız Hollandalı dilberle sözleşmeyi yenilememiş...

Demek ki haremdeki dilberler Hollanda'lı dilberden güzelmiş.

Sultan Kabus'un şimdiki gözdesi İngiliz güzeli Emma Lawson'muş.

Bu gözdeleler, Sultan Kabus'un sarayında kuş sütü ile beslenirmiş.

Kendilerine de yerli kadınlar hizmet edermiş

Bu dilberler yerli halkın sahip olmadığı, özgürlüklere ve zenginliklere sahipmiş.

Yerli halk geçim sıkıntısı içinde inim inim inlermiş.

Ülkenin yurtseverleri bu haksızlığa, bu saltanata karşı direnmiş...

Bize de özgürlük, biz de yaşam isteriz demiş.

Git okulunda oku, sen bir öğrencisin...

Neyine gerek sultanın dilberleri ile uğraşmak senin...

Sultan sultanlığını, kul da kulluğunu bilmeli...

Kimse kurulu düzene ilişmemeli...

Değil mi ki siz bu düzeni değiştirmek, istiyorsunuz;
Öyle ise siz vatan haini, solcusunuz..

Sultan Kabus bu solcular karşısında tahtını yitirecek gibi olunca

İngiliz kuvvetleri koşmuş hemen yardımına...

İngiliz ordusu düzeni değiştirmek isteyenlere saldırmış..

Düzeni değiştirmek isteyenler kaçacak delik aramış...

Bak sen şu İngilizlere: Bunlar eşitlikten, demokrasiden, insan haklarından özgürlükten söz ederler.

Gider, diktatörlerin en zartzurtçusuna yardım ederler...

Kendi ülkelerinde de demokrasiyi geliştireceklerine gidip Sultan Kabus'u korurlar.

Amerika 'da böyle... Halkı destekleyeceğine gider halka saldırırlar...

Böyle yaptıkları için de halkların gözünden düşer...

Bütün emperyalist ülkeler...

Gaziantep, Sabah, 16 Aralık 1973

18 MEVLANAMIZ...

Her çağın kendine özgü düşünce yöntemi vardır.

Düşünceler çağın verilerine göre gelişir.

Mevlâna da çağma göre en ileri düşünceye ermiştir...

Dinsel düşüncede tutuculuğa karşı akılcılığı geliştirmiştir.

Dinsel görüşlerinde semaya, raksa, musikiye yer vermiştir.

Bazıları gibi kerametlerden, meleklerden, ruhlar aleminden söz edeceğine; melekleri, insanı olumlu

davranışa sürükleyen duygular,

Şeytanı ise kötülöklere sürükleyen vehim olarak görmüştür.

Mevlâna da kendisinden önceki tasavvufçular gibi kendisini kâinatın merkezi saymıştır.

Tasavvuf felsefesinde ileri aşamalara varanlar, gerçeğe erdiğini sanmıştır...

Ermişler, olgunlaşmamış insanların kendisine hizmetle kurtuluşa ereceğini sanarlar.

Mevlana'dan aldıkları şu sözü çok anarlar:

“Gene gel, gene gel, her ne isen öylece gene gel:
Kâfirsen, ateşe tapıyorsan, puta tapıyorsan gene gel...”

Bu bizim eşiğimiz, umutsuzluk eşiği değil;
Bin kere tövbeni bozmuşsan gene gel.”

Sonra Mevlâna'yı olduğu gibi göremeyenler var.

Bu gün Mevlâna'nın bundan yedi asır önce söylediği sözleri söyleyecek bir yiğit az çıkar.

Mevlâna'ya hep şeriatçı açıdan bakıyoruz.

Mevlâna'nın akılcılığa, insan sevgisine dönük düşüncelerinin çoğunu atlıyoruz...

Sanki Mevlâna katı bir sofu gibi veriliyor basında.

Radyoda, diğer yayın araçlarında...

Oysa Mevlâna der ki: “Medreseyle minare yıkılmadıkça kalenderlik halleri düzene girmez...”

İman küfür, küfür de iman olmadıkça hiçbir Tanrı kulu, gerçekten Müslüman olamaz.”

Mevlâna'nın Mesnevisi var.

Okunmasında vardır yarar...

Bazı din adamları Mevlâna'yı saygı ile anmalarına karşın

Mesnevisini okumaya yanaşmazlar;

Okumak isteyenlerin de gözünü korkuturlar:

"Aman okuma ha, dinden imandan çıkarsın!" derler...

Mevlâna'dan alacağımız çok şey var.

Başta bağnazlıktan kurtuluruz Mevlâna'yı tanımakla.

Onun yapıtlarını incelemekle bizde hurafe atar takla...

Mevlâna'nın asıl amacı da budur: Kendimizi bilmek, görmek...

Mevlâna bizi bağnazlıktan kurtarma da yararlı olabilir, ama bu yetmez...

Yine de insana olgun bir insandan başkası kendini göstermez...

Gaziantep, Sabah, 22 Aralık 1973

19 YENİ BİR TEORİ...

Geçmişle ilgili bilgilerimizde, düzeltilmesi gereken binlercedir.

Göstermelik bir kendine güven, aslında inatçılığın maskelenmiş biçimidir.

Ortaçağda, yeni düşünceleri olan bir insan,

Bunları açıklayacağı zaman,

Gelecek tepki, baskı ve zulümleri göze almak zorundaydı,

Kilise ve kilise yarıdakçılarında...

Beş yüz yıl önce bir din adamı, mahkeme salonunda şöyle, bağıırıyordu:

“Sağduyusu olan bir insan, dünyanın top biçiminde olabileceğini kabul edemez.

Öyle olsaydı, alt tarafla kalanlar boşluğa düşerlerdi”...

Ve yine bir başka din adamı: “İncilin hiçbir yerinde, dünyanın güneş çevresinde döndüğü yazılmıyor.

O bakımdan böyle bir iddia, kesinlikle şeytan işidir!.. diyor...

İnsanların yakasına yapışan bir hastalık olsa gerek bu dar kafalılık,

21. yüzyıla yaklaşırken insanların yakasını bırakmalı bu hastalık...

İnsanların bilimsel gerçekleri ön yargıya kapılmaksızın değerlendirmeleri tek çıkar yoldur.

Ne var ki bu atılımları durdurmaya çalışacak tepkiciler ordusu çoktur...

+

Çok değil, yirmi yıl önce bilim çevrelerinde uydulardan söz edenlere bakılırdı deli gözüyle...

Bu gün bir sürü yapma uydu dünyanın çevresinde durmadan dönmekte.

Birtakım uydular yumuşak inişler yapmakta Ay'ın, Venüs'ün yüzüne...

Öyleyse biz, binlerce yıl önce uzak gezegenlerden gelen astronotların, atalarımızı ziyaret ettiğini savunan varsayıma üstünde düşünmeliyiz.

Acaba bu savların gerçeikle ilgisi var mı demeliyiz...

Söylentiye göre atalarımız astronotların üstün

teknolojisi karşısında ne yapacakların şaşırılmışlar.
Onları Tanrı kabul ederek tapınmaya koyulmuşlar...

Yukarıdaki satırları beş ay içinde yirminci baskısı yapılacak olan Milliyet yayınlarından olan "Tanrıların Arabaları" adlı haberden alıyorum.

Kitap yalnız yurdumuzda beş ay gibi kısa bir zamanda yirmi baskı yaptığını okuyorum...

Hemen hemen dünyanın her yerinde beklenmedik ilgiyle karşılanmış.

Yeni baskılar arka arkaya yapılarak satışa sunulmuş.

Yazarın ileri sürdüğü teori, uzay adamlarının daha önce dünyamıza geldiğidir.

Kitapta gerçekten bu savlar; düşündürücü ve ilginçtir...

Bu kitap insanı, elinde olmayarak, düşüncelere salıyor.

Yine bu kitapta ilginç teoriler yer alıyor...

Bizlere ise bu savlar,

Gerçek mi, yalan mı diye düşünmek kalıyor...

Gaziantep Sabah, 23 Aralık 1973

20 TANRILARIN ARABALARI...

Bir kitap adıdır bu. Milliyet yayınlarından.

Yazılmış Erich Von adlı bir bilim adamı tarafından...

En çok satan kitaplar arasında imiş.

Örneğin yurdumuzda beş ay içinde 20. baskısı baskıya girmiş...

Yazarın ileri sürdüğü görüşler var.

Doğru diye bildiklerimizi allak bullak yapar...

İleri sürülen görüşlere okuyucu katılamıyor:
Okuyunca düşünmekten de kendini alamıyor...

Bundan on yıl kadar önce uçan daireler söylentisi almış gitmişti başını.

Gazetelerde, hemen hemen, her gün “Uçan Daireler” görüldü diye yazılırdı:

Tanrıların Arabaları demiş uçan daire dediklerimize...
İleri sürdüğü görüşe göre:

Sümerlerin yaşadığı çağlarda, Amerika kıtasına uzaylılar gelmiş.

Dünyalılar uzaydan gelen bu yaratıklara Tanrı demiş...

Uçan dairelerle gelen bu yaratıklar kendi uygarlıklarını dünyalılara belletmişler.

Dünyalılar, bunların uygarlıkta ileri olduğunu görünce şaşkına dönmüşler,

Onları Tanrı bilmişler.

Onların uçan dairelerine Tanrıların Arabaları demişler...

Kitap gerçekten ilginç kanıtlar getiriyor.

Özellikle insanların tanrı anlayışının kökenine iniyor.

Gerçi Tevrat'ta. Zebur'da ileri sürülen Tanrı anlayışı ile İslamiyet'in Tanrı anlayışı arasında fark var.

Tevrat'ta ve Zebur'da anlatılan olaylara açıklık getiriyor yazar...

Örneğin kitabın 74. Sayfasında,

Tevrat'ın Hezekiel I- IV- bölümünden aldığı şu ayetleri anlatmaya çalışmış Tanrıların Arabaları'nda:

“Ve otuzuncu yılda, dördüncü ayda, ayın beşinci gününde, ben Keban ırmağı yanında sürgünler arasında iken vaki oldu ki, gökler açıldı... Ve baktım, ve işte, kuzeyden buran yeli, durmadan ateş saçan büyük bir bulut geliyordu. Çevresinde parıltılı ve ortasında sanki ateş ortasında ışıldayan maden. ve onun ortasında dört canlı yaratık benzeri çıktı. Ve onların görünüşü şöyle idi: Onlarda insan benzeyişi vardı ve her birinin dört yüzü vardı. Ve onlardan her birinin dört kanadı vardı. Ve ayaklan doğru ayaklardı...”

Yazar, bizi düşüncelere salmış daha nice kanıtlarla

Tanrıların Arabaları adlı kitap gerçekten son derece çarpıcı, düşündürücü uyarıcı bir kitap.

Akıl almaz savlarla karşımıza çıkan bu kitap bizlere ediyor hitap...

Gaziantep, Sabah 27 Aralık 1973

21 MEVLANA

Mevlâna, vefa, sabır, hoşgörü ve anlayış gibi değerlere büyük önem vermiş ve bunların gerçek anlamı üzerinde her fırsatta durmuştu.

Genel hüküm olarak asıl meselenin “İnsan” olduğunu, dinlerin, felsefelerin, ahlak sistemlerinin insanı daha mutlu, daha değerli yapma yolunda birer araç olduğunu görmüştü.

Onun için bu araçların herhangi birinde durmak, takılmak istemezdi.

Asıl olan gerçeğe giden yolu bulmaktı.

Ve Celâleddin yolların en mükemmelinin ve doğrusunun “aşk” * olduğuna inanmıştı.

En küçük yaratıktan en ulu varlığa (İnsan’a, K. 2/34)

kadar yayılmış, sonsuz bir sevgi...

Bu sevgiyi sınırsız bir hoşgörü ile beslemişti ...

Celâleddin'e göre aşk, anlatılamaz, ancak yaşanan bir hal'dir.

Onun için "-Aşk, aşk diyorsunuz, nedir bu aşk dediğiniz?" diye soran bir öğrencisine sadece:

"- Ben ol da bil!" demiştir.

Mesnevimin öğretici, yorumlayıcı mısralarına karşı, Divan'ı Kebir, Mevlana'nın yaşadığı bu aşk halinin şiiriyle doludur.

Mevlâna'nın aşk ahlâkı en kısa kelimelerle böyle özetlenir:

Tanrı'yı insanda ve onun bütün yaratıklarında görerek sevmek,

Bu yüzden kimseyi suçlamamak,

İnsanları zengin-fakir, siyah-beyaz, Hristiyan-Müslüman diye ayırt etmemek,

İnsanı, insan olarak, daha doğrusu Hak'kın bir tecellisi olarak bilmek.

Mevlâna'nın en büyük özelliklerinden biri de bu aşkı. Tanrı ve insan sevgisini sanatla besleyip geliştirmektir.

Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde arama

Ermişlerin gönüllerindedir bizim mezarımız.

Üç sözden fazla değil

Bütün ömrüm şu üç söz:

Hamdım, piştim, yandım.

Bu denizde ne ölmek var bize,

Bu denizde, ne gam, ne dert, ne keder

Bu deniz alabildiğine muhabbet

Bu deniz iyilikten cömertlikten ibaret".

Bir bankanın 1974 yılı için hazırladığı, duvar takviminden aldım yukarıdaki satırları.

Okuyucularımız da okusun, görmemişler belki, dedik.

Yoksa Mevlâna'mız içimize sinmeyecek...

Gaziantep. Sabah, 18 Ocak 1974

+

*Aşk: Gerçeğin varlığını hissetmek, Doğru dürüst yaşayarak O'na ulaşmak...

22 ELBETTE ÇAĞDIŞI...

Bir de fetih müessesesi varmış.

Adam kalkmış ciddi ciddi Başbakanı sormuş:

“-Adaya fetih için gitmedik, diyorsunuz. Bu ifadeniz fetih müessesesini karalama anlamına gelmemekte midir? Türkiye’de bir fethin sonucu bulunduğumuzu unutuyor musunuz?”

Başbakanımızın verdiği yanıt şu:

-”Bu soru biraz çağdışıdır. Onun için cevaplandırmayacağım!”

Kişinin kendisi çağın dışında olursa; elbette sorduğu sorular da çağdışı olur.

Bu gibiler, çalıştığı gazete de, bağlı oklukları siyasi partiler de çoktur...

Diyor ki Başbakan: “Biz adayı işgal etmek üzere gitmedik!”

Biz Barış için harekât ettik!”

Bunlar hiç oralı değiller.

Herkesi de kendileri gibi bilirler.

Söz veriyorlar,

Bir ayaklarını kaldırıp öbür ayaklarının ardına gizliyorlar.

Anlayacağımız takiyye söyledikleri bütün sözler...

Ortaçağı yaşıyorlar.

Çağdışılar...

Bugün Kıbrıs'ı alacaklar...

Yarın adalar dalacaklar...

Arkasından Selanik, Viyana...

Adamda fetih ruhu var ya...

Fethedip taa Almanya'ya dayanacaklar.

Fetih bir kere başlamaya görsün Doğuda Bağdat, güneyde Mekke, Medine, Yemen, öyle ki Mısır da var...

Elbette Mekke'ye Medine'ye değin gittikten sonra fetih ruhu insanı durdurur mu?

İran ne güne duruyor, İransız olur mu?

Rusya'daki Türkleri de kurtarmak gerek...

Çağdışı kişiler, fetih ruhu ile dikilecek...

Sanki onların eli armut düşürüyor

"Gel kardeşim istediğini al!" diyor...

Çağdışı insanlar başkalarını buyrukları altında yaşatmak ister...

Bunlardan en azgını Hitler...

Yalnız kendini ve Alman ulusunu diğer uluslardan üstün görmüştü.

Fetih ruhu ile dört koldan diler uluslarla dövüştü....

Çağdışı olduğu için diğer ulusların da yaşama

hakkına saygı duymamıştı.

Bu yüzden diğer uluslar üzerinde egemenlik kurmaya kalkıştı.

Uluslar, birleşerek kafasına çöktüler...
Akli başına geldi ama iş işten geçer...

Büyük Atatürk "Yurtta sulh cihanda sulh" demişti.
O başka ulusların da yaşama hakkı olduğunu bilmişti.

Çünkü ulusların egemenlik hakkına saygı duymak ilkesiydi...

Gaziantep, Sabah, 15 Eylül 1974

23 CEPHECİLERE TANRI TANIMI...

Sabah gazetesinin yazdığına göre cepheci il başkanları, durup dururken, solcuların "Allah yoktur!" dediklerini ileri sürmüşler....

Sözde kendileri Allah'ı tanıyorlar da solcular tanımıyorlar.

Bu yüzden de seçmenlerin karşısına geçip bağıyorlar.

Bir kere cepheci partilerimiz şunu bilmelidirler ki yurttaşları cephelere bölmenin çok tehlikeli sonuçlar doğurduğu geçmişte görülmüştür.

Bu yolu daha önce "Vatan Cephesi" adı altında deneyenler yanıldıklarını anladıklarında zaman çok geçmiştir.

Akli başında solcular halkın dinsel inançlarına saygı duyar...

Şimdi cepheci partilere Allah konusunda söyleyecek bir iki çift sözüm var.

Kaldı ki günümüz solcuları lâiktir..

Bu nedenle inançlarından ötürü kimseye kötü gözle bakmazlar...

Bir insanı belirli bir inanca zorlamak ilkelik belirtisidir.

Bir insanın felsefi görüşü nedeniyle onun dinden çıkmış olduğunu ileri sürmek de ilkeliktir...

“Her yerde hazır ve nazır olan Allah’ı” kendi benliğimizde aramalıyız.

“Allah zamandan ve mekândan münezzehtir” sözünü unutmamalıyız.

“Ben kuluma şah damarından daha yakınım”. Sözü üzerinde derin derin düşünmeliyiz.

Yine: “Hiç bir yere sığmadım. Mümin kulumun kalbine sığdım.” Sözünün ne anlama geldiğini de bilmeliyiz...

Öyle pavyonlarda sabahlayıp da Allahçılık taslamak sökmez...

Bir berberlik öğrenebilmek için yıllarca çıraklık etmek gerekir.

Öyle kişiler gördüm ki din konusunda en küçük bir araştırma ve inceleme yapmadan, kulaktan duydukları sözlerle kendilerine din bilgini dedirtir...

Din konusunda akılcı düşünceler ileri sürenlere çile çektirir.

Evet, Allah var, ama cephecilerin anladığı anlamda değil.

Allah: Doğa ve Toplum kuralları, genel değerler, yüce kavramlar yanında sağduyunun, vicdanın sesidir...

Allah: Doğa ve Toplum kuralları, genel değerler, yüce kavramlar yanında sağduyunun, vicdanın sesine uymayı gerektirir.

Allah: Doğru, iyi, güzel ve yücedir...
Temiz olarak sevmek, sevilme ve sevişmektir.

Tanır insanda, kültür birikimiyle oluşan akıl, sağduyu, vicdan bileşimidir.
İnsanın; doğaya, topluma ve insanlığa yansıyan sevgisidir...

Yaralan Evren'dir. Evren, doğmamış, doğrulmamıştır.
Yoktan yaratılmamıştır, vardan var olmuştur...

Çünkü bilime ve sağduyuya göre: "Hiçbir madde yoktan var edilemez, var olan da yok edilemez..."
Ancak: varlığını, değişime uğrayarak sürdürdüğü de inkâr edilemez.

Hem Allah var deyip hem de Allah'ı tanıyanlara yakışmayacak işler yapmak densizliktir,
Allah'ı ve kullarını aldatmak edepsizliktir.

Allahçılar arasında dini bayramlarda memleketten kaçanlar çok....
Evet, Allah var, ama dini bayramlarda memleketten kaçmak yok.
Evet, Allah var; ama memleketi başkalarına sömürtmek yok...

Evet, Tanrı var ama imana davet, cihat, ganimet yok...
Evet, Allah var ama komisyon, yolsuzluk, rüşvet yok...

Halkı din iman adına kışkırtacaklardı.
Sonra da balkonlara çıkıp seyre dalacaklardı...

Bugün demokrasi savunucularına düşen görev her

zamankinden daha soğukkanlı olmaktır.

Yapılacak iş: Ölüm pahasına da olsa saldırganların kışkırtmalarına kapılmamaktır...

Saldırganlar karşısında sığınılacak yer devletin koruyucu kanatları olsun.

Varsın, bir kısım devlet görevlileri cephecilerin etkisi altında kalsın...

Bu durumumuzdan yararlanmak isteyebilecek iç ve dış karanlık güçler ellerinden geldiğince ortalığı bulandırmak isteyeceklerdir.

Ama inanılmalıdır ki, güvenlik güçlerimiz bu saldırganların hakkından gelecektir...

Gaziantep, Sabah, 8 Mart 1975

24 ALDANMAYALIM...

Başkentte çok Gazikentli var.

Çoğu da Sabah Gazetesini okurlar...

Sabah gazetesinden memleketlerinin kokusunu alırlar,

Sesini duyarlar.

1 Mart günü Sabah'ı okuyan Başkentteki Gazikentliler şaşırıp kaldılar.

Cuma günü Halk akşama kadar tedirgin olmuş.

Gaziler caddesinde dükkânlar kapanmış.

Nedeni de Cepheci Parti İl Başkanları Kurtuluş Gazetesine demeç vermişler:

“Ey cemaat-ı Müslim, sizler Cuma namazını eda ederken komünist militanlar camilerin önünde Allah yoktur diye, bağıracaklardır.

Sakın tahriklere kapılmayın!” demişler.

AP İl Başkanı Dr. Tahtacı: “Kurtuluş gazetesinde yayınlanan; Bildiriden benim haberim vardı, iznim alınarak yayınlandı” diyor.

“Ben yaptım, ben düzenledim, var mı bir diyeceğiniz” diye meydan okuyor...

Bu tam bir halkı kışkırtmak...

Olmamış, olmayacak bir olayı olacakmış gibi gösterip halkı din adına ayaklandırmak.

Cepheci partilerin yapacağı iş böyle gazetelere demeç vermek olmamalı idi.

Açıkça haberdar edilmeliydi güvenlik görevlileri...

Bereket sağa sola orak çekiç çizdirecek militan bulamamışlar.

Elbette orak çekiç çizdirip bunların solcuların üstüne atacaklar.

Bunlar bu yaptıklarını Osmaniye’de yaptıkları gibi solcuların Üstüne atacaklardı.

Ülkemiz güç günlerden geçmektedir...

İç ve dış sorunlar tüm sağduyu sahiplerini düşündürmektedir.

Kıtlık, darlık, geçim zorluğu yaşamı dayanılmaz ölçüye getirmiştir.

Şunun şurasında seçimlere az kaldı.

Cepheciler hak ettikleri yanıtı sandıkta almalı...

Gaziantep, Sabah. 9 Mart 1975

25 HEDEF ATATÜRK...

Önce Olay

Akçete köyü imamı Enver Kuralay, akşam namazından sonra, köy muhtarı Hamdi Tekintaş'ın kahvesindeki sohbet toplantısında: "Atatürk vatan hainidir. Heykelleri puttur. Ona saygı duruşu yapmak günahdır. Anayasa ÷lkemize dinsizlik getirmiştir. Şeriat gereklidir. Milli bayramları kutlamak günahdır." şeklinde konuşunca, köy muhtarı da imamı doğrulayınca, köy halkı, köy imamı ile muhtarı dövmüştür.

Olay Cumhuriyet Savcılığı kanalıyla Sulh Ceza Yargıçlığına intikal ettirilmiş. İmam Atatürk'e hakareten tutuklanmış, muhtar hakkında düzenlenen evrak İl Makamına verilmiştir. (Cumhuriyet, 16 Ekim 1976, sayfa 5, sütun 1.)

Olayların Arkasındakiler:

Bu olay binde bir olan olaylardan değildir.

Bu olay faşizmin tırmanışında tanık olduğumuz binlerce olaydan biridir.

Köy imamı ile köy muhtarının söyledikleri ise adliyeye intikal edendir.

Yine köy imamı ile köy muhtarı yalnız değildir...

Bu düşüncede olan yurdumuzdaki bütün ırkçıların, Turancıların, nurcuların düşünsel yapılan budur

Bunların asıl hedefi de; ne şu, ne de bu dur:

Aslında hedef Atatürk'tür...

Bunlar özledikleri gerici ve saldırgan yönetime engel olarak Atatürk'ün getirdiği düşüncüyü görürler.

Hepsi de Atatürk düşmanı olup onun getirdiği Cumhuriyet ilkelerine. Anayasal düzene karşıdırlar.

Bunların Atatürk hakkında olumlu bir söz söyledikleri duyulmamıştır.

Atatürk hakkındaki düşüncelerini açıkça söylemekten çekinirler.

Bırakın düşünce yapılarını, yaratılıştan buna engeldir.

Atatürk'ü eleştirme yerine onun yıktığı saltanatın güzelliğini, kaldırdığı hilafetin erdemlerini sıralayacak kadar çağdışıdırlar...

Bunlar dolaylı olarak Atatürk düşmanlığı yapmayı marifet sanırlar

Bir de kalkar Türkçülükten ve milliyetçilikten söz ederler.

Atatürk'ün bağımsızlık anlayışına, anti emperyalist uygulamasına, "yurtta sulh, cihanda sulh" politikasına da düşmandırlar.

Bu gün Türkçülüğün de, milliyetçiliğin de amentüsü: Atatürk'ün getirmiş olduğu anti emperyalist bağımsızlık anlayışına, "yurtta sulh, cihanda sulh" politikasına ve sömürülen ülkelerin (haa bunlar sömürüye de inanmazlar. Sömürüyü bir takdir-i ilahi sayarlar) kurtuluşu mücadelesine inanmaktır.

En azından bu görüşü benimsemeyenlerin Türkçülükten, milliyetçilikten söz etmesi bilinçsizce değilse bile ikiyüzlücedir.

Salt bu yüzden bunların Kürçülüğü, milliyetçiliği inandırıcı değildir.

Akçete köyü imamı ile muhtarı, hiç olmazsa Atatürk hakkında düşündüklerini açıkça söylemişlerdir.

Bu davranış gizli Atatürk düşmanlığı yapanlara göre daha içtendir...

Asıl suçlular köy imamını ve muhtarını her gün yayınladıkları yazılarla çağdaşlığa, bağımsızlığa ve gerçek yurtseverliğe karşı koşullandıranlardır.

Ne var ki Türk ulusunu bu şekilde koşullandırmaya Çalışanlar Ordu ilinin Akçete köyü imamı ile muhtarının karşılaştığı bir tepki ile karşılaşmadıkları için, kimi yerde meydanı boş bularak, diledikleri gibi hareket etmektedirler.

Buna karşın, yine de, Atatürk'e doğrudan değil de dolambaçlı yollardan saldırmaktadırlar.

Söyleyebilirler mi?

Atatürk düşmanlarından Türk'e özgü açık sözlülük beklemek bunları tanımamaktır...

Bunlar en az Akçete köyü imamı ile muhtarı kadar Atatürk'e ve getirdiği ilkelere karşılardır...

Kişiliksiz oldukları için Atatürk hakkındaki gerçek düşüncelerini açıkça yazıp, çizip, söyleyemezler.

Bunlara göre Atatürk vatan haini, Kızıl Sultan Abdülhamid'i vatanseverdir...

Atatürk'e saygı duruşunda bulunmayı günah kabul ederler.

Anayasamızın ülkeye dinsizlik getirdiği görüşündeler.

Ulusal bayramlardan rahatsız olarak onu gerektiği şekilde değerlendirmekten çekinirler.

Eğer böyle değilse şöyle yiğitçe çıkıp desinler:

"Atatürk vatan haini değildir.

Ona saygı duruşunda bulunmak günah değildir.

Anayasa ülkemize dinsizlik getirmemiştir.

Milli Bayramları kutlamak günah değildir."

Diyemezler, niçin diyemeyeceklerini Atatürkçüler de, kendileri de çok iyi bilirler...

Atatürk'ü saygı ile anmaktan çekinirler...

Türkçülükten, milliyetçilikten ve yurtseverlikten söz ederler...

Bu gün yurdumuz kesin dönemece girmiştir. Ya Atatürk'ün getirdiği cumhuriyet ilkelerine, anayasal düzene, "yurtta sulh, cihanda sulh" ilkesine sınıksız sarılarak ülkemiz layık olduğu çağdaşlığa erişecektir...

Ya da, ülkemiz sonu nereye varacağı belli olmayan korkunç karanlığa, şeriatçılık ham hayallerine gömülüp gidecektir.

Ankara. Yeni Ulus. 20 Ekim 1976

26 İNCİL MÜSLÜMANLIĞI...

Sayın İlhan Arsel alışkanlık haline getirdiği bilimsel araştırmaları ile Türk halkının önüne çok önemli bir olayın gerçeğini sergilemektedir.

2.11.1976 günü Cumhuriyet'teki yazısında Amerika'da Zenci Müslümanlığı olarak yayılan akımın ne biçim bir Müslümanlık olduğunu SÖYLEMEKTEDİR.

Böylece toplumumuza büyük bir hizmet eylemektedir...

Amerika'daki zenciler arasında yayılan Müslümanlık dininin varlığını duymayamız yoktur.

Bu zenci Müslümanların en ileri gelenlerinden biri de zenci boksör dünya boks şampiyonu Muhammed Ali Clay'dir.

Halkımız Muhammed Ali'nin her yaptığı maçı bir din kardeşi anlayışı ile izler.

Muhammed Ali'nin yenilgisinden Müslümanlık adına övünç payı çıkarın iman kuvvetinin nelere neden olacağını söyler...

Öyle ki Muhammed Ali'nin maç yapacağı sıralar toplumumuzu dinsel bir coşku kaplar.

Halkımız Muhammed Ali'nin kişiliğinde Müslümanlığın yengisinden kendisine çıkarır paylar...

Muhammed Ali Müslüman kişiliği ile Müslüman halkımızın gönlünde yer etmiştir.

İşte halkımızın bu eğilimini bilen MSP takımı Muhammed Ali'yi Türkiye'ye çağırarak seçimlerin yaklaştığı şu sırada bir oy yatırımına dönüştürmüştür...

Erbakan ve arkadaşları Muhammed Ali'nin yurdumuzda kaldığı birkaç saat içinde bol bol fotoğraf çektirerek onun Müslümanlık üzerine bıraktığı etkiden yararlanmaya kalkmış.

Ne var ki Muhammed Ali'nin Müslümanlığı ile bizim bildiğimiz Müslümanlık arasında bir "Müslüman" deyiminden başka bir birlik yokmuş.

Bunun böyle olduğunu da sayın İlhan Arsel'in yazısında sunmuş...

Amerika'daki Müslümanlarla gerçek Müslümanlar arasında; Tanrı, peygamber, kitap ve inanış bakımından tamamen bir zıtlık vardır.

Ad benzerliğinden başka bir benzerlik aramak dine verir zarar...

Muhammed Ali'nin bayraktarlığının yaptığı Müslümanlık anlayışı bizdeki Müslümanlığa göre bir "küfür, (inkâr)..."

Tanrı Anlayışı

İslam anlayışına göre Tanrı'nın (MSP'liler bu Tanrı kelimesine bozulurlar.

Tanrı sözcüğü de neymiş: Allah sözcüğü kullanılmalı derler.

Ve bu Tanrı - Allah sözcükleri yüzünden MHP'lilerle araları açılmıştır.

Bilindiği gibi MHP'liler Tanrı Türkü korusun" derler.

MSP'liler ise bu slogandaki Tanrı kelimesinin İslamiyet'te yeri yoktur derler.

Biz burada Tanrı deyimini özel bir anlamla değil Türkçe olduğu için kullanmaktayız)
Tanrı'nın somut bir varlığı yoktur.
O'nun yeri ve zamanı yoktur...

Varlığını, dünyanın, evrenin düzeni yanında gönderdiği peygamberler anlatır
Ama Muhammed Ali'nin anladığı Müslümanlıkta Tanrı somut bir varlıktır.
Elle tutulabilir. gözle görülebilir bir kişiliğe sahiptir.
Muhammed Ali ve zenci Müslümanların Tanrısı bundan 45 yıl önce doğan Fard Muhammed adıyla bilinen bir zencidir.

Bu adam 1930 yıllarında Detroit'te dolaşarak ipek kumaş satarmış kapı kapı...
Şimdi sormak gerek hiç Tanrı kapı kapı dolaşarak ipek kumaş satar mı?
İslam dini şöyle dursun en ilkel dinlerde bile olmaz böyle bir Tanrı anlayışı...

Bu Tanrı anlayışının İncil'den esinlenerek uygulamaya konulduğu anlaşılıyor. İncil ve Hristiyanlık inancına göre İsa peygamber insan şeklinde yeryüzüne inmiş bir Tanrı veya Tanrı'nın oğlu sayılır...

Hristiyanlık anlayışına göre Tanrı: İsa'nın Babası, İsa ve Ruhul Kudüs üçlüsünde birleşmiştir.
Demek ki Amerika'daki Müslüman zenciler İndideki Tanrı anlayışını benimseyerek İsa yerine Fard Muhammed'i Tanrı olarak kabul etmiştir...

Peygamber Anlayışı

İslam anlayışına göre peygamber Tanrıca gönderilen ve doğruları söylemekle yükümlü olan Muhammed Mustafa'dır.

İslam inanişına göre* peygamber görünmeyen bir güç tarafından gönderilmiştir.

Ve peygamber o görünmeyen gücün buyruklarını topluma duyurur.

Ama geldim Amerika'daki zenci Müslümanların ve Muhammed Ali'nin peygamberini ise görünmeyen güç değil, biraz yukarda kapı kapı dolaşan Fard Muhammed adındaki Tanrı atamıştır.

Adı da Elijah Pool'dur.

Elijah Pool daha sonra adını "Elijah Muhammed" e çevirmiştir.

Bu Elijah Muhammed Tanrısı Fard Muhammed adına peygamberlik yapmaya başlamıştır.

Ve bu görevini de ölüm tarihi olan 25 Şubat 1975'e kadar sürdürmüştür...

Muhammed Ali Clay ve taraftarlarının Tanrı inanişi da peygamber inanişi da bambaşka. İslam peygamberini peygamber olarak tanımazlarmış.

Onların kendi peygamberleri Elijah Muhammed'miş.

Kitap Anlayışları:

İslam anlayışına göre İslamiyet'in bir tek kitabı vardır.

O da Kuran'dır.

İslam'ın kuralları da Kuran'da belirtilmiştir.

Kuran'dan başka bir kitabı kabul eden, Müslümanlıktan söz edemez.

Kimse de bunlara gerçek Müslüman diyemez...

Amerika'daki zenci Müslümanların ve Muhammed Ali Çay'ın inandığı kitap Kuran değildir.

Onların kitabı Elijah Muhammed'in yazdığı Mesage

tu the Blackmen'in America" adlı kitap ile "How to Eatto live" dir.

Türkçe anlamı şudur: "Amerika'daki Siyah Adama Mesaj" ve "Yaşamak için Nasıl Yemelidir?"

İsteyen bu kitapların 1967 Chicago baskılarına bakabilir.

Bu kitabı Amerika'da bulunan bir yakınından isteyebilir...

Davranış Bakımından...

İslam anlayışına göre bir Müslüman her şeyden önce namaz kılmalı, oruç tutmalı, Hac'ca gitmeli, en önemlisi de kelime-i şehadet getirmeli..

Bunun yanında; Tanrı'ya, kitaplarına, meleklerine, peygamberlerine, kaza ve kadere, ahrete inanarak yaşantısına yön vermeli.

Gel görelim ki Amerika'daki Zenci Müslümanlar böyle bir anlayışa dayanmıyorlar...

Kuran'daki buyruklarını bilmiyorlar.

Kuran'daki; oruç, hac, evlenme-boşanma, kadın-erkek ilişkileri zenci Müslümanların uyguladıkları ve kabul ettikleri davranışlar değilmiş.

Amerika'daki zenci Müslümanların Tanrı, Peygamber, Kitap ve davranış anlayışları bir İslam mezhebi bile sayılamazmış.

İslam mezheplerinin tümü Tanrı'da, Kitap'ta, Peygamber'de birleştikleri halde yalnız davranışta yol ayrımına düşmüşler.

Oysa Amerika'daki Müslümanlar İslamiyet'e, Tanrı anlayışında da, peygamber anlayışında da ters düşmüşler.

Demek ki...

Demek ki Sayın İlhan Arsel'in deyimiyle bizim şeriatçı partiler her alanda olduğu gibi bu alanda da bilgisizler.

Amaçları ise bilgisiz seçmen kitlelerinin dinsel duygularını okşayarak birkaç oy daha almak isterler...

Ama memleket gülünç duruma düşecekmiş.
Bizim oy düşkünlerini ilgilendirmezmiş...

Bizleri bu gülünç duruma düşmekten kurtardığı için Sayın İlhan Arsel'e ne denli teşekkür etsek azdır.

Çünkü bize Amerika'da yayılmakta olan Müslümanlığın Müslümanlıkla ilgisi olmadığını göstermiştir.

Ankara, Yeni Ulus, 8 Kasım 1976

27 KİMLER TÜRK...

Birkaç gün önce yayınlanan "Birleştikleri Nokta" başlıklı yazımda milliyetçilik akımı ile ilgili olarak: "Milliyetçilik akımı din ayırımına önem vermez. Aynı milletten olmayı yeter görür. Aynı dinden olanlar aynı milli topluluk içinde kaynaşabilirler." demiştim.

Bu yazıyı da yazdıktan sonra yurdumuzdaki uygulaması üzerine düşünmeye başladım.

Bizdeki milliyetçilerin verdiği tanımlamaya ters düşüklerini gördüm.

Milliyetçi olduklarını ileri sürenler Türk olmanın yanında Müslüman olmayı da şart koşarlar.

Onların görüşüne göre Türk'ün Hıristiyan'ı, Türk'ün Musevî'si Türk değildir.

Böyle bir konunun gündeme getirilmesi bile onları

çılıgına döndürmek için yeter.

Bunlar için bir Türk'ün başka dine bağılı olması akıl almayacak iştir.

Onun Türklükten koparılıp atılması için gerektir...

Örneğin Karaimler Musevî dinini kabul etmiş Türklerdir.

Polonya'da. Ukrayna'da ve daha başka yerlerde topluluk olarak yaşarlar.

Üstelik Karaim Türkleri, Türkiye Türkleri kadar da başka halklarla karışmış değillerdir.

Çünkü kendileri dışındaki topluluklarla evlenmezler...

Demek ki başka topluluklarla karışmamak yolunu tutmuşlar.

Ama bu gün yurdumuzda bulunan Türklerin evlenme konusunda bir titizliği yoktur.

Romanya ve Bulgaristan'da yaşayan Gagavuzlar da Hıristiyanlığı benimsemiş olan Türklerdir.

Bunlar Gagavuzlar sözcüğünün Karaoğuzlardan geldiğini ileri sürmektedir.

Bizdeki sözde milliyetçiler bu olgularla ilgilenmekten kaçınırlar.

Yukarda belirttiğimiz gibi bunları Türk bile saymazlar.

Sanırsın ki Türk'ün değer ölçüsü kendilerinin elindedir.

İstediklerini Türk, istemediklerini de Türk değildir.

Oysa Arap milliyetçisi Müslüman olmayan Arabı da Arap sayar.

Müslüman Arap milliyetçilik akımını, Hristiyan Arap ve Müslüman olmayan Arap ile birlikte yaşar...

Ama bizdeki Arap kültürünün etkisinde kalan, Arapçılığı Türkçülüğünden üstün olanlar Türk'ü, ancak şeriatçı ise makbul, değilse kafir telakki eder.

Bütün bunlar gösteriyor ki Atatürkçülükten esinlenen gerçek milliyetçiler dışındakiler Arap milliyetçiliğinin, Arap kültürünün etkisinde kalarak yalnız Müslüman olanları Türk sayma yanılığına düşerek olması gereken Türk milliyetçiliği anlamına da ters düşmüşlerdir.

Bu yüzdendir ki batı emperyalizmi her devirde bunları kullanarak Türkiye'de halktan yana gelişen yenileşme hareketlerinin karşısına milliyetçilik ve mukaddesatçılık adı altında şeriatçıları çıkartmıştır.

Aynı oyun şimdi de oynanmaktadır.

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 9 Mart 1977

28 YURTTAŞLIK GÖREVİMİZ...

Köleliğin kalkmış olduğu dünyamızda bir Türk şu an Suudi Arabistan'da köle olarak yaşamaktadır.

Selahattin Özaktaş adındaki yurttaşımızın köle olmasının nedeni sürücüsü olduğu araba ile trafik kazası geçirmesi ve Suudi Arabistanlı iki kişinin ayağının kırılmasına neden olmaktadır.

Kazada kendisi de yaralanan yurttaşımız yaklaşık olarak 300 bin lira Ödemeye mahkum olmuştur.

300 bin lirayı ödeyecek durumda olmayan yurttaşımız bu parayı ödeyemeyeceğini bildirince ömür boyu köleliğe mahkum olmuştur...

Bu kölelik şu an yerine getirilmektedir.

Oğlunun acıklı durumunu gözü ile görmek üzere

Cidde'ye giden yurttaşımız Selahattin Özaktaş'ın babası işçi emeklisi Muhittin Özaktaş'ın ise yardım istemektedir.

Ne var ki yardım istemek üzere gittiği Türk sefareti yardım isteğini kovarak reddetmiştir...

Kaza sonucu oğlu köleliğe mahkum olan bir babayı yardım istediği devlet adına kovmak için taş kalpli olmak gerektir.

Asıl önemlisi yurttaşımızı kurtarmak için Dışişleri Bakanlığı ise Türkiye Şoförler ve Otomobilciler Derneği Federasyonu nezdinde yapılan temaslardan da olumlu sonuçlar alınmadığı belirtilmektedir.

300 bin lira çok bir para değil. Bu parayı ulusal ve insanlık duygularının çok güçlü olduğuna inandığımız Gaziantep'ti hemşerilerimiz bile kendi aralarında toplayarak Suudi Arabistan'daki yurttaşımızı ömür boyu kölelikten kurtarabilir.

Bu kurtarma kampanyasını açmak görevi de Gaziantep'ti hemşerilerimiz başta olmak üzere Gaziantep Şoförler Derneği'ne düşer...

Gaziantep Şoförler Derneği bu konuya parlamenterlerin dikkatini ne zaman çeker?..

Zaman yitirmeden gerekli parayı toplamak için başta şoförler olmak üzere Gazikentliler yardıma çağrılmalıdır.

Şu an Suudi Arabistan'da ömür boyu köleliğe mahkum olan yurttaşımız, hemşerimiz Selahattin Özaktaş kölelikten hemen kurtarılmalıdır...

Selahattin Özaktaş kölelikten kurtarmak her şeyden önce bir yurttaşlık, bir insanlık görevidir.

Bu çağda kölelik uygulaması insanlık için bir lekedir...

Bir yurttaşımızın Suudi Arabistan gibi bir ülkede ömür boyu kölelik etmesine izin vermemeliyiz.

Bu durumun ortadan kaldırılması için gerekirse hükümet yetkilileri nezdinde, gerekirse devlet yetkilileri nezdinde, girişimlerde bulunmalıyız.

Gerekirse istenilen 300 bin lirayı bizler toplayarak yurttaşımızı ömür boyu kölelikten kurtarmalıyız...

Unutmayalım ki yurttaşımızı biz kurtarmazsak başkası kurtaramaz.

Selahattin Özaktaş adlı yurttaşımız Türkiye Cumhuriyeti Devletinin kendi kurtaracağı umundadır.

Öyle ise herkes elinden ne gelebiliyorsa yapmalı, yurttaşımızı kurtarmalıdır...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 21 Mart 1977

29 DÖNME KONUSU... (1)

Diyanet İşleri Başkanı Sayın Süleyman Ateş bir basın toplantısı düzenlemiştir.

Kendisi hakkında: "Diyanet İşlerinin başında bir Ermeni dönmesi var" denmiştir.

Anlaşılan, Diyanet İşleri Başkanı olmasına karşı olanlar veryansın etmiştir.

Diyanet İşleri Başkanı Sayın S. Ateş, düzenlediği basın toplantısının da babasını banttan konuşturmuş.

Bantta babası: "Onlar gâvurdur, namussuzdur" diyerek Ermenilerin zulmünü anlatıyormuş.

Önce şu dönme kavramı üzerinde düşünelim.

İslam Peygamberi gençliğinde nasıl düşünüyordu, neye inanıyordu görelim...

Halife Ömer ise İslam Peygamberini öldürmek üzere gelmişken Putperestlikten dönerek İslamiyet'i kabul ediyor.

Peygamber zamanında Müslüman olanların kimi Putperestlikten, kimi Hıristiyanlıktan, kimi de Yahudilikten dönüyor.

Şimdi bunları dönme diye suçlamak nasıl oluyor?..

İslam dini kimsenin geçmişi ile uğraşmaz.

Tanrı'nın birliğine, Muhammed'in de onun elçisi olduğuna inanan ve bunu da dili ile ikrar edene karışmaz.

Büyük İslam kumandanı Halid Bin Velid de önceleri İslam ordularına karşı kılıç çeken bir kumandı.

Sonra Müslümanlığı kabul ederek dönme olanlardandı...

İslam ordularının başkomutanlığını üstlendi.

Diğer ülkeleri İslam'a döndürmek için savaşlara girdi...

O zaman kimsenin aklına Halid Bin Velid'e dönme demek gelmedi.

Bazen gazetelerde "Sevgilisi uğruna Müslüman olan bir Hıristiyan" haberini okuruz.

Dahası Hıristiyanken Müslüman olan bir gencin bir de Türk uyruğuna geçtiğini duyuyoruz.

Adam dinin bütün kurallarına saygı gösteren bir Müslüman oldu, diyelim.

Öyle ki belediye başkanı veya daha önemli bir görevi üstlendi, diyelim.

Bu durumda onu zor duruma sokmak,
Siyasal geleceğini tehlikeye sokmak,
“Sen Hıristiyanlıktan dönmesin” demek,
Olmaz mı en başta İslam anlayışına karşı gelmek...

Eğer böyle başa kalacaksak kim Müslüman olmayı
göze alır.

Başkalarının Müslüman olmasına niçin takoz takılır.

Görüyorsunuz bilgisizlik nasıl kötü yansıyor...
Hele bu bilgisizliğin din adına yapılması nasıl ayıp
oluyor...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 2 Nisan 1977

30 DÖNME KONUSU... (2)

Dünkü yazımızda dönme konusunu bitirmemiştik.

Bu yazımızda, İslam Peygamberi de dahil herkesin
Müslümanlığı sonradan kabul ettiğini (K.74/5) belirterek
kimsenin aklına bunlara dönme demek gelmediğini
belirtmiştik.

Elbette böyle önemli bir konu bir yazıda enine
boyuna ele alınamaz.

Ancak sonradan Müslüman olmuş kimseyi suçlamak
da Müslümanlığa yakışmaz.

Eğer bu dönme konusu üzerinde ciddiyetle
durulursa herkesin dönme olduğu ortaya çıkar.

Bilindiği gibi Türkler Orta Asya'da Şamanist olarak
yaşarlarken Arap Müslüman orduları ile savaşırlar.

Savaşın görünürdeki nedeni İslamiyet'e çağrı.
Türkler direniyorlar.

Arap egemenliğini ve dinini kabul etmek istemiyorlar. Araplarla Türkler arasındaki savaş yıllarca sürüyor. Sonra Çinlilerle savaş eden bir Türk boyuna Araplar yardım ediyor.

Bunun üzerine Türkler Müslümanlığı kabul ediyor.

Kılıç karşısında kabul etmedikleri Müslümanlığı minnettarlık duygusu ile kabul ediyor.

Şimdi bu durumda biz Türklere, Araplar, sizler dönmesiniz dese biz ne diyeceğiz. Gerçi Arap tarihinde bu basitliğe düşen bir kimse çıkmamıştır.

Böyle demek halis Müslümanlardan hiçbirinin aklına gelmemiştir.

Osmanlı dönemine bir bakalım. Devşirme adı altında Hıristiyan çocukları toplanıp Müslüman ailelerin terbiyesine verilmiştir.

Hıristiyan çocuklar Müslüman ailelerin yanında yetişip yeniçeri ocağında askeri

eğitim gördükten sonra Viyana önlerine, Mısır'a, Irak'a, İran'a giderek savaşmıştır...

Tarih boyunca bunlara "dönme" demek çılgınlığında bulunulmamıştır.

Yine Türk tarihi dikkatle incelenirse Osmanlı büyüklerinin çoğunun karısının Ermenilikten, Rumluktan dönme olduğu görülür.

Şimdi gerçek bu iken ve Müslümanlığı benimseyen, Allah'a inanan, Muhammed'in elçiliğini kabul eden ve dil ile ikrar eden bir kimsenin soyuna sopuna bakarak dönmelikle suçlamak ne dereceye kadar Müslümanlıkla bağdaşır.

Belki Müslümanlıkta en ayıp olan davranıştır.

Sonradan Müslüman olan bir kimseyi “dönme” diye suçlamaz bir Müslüman.

Ama ne demiş Neyzen: “Cehalet vecde geldikçe, mabette kopar tufan.”

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 4 Nisan 1977

31 KİM GAVUR...

Diyaret İşleri Başkanımız Sayın Süleyman Ateş, kendisine dönme diye sataşanlara bir hasın toplantısında yanıt verirken babasını konuşturmuş.

Banttın babasının Ermeniler için: “Onlar gâvurdur, namussuzdur” dediğini ileri sürmüştü...

Bir kere bir din adamı, kendisini temize çıkarmak için başkalarını suçlamaz.

Başkalarını “gâvur” diye suçlamak kendisi gibi okumuş, yazmış, doçent olmuş bir din adamına yakışmaz.

Önce kime “gâvur” denir.

Bu bilinmelidir...

Bu soruyu yanıtlamadan önce 27 Şubat 1977 tarihli Milliyet Gazetesinin 6. sayfasına bir göz atmalıyız...

Bu gazetenin 10. sütununda aynen şöyle yazıyor: Yazıyı yazan Kıbrıs News Gazetesinin Yazı İşleri Müdürü: “Emektar İngilizlerin, Gâvur Türk’ün elinden Kuzey Kıbrıs’ta çektiklerini de yazamaz mıyız?”

Demek ki Hıristiyanlar da Müslüman Türklere “gâvur” diyebiliyorlarmış.

Demek ki onlar da biz Türkleri gâvur olarak görebiliyormuş...

Dilimizde “gâvur” sözcüğü acımasızlık, insafsızlık, vicdansızlık, anlamında kullanılır.

Merhametsiz kimselere, acımasız kimselere kısaca “gavur” denir.

Sonra çok çalışkan bir adama “Gâvur gibi çalışır” denerek karalarken övülür.

Aslında “gâvur” sözcüğü inanişini saklayanlar için kullanılır.

Küfürden, kâfirden gelir.

Dinini yıkanlar için söylenir.

Dinimizde Müslüman olmayanlar için kullanılır...
Ama bakın İngilizler de bize diyormuş “gâvur.”

Şimdi yurdumuzda elli bine yakın Ermeni var.

Bunlar Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yurttaşlarıdır...

Askerliklerini yaparlar,

Vergilerini verirler,

Seçimlere katılırlar,

Savaşlarda varlar.

Bunların da kendilerine göre dinsel inanişları var.

Allah'a inanırlar;

Yalnız Peygamber olarak İsa'yı tanırlar.

Şimdi bunlara Diyanet İşleri Başkanının babası ağzından “gâvur” dersek haksızlık etmiş bulmaz mıyız?

Böyle bir konuşma ile dine de, ahlaka da aykırı davranmış olmaz mıyız?

Bu yurttaşlarımıza karşı haksız bir saldırıdır...

Bunu rastgele bir kişi söylese aldırılmaz; ama, bir Diyanet İşleri Başkanı söylese üzerinde durulmalıdır...

Böyle bir suçlamayı Diyanet İşleri Başkanı yaparsa yakışsız olur.

Ancak Allah bilir kim Müslüman, kim gavur....
Gaziantep, Özgür Gaziantep, 5 Nisan 1977

32 DİN KONUSUNDA...

Seçimlerin yaklaştığı şu sıralar sağ basın Kuran'ın seçmeli ders olarak okutulmasını istiyor.

Herkes bunun bir seçim yatırımı olduğunu biliyor...

Bu istekleri seçim yatırımı için değilse sorun yok.

Ama, "Kuran'ı seçmeli ders olarak eğitime biz soktuk,

Oylarımızı bize verin!" denilirse buna sözümüz çok...

Seçmeli ders olarak okutulursa ayrıcalıklı bir ruhban sınıfı çıkar.

Benim seçmeli dersim Kuran'dır diyerek allamelik taslar.

Bu yüzden yalnız seçmeli olarak değil temel ders olarak konmasında vardır yarar.

Ancak böyle bir istek Anayasamıza aykırı düşer.

Anayasamızın 2. maddesi Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin laik bir devlet olduğunu belirler.

Böyle bir istek ise laiklik ilkesini zedeler...

Laik bir devlette din ve devlet işleri birbirinden ayrıldığı için böyle bir öneri verir keyfe keder...

Aslında Türk toplumunun inandığı dinin kurallarını bilmesi,

Kaynağından öğrenmesi,

Yurttaşlarımızın birçok gerçekleri görmesi
Ve daha aydınlık düşünmesi, gerektir.
Böyle bir durumda din tüccarları tükenir...

Din konusunda bilgisizlikten kurtuluruz.
Yurttaşlarımıza; ayetlerin hangi olay üzerine indiğini,
Ne söylemek istediğini biliriz...

Günümüzle ne oranda bağdaşıp, bağdaşmadığını,
Söylenen her sözün Kuran'la ilgili olup olmadığını,
Başkasının ağızına bakmadan öğreniriz...

Böylece aradan ruhban sınıfı kalkmış olur.
Okuyanlar, din konusuna gerçekçi bakmış olur...

Herkes bilgi sahibi olduğu için kimse allamelik
taslayamaz.
Din konusu da siyasal yatırım olamaz...

Bu gün Kuran seçmeli ders olsun diye çığırkanlık
edenler var ya,
Eğer Kuran temel ders olarak okunsa
İlk karşı çıkacak olanlar bu din tüccarı tayfa...

Çünkü onlar halkın bilgi sahibi olmasından
korkacaktır.
Halkın bilgi sahibi olması ile onlar tahtlarından
olacaktır...

Onların varlığı ve söz sahibi olmaları halkın
bilgisizliği ile ters orantılıdır.
Halk din konusunda ne kadar bilgisiz olursa onlar da
o kadar korkusuzca din konusunda konuşma olanağı
bulur.

Bunların dini siyasete aletinden kurtulmak halkımız
din konusunda bilgi sahibi olmalıdır...

Halkımız din konusunu bütün gerçekliği ile bilirse dine alet edilmez.

Bunun nedenle dinin bilinmesini başta din yoluyla geçinenler istemez.

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 6 Nisan 1977

33 FIKRALAR...

Aşağıya aldığım fıkraları notlarım arasında bulunan takvim yapraklarından alıyorum.

Secim ortamının, siyasal cinayetlerin, insanda huzur bırakmadığı, sağlıklı düşünce koymadığı bir günde fıkralar dünyasına dalarak birkaç dakika için de olsa düşünebilirsek ne mutlu bizlere:

Her Yerde Hazır Ve Nazır...

Hintli kadın şair Avvai bir gün. Sıva tapmağında otururken, bacaklarını uzatarak oturmuştu. Bunun üzerine rahip yanına geldi:

- Bacaklarını ne cüretle Allah'ın huzurunda uzatıyorsun? diye çıkıştı.

Kadın şair:

- Efendim, ben cahil bir kadını, günahımı bağışla. Allah'ın var olmadığı bir yer göster ki bacaklarımı o tarafa uzatabileyim... diye karşılık verdi.

Nasıl İnanmak...

Avustralya'nın kurak bir bölgesine günlerce bir damla yağmur düşmemişti.

Kilisenin rahibi, ora halkını yağmur duasına çağırıyordu.

Rahip kürsüden cemaate uzun uzun baktıktan sonra sert bir sesle şöyle konuştu:

- Buraya Tanrı bizim için yağmur yağdırırsın diye toptandık. Ama bakıyorum hiç birinizin elinde şemsiye, sırtında muşamba yok. Sizlerin Tanrı'ya inancınız olsaydı böyle gelmezsiniz...

Latince Dua...

J. J. Rousscau'nun dostlarından olan Prenses Elizabeth bir gün Latince dua okuyordu.

Yanında bulunan bayan arkadaşı Latince'den hiç anlamadığı halde Latince dua okunmasına takılarak:

- Fransızca olarak okusan daha iyi olmaz mı? dedi.

Prenses:

- Öyle ama dedi. Fransızca okursam, okuduğumu anlarım. Okuduğumu anlayınca zevk duymuyorum ki... dedi.

Aslan Papazı Yerse...

Küçük bir çocuk annesiyle Paris Hayvanat bahçesinde dolaşıyordu. aslan kafesi önünde çocuk annesine sordu:

. Aslan ölünce cennete mi gider anne?

- Hayır yavrum!

- Ya papaz ölürse nereye gider?

- Cennete gider.

- Peki anne. Aslan papazı yedikten sonra çatlayıp ölürse, hangisi cennete gider, hangisi cehenneme?

Çünkü...

- Kadınla erkek arasındaki eşitliğe inanıyor musun?

- Elbette inanıyorum.

- O halde kanun teklifi niçin iffete aykırı bir harekette bulunan kadınlara ağır cezalar veriyor da, aynı suçu işleyen erkeklere göz yumuyor?

- Çünkü hanımefendi, kanunu yapanlar erkekler de ondan.

Yukarıdaki fıkralarda vardır düşündürücü özellikler...

Okuyucularımız, bu fıkraları okumakla tanık olduğu birçok toplumsal olaylarla arasında kurabilir benzerlikler.

Böylece düşünür, düşünürken gülebilir.

Her gün politikacıların konuşmalarını dinleyecek değiliz ya...

Bir gün de onların etkisinden çıkarak başka şeyler üzerinde düşünelim de bir parça...

Okuyarak, düşünerek, gülerek rahatlayalım hiç olmazsa...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 16 Mayıs 1977

34 RUHLARI KONUŞTURMAK...

Zaman zaman gazetelerde okuruz, bizimkiler ruhlarla konuşurlar...

Ruhlarla nasıl konuşulur bir türlü aklım almıyor...

Sonra neden hep ünlü kişilerin ruhları ile konuşuyorlar da sıradan adamların ruhlarını çağırıp konuşturmuyorlar.

Ruhlar âleminde de mi ayrıcalık var yoksa.

Bir doktorun itibarı ile bir işçinin itibarı da mı bir değil orada...

Hani ruhlar âleminde eşitlik var deniyordu.

Orada çoksul yoksul ayrımı yok deniyordu.

Bu dünyada gerçekleşmeyen eşitlik orada gerçekleşiyordu...

Ruhlarla konuşmak bir numara, bana öyle geliyor.

Yetersiz diriler, tanınmış ölüleri konuşturarak kendi söyleyemediklerini onlara söyletiyor.

Ya da ruhlarla konuşanlar, söyleyeceklerini onlar aracılığıyla dile getiriyor.

Böylece haksızlık olmuyor mu insanlara.

Yaşamını noktalamış,

Söyleyeceğini söylemiş,

Bu dünyadan gitmiş,

Diğer ölülere haksızlık edilmiş olmuyor mu, kimi ölüleri konuşturmakla?..

Hem neden hep tanınmış kişiler konuşturuluyor.

Ruh değil mi, niçin rastgele bir insanın ruhunu çağırıyorlar da tanınmış kişilerin örneğin. Mevlana'nın ve ya Edison'un ruhunu çağırıyorlar?..

Neden kendi babalarının ruhunu çağırıyorlar...

Ruhlar arasında bir ayrıcalık olmadığına göre

Hepsi de ruhlarâlemindekiler bizim görmediklerimizi gördüğüne göre,

Bizim bilmediklerimizi bildiklerine göre,

Çağır herhangi birisini, sor soracağını...

Hayır böyle yapılmıyor. Rastgele bir insanın ruhunu çağıracaklarına ille tanınmış bir adamın ruhunu çağırmalıyız sanıyorlar.

Ölüler âlemini de diriler âlemi gibi sanıyorlar.

Ölüler âlemi diriler âlemi gibi olur mu?

Elbette varsa, orası buradan başka olacak.

Ama biz, ruhlar dünyasını da bu dünyaya benzeterek büyük bir yanılgıya düşüyoruz.

Kendi tasarımlarımızın oyuncuğu oluyoruz.

Hem ruhlar âleminden konuşmalar da dirilerin konuşmalarına benziyor.

Hiç de ölülerin konuşmasına benzemiyor.

Sözde ruhları konuşturuyorlar.

Ruhları konuşturunca konuşmaları dinlenecek sanıyorlar...

Ölülerin ruhuna sığınmak yetersizlikten başka ne ki?

Niçin, yetersiz insanlar bir otoriteye sığınarak kendi düşüncelerini insanlara dinletmeli?..

Doğrusunu diyeyim mi, hiç inanmadım bu ruhlarla konuşma numarasına.

Yarıyor, bu ruhlarla konuşma numarası sağlam görüşü olmayan insanları aldatıp korkutmaya...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 16 Ağustos 1977

35 SUÇ DEĞİL...

Erbakan'ın partiden atılması istendi.

Erbakan bu oluşum karşısında gerçekten bozum oldu, hiç beklemezdi...

Anahtar partisiyiz, bize kimse dokunamaz diyordu.

İki seçim devresi içinde boyunun ölçüsünü aldı, azınlık oldu...

Bunda, kendisinin tutarsız, ciddiyetsiz politikasının rolü büyüktür.

Necmettin Erbakan'ın bu özelliği televizyonlarda görülmüştür.

Eğer televizyon gibi politikacıları gösteren bir araç olmasaydı.

Necmettin Erbakan, kitleleri belki biraz daha oyalardı...

Ama her şey televizyonda görüldüğünden insanın ruhu okunuyor.

Bu nedenle de 49 milletvekili ile girdiği seçim sonucunda milletvekillerinin yarısı gidiyor...

Birkaç seçim daha yapılırsa on-on beş milletvekili ile kalacak.

Bir azınlık partisi olarak parlamentoda yerini alacak.

Hacı Necmettin, kendini savunurken, “Allah demeyi suç saymak asla mümkün değildir” diyor.

İlk duyuşta insanın acıyası geliyor.

Hacı Necmettin, Sanki Allah dediği için cezalanıyormuş gibi bir izlenim veriyor.

insanoğlu böyledir işte. Duygusaldır. Hemen inanır. Kendisinin de Allah dediğini buna karşın kimsenin karışmadığını unuttur.

Hacı Necmettin öyle bir izlenim yaratmak istiyor ki... Anlatmak istiyor: Allah dediği için partiden parti ile kesilmek isteniyor ilişkisi

Yani, sanki kendisinden başka kimse Allah demiyor bu memlekette.

Oysa memleketimizin yüzde doksan dokuzundan çoğu her gün Allah demekte.

Böyle olduğu halde Allah dediği için karışan yok kimseye...

Hacı Necmettin Müslümanlık taslamasını bize...

Müslüman'dan başka kimin sözü geçiyor bu ülkede...

Ne var ki kitleler bu aldatmacaları yutmuyor artık. Her seçimde bu Allah, din, iman meselesinden bıktık...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 7 Şubat 1978

36 FAL MI, UYDURMACA MI?..

Her yılbaşı falcılar, gazetelerin birinci sayfasında yer alırlar.

Falcılar, her yıl ilginç kehanetlerde bulunurlar...

Derim: "Falcıların kehanetlerini saklayayım, kaçta kaçının gerçekleştiğine bir bakayım!.."

Falcılığın tarihi, dinlerden de eskidir.

Falcılık kurumu, insanların geleceğini bilme endişesinden doğmuştur.

İnsanların umudu falcılarca sömürülmüştür.

Bu nedenle bütün dinler falcılarla uğraşarak onların toplum üzerindeki etkisini ortadan kaldırmaya çalışmıştır...

Öyle ki, kutsal kitaplarda bu konularda yasaklayıcı kurallar getirilmiştir.

Yine de bu falcılarla baş edilememiştir.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da, falcılar ilginç kehanetlerde bulundular.

Örneğin "Humeyni ve Andropow hastalanıp ölecekmiş.

Ama bir suikast sonucu değil, bir kaza sonucu değil.. Hem de bu yıl gidecekler..."

Zaten hastalar, zaten ölecekler.

Toprak olup gidecekler...

Hani Allah'tan başka kimse, geleceği bilemezdi?

Bu falcıların uydurmaları yetti...

Yine zirvalar sıralanmış...

"Türkan Şoray'ın bir oğlan çocuğu olacak"mış.

Sanki Türkan Şoray'ın doğurması çok önemli imiş gibi bol keseden atıyorlar..

Bir çocuğu olacak demiyorlar da oğlan çocuğu olacak, diyorlar.

Doğacak çocuğun cinsiyetini bile saptıyorlar.

Zehra Bacı adındaki Diyarbakırlı bir falcımız Sayın Özal'ın Başbakan olacağını da bilmiş.

Bu nedenle Falcı Zehra Bacımıza Başbakan ve eği iltifat etmiş...

Gazeteler yazıyor: Ankara'ya çağırılmışlar...

"Bak bakalım şu falımıza demişler..."

Namaz kılmak için Başbakanlığa Kayseri'den seccade getirtiren Başbakanımız falcılığın yasaklandığının Kuran'da yazıldığını bilmez mi?

Bilmesi gerekmez mi?

O halde Falcı Zehra Bacı'yı Ankara'ya çağırması neyle açıklanabilir?

Doğrusu bunu ancak Rufailer bilir...

Aklıma takılan bir başka konu da bu Başbakan, Kayseri'den seccade getirttiğine göre bu seccadeleri kim açıp toplayacak?

Sonra Başkentte sular da sık sık kesildiğine göre abdest almak için bir ibrik bir de ibrikçi başı gerekecek.

Bakalım seccadeci başı kim?..

İbrikçi başı kim olacak?

Ne ise biz asıl konumuza dönelim. Bu falcıların hepsi de uydurmacıdır.

Bugün her ülkede de piyango çekilişleri vardır, spor toto oyunları vardır,

Senede birkaç kez at yarışları yapılır...

Eğer fala bakanların “sihirli küresi her şeyi söyleseydi” bu falcılar büyük ikramiye çıkacak piyango biletinin numarasını bilirlerdi.

Kimseye sezdirmeden gider alırlardı.

Her hafta spor toto oynayarak 13 tuttururlardı.

At yarışlarında birinci gelecek at üzerine oynarlardı.

Hiçbir falcı bu konularda bir başarı gösteremediğine göre demek ki bu falcılar uyduruyorlar.

Bilmem, bu uydurmacılara gazeteler ne diye yer veriyorlar...

Memiş diyorlar da başka bir şey demiyorlar...

Ankara, Barış, 7 Ocak 1984

37 GÜNAH ÇIKARMA...

Bir filmde kilise işçilerinden biri cinayet işliyor.

İşlediği cinayeti kilisenin rahibine günah çıkararak açıklıyor.

Ne var ki polis rahipten kuşkulananarak onu tutukluyor.

Rahip efendi idam istemi ile yargılanıyor.

Buna karşın cinayeti işleyeni açıklamıyor.

Anlayacağınız rahip efendi büyük bir erdem gösterisinde bulunuyor.

Bu filmin yurdumuzda gösterilmesine sansür kurulunca izin verilmemiş.

Nedeni de filmde Hıristiyanlık propagandası yapılıyormuş

Oysa filmde Hıristiyanlık propagandası şöyle dursun,

Tersine Hıristiyanlığı yargılayacak birçok konu bulursun...

Bir kez bir caniyi polis ve adaletten gizlemekte ne gibi övünülecek bir yan var.

Bir caniyi gizleme için kendi canından geçmek erdem değil, erdemsizlik yayar...

Kaldı ki rahip efendinin davranışı kendisini ilgilendiren bir olaydır.

Her toplumda iyi de vardır, kötü de vardır.

Bir olaya bakılarak toplum hakkında genelleme yapılamaz.

Rahip efendiler arasında günah çıkarma olayı kötüye kullanılamaz.

Geçenlerde bir rahip efendi kendisine günah çıkaranların maceralarını günü gününe not etmiş.

Bakmış ki ilginç, "Bunları kitap haline getirirsem çok para kazanırım" demiş.

Dediği gibi de yapmış.

Notlarını bir kitap haline getirmiş.

Şimdi bu kitap piyasada kapışılıyor.

Yine günah çıkarma ülkemizde çok ilkelcedir.

Bizde suç da, ibadet de gizlidir.

Kaldı ki, insan ile Tanrısı arasında kimse giremez denilmektedir...

Aklını kullanan bilir ki; insan günah çıkartmakla huzura eremez.

Günah çıkarmakla iş bitmez.

Kötü davranışın ruhta bıraktığı etki ölünceye kadar silinemez...

Kötülüğün yıkımı beden ve ruh üzerinde işlemeye başlar.

Her yapılan kötülük (günah) yapan kişiyi vicdanı yakar...

Onun dengesini, ruhsal sağlığını bozar.

Bunun için öte dünyayı bekleyen yanlışı yapar...

İnsanlar bunu bilselerdi kolay kolay kötülük yapamazlardı.

Bunlar ne diyor:

Öldükten sonra çekeceksin Yaşarken yaptığın kötülüğün cezasını.

Demek istediğim, günah çıkarmakla, tövbe olmamakla, beden ve ruh yıkımdan kurtulamaz.

Kurtulur diyenler biyolojiden hiçbir şey anlamaz...

Bu nedenle bu tür filmlerin Hıristiyanlık propagandası yapacağından korkulması yersizdir.

Biraz dikkat edilirse film, Hıristiyanlığın iç yüzünü göstermiştir...

Bir kilise iki kendisine hizmet edenlerin sosyal ve ekonomik durumuna yabancı...

Kilisede hizmetçilik eden karı koca aldıkları para ile geçinemedikleri için çekiyorlar acı.

Bu nedenle erkek, komşu ailenin bahçesinde bahçıvanlık etmek zorunda kalıyor.

Buna karşın, yine de geçim darlığı içinde bocalıyor.

Geçim darlığı nedeniyle de kilisenin uşağı,

Yanında çalıştığı avukatı, parası için öldürüyor.

Allah adına, kilise adıma, adalet dağıtmakla görevli kilise ve rahip efendiler gözlerinin önündeki yoksulluğu göremiyor.

Neden oldukları adaletsizliğe takdir-i ilahi diyor.

Bir de iyilik meleği gibi insanlara örnek olmaya çalışıyor.

Olmaz olsun böylesi din kurumu da, din adamları da.

Filmin, hiç iyi izlenim bırakmadığı görölmektedir bu açıdan bakıldığında.

Ankara, Barış, 14 Ocak 1984

38 YENİ YÜZ LİRALIKLARDA YENİ BİR YÜZ...

Yeni yüz liralıklarla karşılaşmayan kalmamıştır sanırım. Yeni yüzlüklerin değeri ne ki bozuk para gibi harcanıyor mübarek.

yüz liralıkların bir yüzünde Atatürk'ün sağa bakan resmi var.

Diğer yüzünde ise İstiklâl Marşı şairimiz Mehmet Akif'in sola bakan resmi var.

Tamamlayıcı olarak da eski TBMM binası, İstiklâl Marşını gösteren sayfa; arkada Ankara Kalesi, Ankara Kalesi'nin arkasından doğan güneş.

M. Akif, İstiklâl Marşı şairimiz olması yanında, Atatürk'e, Atatürk'ün ilke ve devrimlerine karşı çıkması ile de tanınır.

Atatürk'le yalnız bir konuda birleşir: Antiemperyalist olmada.

M. Akif'in antiemperyalist kişiliğini, yazdığı yazılarda ve İstiklâl Marşı'nda görürüz.

Bu bir tek konu dışında tamamen Atatürk'e zıt düşüncelerle dolu olup Atatürk'e direnişin simgesidir.

Atatürk hedef olarak çağdaş uygarlığı gösterdiği halde, M. Akif uygarlığa karşı çıkararak ümmetçiliği savunmuştur.

Atatürk “Ne mutlu Türküm! Diyene” dediği halde, M. Akif:

“Türk Arapsız yaşamaz, kim ki yaşar der delidir, Arap’ın Türk, hem sağ gözü, hem sağ elidir.” demiştir.

Böylece Arap’ı Türk’ten üstün görmüştür. Yani Arap olmazsa biz yaşayamaz mıyız? Eğer bu gün İslam dünyasında lider duruma gelmişsek bu Atatürk sayesinde Arap’sız yaşamış olmamızdan, çağdaş uygarlığa yönelmiş olmamızdandır...

Yine Atatürk: “Her ne ki akla, mantığa uygundur; o dindir, akla mantığa uygun değilse din değildir” diyerek akla önem verilmesi gerektiğini vurgulanmıştır.

M. Akif ise şeriat karşısında akli kullanmanın dine de, Allah’a da saygısızlık olduğu görüşünü yaymaya çalışmıştır.

Olayın derinine inilirse bu iki büyüğün zıtlıklarına ilişkin birçok konular bulunur. Bütün büyükler bir araya getirilebilir de bu iki büyük yan yana getirilemez. Felsefede zıtların birliği diye bir kavram vardır. Bu yola gidenler felsefi kavramı mı anımsatmak istiyorlar?

Hani bir söz vardır: “Bayram değil, seyran değil, eniştem beni niçin öptü?”

Doğum yıldönümü değil, ölüm yıldönümü değil, İstiklal Marşı’nın yazıldığı tarihin yıldönümü değil. Bilindiği gibi yıldönümleri 10. Yıl olur, 50. yıl olur, 100. yıl olur. Hesaplıyorsun M. Akif’in ölümünden buyana 47 yıl geçmiş, yani M. Akif aşıkları 3 yıl daha sabretselerdi, hiç olmazsa yalanları yakıştırdı.

Sonra niçin para? M. Akif anılmak isteniyorsa bu

iş pekâlâ pullarla da yapılabilirdi... Şimdi bu işi yapanlar kendilerine gerekçe olarak, “Türk büyüğü değil mi? Ne varmış bunda?..” diyeceklerdir. Ama bu tür uygulamaları başlatanlar yarın bir iktidar değişikliğinde başka Türk büyüklerinin de paralarda yer aldığını görecektir. Bu akımı başlatanların o zaman nasıl yaygaralara başvurup ortalığı karıştırmak isteyeceklerini şimdiden görür gibi oluyorum.

M. Akif; Arap’ı, Türk’ten üstün görmesinde gerçekçidir.

Bu görüşünü de Atatürk’ün şapka devrimine karşı çıktığında, şapka giymemek için Mısır’a kaçmak suretiyle göstermiştir.

Oya İstiklâl Marşında:

“Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hûda,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda” diyen şairimiz şapka giymek söz konusu olunca çok sevdiği vatanını bırakıp Mısır’a kaçmıştır.

M. Akif’in sözü ile eylemi arasındaki bu çelişki nasıl açıklanır bilemem?

Hani Başbakan, seçim propagandalarında sağ eli ile sol elini bir yumrukla birleştirip havaya kaldırmakla, sağı da solu da bir araya getirdiğini sanmıştı. Acaba yüz liralıklara Atatürk’le M. Akif’in resmini basmakla ümmetçi ile milliyetçiyi bir araya getirdiğini mi sanıyor?

Sanıyorsa çok yanılıyordur.

Ne ise, Atatürk’e saygı diye bir şey vardır, o da sadece 10 Kasım’lar da değildir...

Ankara, Barış, 21 Ocak 1984

39 SÖZE ÖNEM VERİLMELİ...

Bir yönetici başında bulunduğu toplumun tarihsel, toplumsal, düşünsel yapısını bilmek zorundadır.

Hepsinden önemlisi, bu Cumhuriyet, Atatürk tarafından kurulmuştur.

Hepsi unutulsa bile bu Cumhuriyet'in Atatürk tarafından kurulduğu unutulmamalıdır.

Bir de Atatürk ruhunun çarpıcı gücü unutulmamalıdır.

Atatürk'ün kurduğu bu Cumhuriyet, Osmanlı kafası ile yönetilemez.

Ya, Cumhuriyet kafası ile yönetilir.

Şimdi bir Maliye ve Gümrük Bakanı çıkıp da, "10 bin lira asgari ücret alan aç da kalmıyor, çıplak da kalmıyor. Borç yapıyor, Allah bir yerden veriyor, yaşıyor." derse bu sözü söyleyenin düşünce yapısı üzerinde önemle durmalıdır.

Hele bu sözü söyleyenin Maliye Bakanı olduğunu, maliyeci ve ekonomist olduğunu da düşünülürse içinde bulunduğumuz duruma üzülmedir...

Bu Allah sözcüğü herkesin işine yaramaktadır...

Örneğin dilenciye baştan savmanın en kestirme yolu: "Allah versin!" dir...

Bu "Allah versin!" tümcesini duyan dilencinin düşünce sistemi felç oluyor.

Söyleyecek söz bulamıyor.

Eğer dilenci: "Arkadaş, Allah verse ben dilenir miydim?" dese, suçlu duruma düşecektir.

Kendisine: "Vay, sen Allah'ın her şeye kadir olduğuna inanmıyor musun? Boşuna bu duruma düşmemişsin!" denecektir...

Çünkü işin içine Allah sözcüğü karıştırılınca tartışma ortamı kalmıyor...

İnsan ne diyeceğini şaşırıyor.

Acaba Maliye Bakanı da “Allah veriyor” derken Allah sözcüğünün sihirli etkisi ile 10 bin lira ile geçinmek isteyen ücretlilerin istemlerini mi bastırmak istiyor?

Eğer böyle düşünüyorsa çok yanılıyor...

Yok, böyle düşünmüyor da laf olsun diye söylüyorsa, bu kez de bir devlet adamının göstermesi gereken özenden, ciddiyetten kaçıyor...

Maliye ve Gümrük Bakanı, “Allah’ın verdiği inaniyorsa” niçin ABD’den yardım istiyor?

OECD’den, IMF’nin kapısına gidiyor?

Ne diye bunların kapısını aşındırıyor?..

Gâvurdan isteyeceğine Allah’tan istesene, Allah ne güne duruyor...

Osmanlı kafası ile Atatürk Cumhuriyeti yönetilemez.

Bu nedenle bu tür konuşmalara siyasette yer verilemez...

Politikacı sözlerine dikkat etmek zorundadır...

Biline ki bu tür dayanaksız sözler söyleyeni güç durum da bırakmaktadır.

Ankara, Barış, 6 Şubat 1984

40 UZAYDA İKİ KİŞİ...

Uzayda iki kişi yürüdü.

Bu satırları okuduğunuz sırada, belki de yürüyüşlerini bitirip, dünyaya döndü...

Dikkat edilirse gökyüzü değil de, “Uzay” sözcüğü kullanılıyor.

Çoktan ele geçirilmiştir gökyüzü. Şimdi insanoğlu

gökyüzünün de ötelerinde araştırmalar, çalışmalar yapıyor.

Gökyüzünü çoktan aştı insanoğlu, artık gökyüzü ona çok dar geliyor.

İnsanoğlu uzayda kordonsuz yürüyor...

Artık uzay mekiği ile bağlantıları da yok boşlukta duruyor...

Sırt antalarına dayanarak, sol kollarının altındaki düğmeye basınca tamam, istediği yöne gidip geliyor.

Uzayda saatlerce gezip araştırma yapıyor.

Dini, milleti, uyruğu ne olursa olsun olaya, insanlığın başarısı olarak bakılmalıdır.

Hangi ulustan olursa olsun, insanın başarısı insanlığın ortak malıdır.

Böylece insanlık kendisini aşıyor.

Kendi yanılığlarının, bilimsel olmayan inanışlarının, üzerine çıkıyor.

Düşünce ufkunu olduğu kadar uzayı da genişletiyor...

Neydi o, daha bundan 15-20 yıl önceleri meteorolojik bir tahminde bulsanız, alacağınız yanıt: "Sus, Allah'ın işine karışma!"

Bir tartışmada insanoğlunun aklını işleterek der: "insan bu, aya da gider, yıldızlara da."

Böyle diyecek olursanız, dinden çıkmış diye bakarlardı sana...

Asırlardır insandan kendisine söylenene inanması istenmişti.

Doğrulan araştırmak, gerçeğe yönelmek, şimşekleri üstüne çekmek için yeterdi.

Çokbilmiş kişiler, kendi yanlışlarına herkesin uymasını isterdi...

Doğrunun yanlış içinde gizlendiğini çok az kişi sezmişti.

Bu nedenle, bildiklerini kendilerine saklayarak tartışmaktan, çekinmişti.

Bu uzay çalışmaları her şeyden önce insanın düşünce alanını genişletiyor.

İnsan düşüncesine uzay boşluğunca genişlik getiriyor.

Birçok doğru diye ileri sürülen öğretilerin yanlışlığını gözler önüne seriyor.

Böylece insanoğlu asırların karanlığından sıyrılarak gerçeğe doğru yürüyor.

İlk bakışta bu çalışmaların savaş amacıyla yapıldığını düşünebilir insan.

İnsanlığın mutluluğu için yapılan bilimsel çalışmalara can kurban...

Bloklar birbirine üstünlük sağlamak için yarışma içindedir.

"Bunlar felaket ve ölüm yağdıracak belki de denebilir..."

Densin ama, bilimsel buluşları insanlığın yararınadır.

Bilim, karanlığı yenecektir.

Çünkü bu bir doğa yasasıdır.

Ankara, Barış, 13. Şubat. 1984

41 NEDİR BU DİLEK DUASI?

Bir zarf bırakıyor postacı masanıza.

Sevinçle başlıyorsunuz zarfı açmaya...

Bakıyorsunuz zarfın üzerine, kim tarafından gönderildiği belli değil.

Merakınız artıyor, “Kim tarafından, niçin gönderilmiş olabilir?”

İçinden tarihsiz, imzasız, göndereni belli olmayan şöyle bir yazı çıkıyor:

“Dilek Duası” diye başlıyor:

“Rabbim bir Allah, soyallahım sureyi rabbim bir alın, bu dua 1884 yılında bulunmuştur.

Birinin eline geçmiştir. 7 kapıya dağıtmış, zengin olmuş. Yine birinin eline geçmiş çocuğu olmuştur. Bu dua elinde kalmasın, iki gün içinde muradın olsun.

Bismillahirrahmanirrahim. Bu mektubu aynen yazın ve bu duayı uzaklara gönderin. Sakın evde tutmayın. Bu dilek zinciri size şans getirsin. Bu duayı milyoner bile yazmış zengin olmuştur. Bunu postaya verin. Gönderdikten sonra ne olduğunu göreceksiniz. Bu, dünyayı dolaşmıştır.

Batıl inanç deyip geçmeyin. 48 saat içinde elinizden çıkarın. Bu mektup hava albayının eline geçmiş 30 bin dolar çıkmış, kağıdı dağıtmadığı için para alamamış. Bir büro memurunun eline geçmiş, dağıtmış iyi bir idareci olmuş. Devrin generali inanmamış, yırtmış. 4 gün içinde canından olmuş.

Her insana gönderebilirsiniz. 6 tane yazın. Bununla birlikte 7 kişiye gönderin.”

İnceliyorsunuz, içerik olarak dua bile değil.

Yazım kurallarına uyulmamış.

Anlaşılan sağlıklı biri yazmamış...

Anlatımdan kaleme alanın ruhsal dengesinin bozuk olduğu anlaşılıyor.

Ve bu yazı, zarfa konup postalanıyor.

Çalıştığınız iş yerinde arkadaşların da elinde bu dilek zinciri.

Dilek zincirine vermişler kendilerini...

Dünya görüşünüz bilimsel olduğu için bu tür deli saçmalarına aldırılmıyorsunuz.

Gülüp geçiyorsunuz.

Dilek Zinciri mi, Dilek Duası mı?.. Deli saçması yazıyı yırtıp çöp sepetine atıyorsunuz.

Bu ara sağa sola bakıyorsunuz.

Sizin gibi yapmayanlar da var.

Yazı makinesine 6 tane kâğıt takıp çoğaltanlar da var.

Şaşıyorsunuz,

Bu deli saçmalarından yardım umanlara acıyorsunuz.

Allah akıl vere, diyorsunuz.

Büyük Şair Tefik Fikret ne güzel demiş:

“Beşerin garip delaletleri var.

Putunu kendi yapar, kendi tapar!”

Yaşam çekilmez duruma geldiği zaman, bu tür mektuplar çoğalır.

Amaç düşünceleri karıştırarak insanları gerçeklerden uzaklaştırmaktır.

Kimileri de bu oyuna gelmez;

Bu deli saçmasına önem vermez...

Kimileri korkuya kapılır istenileni yapar.

Kimileri de umut dünyası bu diyerek umuda dalar...

Ankara, Barış, 17 Şubat 1974

42 DÜŞÜNCELERİ KARIŞTIRMAK...

Geçtiğimiz Cuma gücü, Gazetemizin, memurlara postalanana yazının kupürünü yayınlaması okuyanların beğenisini kazandı.

Gazetemiz devlet dairesindeki memurlara gönderilen yazının aynısını basmış: “Dilek Duası”

Gazetecimizin konuyu bu şekilde ele alması üzerine birçok okurumuz görüşlerini bildirmiş...

Bu “Dilek Duası” adındaki yazı yeni postalanmıyormuş.

“Dilek Zinciri” ya da “Dilek Duası” olarak ilerden beri postalanırmış...

Birçok okurum bu konuda düşüncelerini şöyle özetlemiş:

“Dilek Duası adlı deli saçmasına gazetenizde yer vermekle bazılarının korkusunun yersiz olduğunu gösterdiniz. Bazıları inanmasa da. saçma bulsa da, başına bir iş gelir korkusu ile dilek zincirini ciddiye almaktan kendini alamıyordu. Ya başıma bir şey gelirse, diyordu. Bu nedenle de istemeyerek de olsa altı adet yazıp, bir de kendisine gelenle birlikte yedi tanıdığına postalıyordu.”

Gerçi üzerinde durulmaya değmeyecek denli bir konu ama bu yazının bütün memurlara postalanması kafaları karıştırıyor.

Yersiz bir korku salıyor. İnsan, kötü bir olasılık korkusu ile çoğaltıp dağıtmaktan kendini alamıyor.

“Dilek Duası” adlı yazı tam anlamı ile “kökü dışarıda” bir yazı.

Aynı zamanda din bilgisinden, Kuran’dan habersiz yazısı.

Bir kere Kuran'da sure-i rabbim diye bir sure yoktur. Herkes de bilir ki böyle bir duanın da olmadığındanıktır...

Kökü dışarıda olduğu şuradan da belli ki "Bu mektup hava albayının eline geçmiş.

Kendisine 30 bin dolar çıkmış, kâğıdı dağıtmadığı için parayı alamamış."

30 bin dolar demliğine göre bu yazının kökü ta Amerika'ya varmaktadır.

Amerika tarikatları ile de tanınmış bir toplumdur.

Anlaşılan oradaki bir tarikat kendisine böylece yandaş bulmuştur...

Belki de kendi tarikatlarının ileri gelenlerinden birine para çıkartarak tarikatlarının propagandasını yapıyor.

Kim bilir, Amerika bu! Amerika'da akla hayale gelmedik olumlu olumsuz işler oluyor...

"Dilek Duası" mı, "Dilek Zinciri" mi her ne ise dikkatle incelendiğinde görülür ki tam bir deli saçması.

Yazıda geçen şu tümceler gösteriyor bu yazıyı kaleme alanın hiç de akli başında olmadığını...

Örneğin: "Bu yazı birinin eline geçmiş çocuğu olmuştur."

Yazının kerametine bakın siz, kime gelirse onun çocuğu oluyor.

Sanki kendisine yazıyı çoğaltıp göndermeyenlerin çocuğu olmuyor...

"Devrin generali inanmamış yırtmış, 4 gün içinde canından olmuş." diye korku veriyorlar.

Dağıtmazsan, canından olacaksın, diyorlar.

Deli saçması olduğu şuradan da belli ki "Bu duayı

milyoner bile yazıp dağıtmış zengin olmuş.”

Bir milyoner zaten zengin, nasıl zengin olmuş...

Yazıyı kaleme alıp gönderenler hedef kitlesi olarak memurları bulmuş...

Deli saçması, diyoruz, ama pek de amaçsız değiller.

Hani dilimizde bir deyim vardır buna: “Bulanık suda balık avlamak” derler...

Kaynağı dışarıda olduğu açıkça belli olduğu yadsınamayan bu yazıyı dağıtıp gönderenlerin de elbet bir amacı vardır.

Öncelikle amaç: Kafaları karıştırmaktır.

Sonra kafası karışıkları korkutmaktır...

Asıl amaçları insanların kafasını karıştırmak.

Umuda düşürüp aptallaştırmak...

Daha sonra da aptallaştırdığı bu kişileri kendi yalanlarına kaptırmak...

Ankara, Barış, 1 Mart 1984

43 KİMLERİ EĞİTMEK GEREK...

Geçenlerde gazetelerde okumuştum. DPT bundan böyle işyerlerinde çalışanlara, işçilere, dinsel konularda eğitim yapacaktı.

Hiç kimse din eğitiminin yapılmasına bir şey diyemez.

Hiç bir din kötülük emretmez...

Bütün dinler ahlak bakımından, tutum ve davranış bakımından en iyisi olmayı öğretir.

İnsanlara mutlu olmanın yollarını gösterir.

Bireysel mutluluktan, toplumsal mutluluğa ulaşmayı amaçlar.

Haksızlıklar karşısında, adaletsizlikler karşısında sabırlı olmayı sağlar.

Bu konuda ne denli yazılsa yeri vardır.

Bu eğitimin yalnızca işçilere, çalışanlara, özgülenmesi keyfe zarardır.

Niçin bu eğitim çalıştıranlara değil de çalışanlaradır...

Kutsal kitaplardan birinde okumuştum. Peygamberlerden biri, tefecilerle, faizcilerle, vergi memurları ile inip kalkıyormuş.

Bunu gören eski din bilginleri, peygambere sormuş:

“Sen, niçin bu ayyaşlarla, faizcilerle vergi memurları ile inip kalkıyorsun,

Peygamber değil misin?

Kötü adamlarla inip kalkacağına, bizim gibi dindar ve iyi insanlarla inip kalkmalısın...”

Peygamberin, bu suçlama ilginç bir yanıt vermiştir:

“Sağlam olanlar değil, hasta olanlar bekime muhtaç...” demiştir...

Burada peygamberin vurgulamak istediği: İyi olanların, dürüst olanların, dindar olanların dinsel eğitime gereksinimi yok.

Dinsel eğitime, yoldan çıkmış olanların, yolunu şaşırılmış olanların gereksinimi daha çok...

Bu gün yurdumuzda tapınakları dolduranların büyük çoğunluğu esnaf ve işçi kesimidir.

Dinsel geleneklerimize bağlılık kırsal kesimlerde en üst düzeydedir.

Gecekondu semtlerinde de tüm kuralları ile uygulanmaktadır dinsel kurallar.

Yurdumuzdaki çalışanların kaynağını da, oluşturur gecekondu semtlerinden olanlar...

Kentlerimizi, köyden kente göçenler oluşturduğuna göre ve bunlar da tapınakları doldurduğuna göre demek ki, bunların dinsel eğitime gereksinimi yok.

Buna karşılık üst tabakayı oluşturan sosyetenin dinle de, dinsel eğitimle de ilgisi yok...

Bu gün diskotekleri dolduran gençler bu üst tabakadandır.

Barlarda, pavyonlarda, gece kulüplerinde eğlenenler bunlardır.

Eğlence yerlerinde su gibi para harcarlar.

Ne var ki bunlar tapınaklarda yoklar...

Demek ki dinsel eğitime muhtaç olanlar bunlar...

Asıl önemlisi serbest rekabetin, liberal ekonomi kurallarının büyük bir umutla uygulandığı, tek kurtuluş yolu olarak görüldüğü günümüzde, dinsel eğitimle serbest rekabet kuralları ne oranda bağdaşır.

Dinsel eğitim, aza kanaat etmeyi, hırslı olmamayı, ne bulursan onunla yetinmeyi, başkasının malında, kazancında gözün olmamasını öğütlemeye çalışır.

Serbest rekabet kuralları ile bunun tam tersine gideceksin.

Aza kanaat etmeyeceksin.

Çok kazanmak isteyeceksin.

Miskin olmayacaksın.

Rekabette yarışacaksın...

Herkesten daha çok kazanacaksın.

Görüldüğü gibi birbirleri ile çelişik durum.
DPT'nin önerisindeki çelişkileri açıklıyorum...

Bir kez, eğer dinsel eğitim yapmak zorunluluğu duyuluyorsa, bunu zaten dine bağlı olanlara, dinsel kuralları yerine getirmeye çalışanlara değil; dinsel kuralları yerine getirmeyenlere, dinsel kurallarla ilişkilerini koparmış olanlara, uygulamak gerekir.

Asıl önemlisi de serbest rekabete özenilen şu günlerde kanaatkâr olmayı, tevekkül içinde olmayı öğütleyen bir eğitimle hırslı olmayı gerektiren serbest rekabet kuralları arasında uzlaşma olması nasıl istenir.

Anlaşılan işçiler miskin, işverenler hırslı olsun isteniyor.

Bu konularda daha titiz ve dikkatli olmak gerekiyor...

Bizden söylemesi,
Sizden düşünmesi...
Ankara, Barış, 2 Mart 1984

44 İMAM NİKÂHI MODASI...

Aşağıda sıralayacağımız olaylar bir ilerici yazarın romanında anlatılıydı,

O yazar hakkında gelenekçi basınımızda yazılmadık yazı, söylenmedik söz kalmazdı.

Bir imam nikâhıdır gidiyor gazetelerimizin birinci sayfasında.

İş bilir iş adamlarımızın,
Hali vakti yerinde olanların,
Tuzu kuruların,

Bir resmi nikahlı karısı, birkaç da imam nikahlı karısı, bir de sevgilisi yan yana...

Önceleri utanç nedeni olan imam nikâhlı yaşama artık, utanç nedeni değil, övünme nedeni olmaya başladı.

Öylesine övünç nedeni oldu ki artık gazetelerde boy boy poz verilmeye başlandı.

Örneğin birkaç gün önceki baldır-bacak gazetelerimizden birinde Besteci Cemil Bilge Öz, resmi ve imam nikâhlı karılarının ortasında gülerik poz vermiş...

Besteci Cemal Bilge Öz'ün iki eşi varmış.
Biri resmi nikâhlı, biri imam nikahlı imiş.
İki karısıyla gül gibi geçinip gidiyorlarmış.

İki karısından da birer oğlu olmuş.

Florya'daki evinin birinci katını birinci, ikinci katını da ikinci eşine ayırmış.

Üçüncü katı ise boş duruyormuş.

Bestecinin imam nikâhlı ve resmi nikâhlı karıları duyuruyorlar.

"Cemal isterse üzerimize üçüncü kadını da alabilir." diyorlar...

Alır, alır, nasıl olsa üçüncü kat boş duruyor...

İmam nikâhı modası konusunda Türk Halk Müziği sanatçısı çıtı pıtı İpek Erdeniz de açıklamada bulunuyor:

"İmam nikâhı ile evlenmekten bıktım.
Sayısız evlenme teklifleri alıyorum.
Ama hepsi de imam nikahı istiyor.."

Anlaşılın imam nikâhı ile alan,
Boşayacak usandığı zaman...

Yine tanınmış sinema oyuncularımız da imam nikâhı ile gül gibi geçinip gidiyormuş...

Hele İbo adındaki ses sanatçımızın ününü Avrupalılarda biliyormuş...

İmam nikahı ile yaşadığı her bayandan bir çocuk yapıyor.

İbo'nun imam nikâhı yapan anında zengin oluyor...

Bunların maceraları baldır-bacak basınında abartılarak veriliyor,

İbo ile imam nikâhı kıyanların yüzü gülüyor...

İmam nikâhı ile yaşayan tanınmış bir sinema oyuncusu da imam nikahı ile evlendiği damı için: "Bizim nikahımız? Tanrı huzurunda kıyılmıştır" diyor.

Bunlar, nerdeyse artık imam nikahı kıymaya bile gerek görmüyor...

Televizyonda gösterilen üç İstanbul filmindeki hovardalıklar için ortalığı birbirine katanlar bu olaylar karşısında hiç mi hiç ses çıkarmıyor...

İmam nikahlı demek, hukukumuzda göre, evlilik dışı birleşme demektir.

Medeni Yasamızda imam nikâhı diye bir düzenleme görülmemektedir.

Kaldı ki Türk Ceza Yasası: imam nikâhı kıyanı da, kıydıranları da cezalandırmaktadır.

İmam nikâhı yalnızca resmi nikâhtan sonrası için söz konusu olmaktadır...

Bu konuda Savcılık resmen soruşturma yapabilir.

Adalet Bakanlığı konu ile ilgilenerak Savcılar görevlendirebilir...

Hani geleneğimiz göreneğimiz vardı.
Hani aile ahlakı ahlakımız tamdı.

İlerici yazarlardan herhangi birinin romanlarında, öykülerinde kahramanlar imam nikâhı ile evlense idi Türklüğün ahlakını bozuyorlar diye kıyametleri koparacak olanlarda neden ses seda yoktur.

Baldır-bacak gazetelerinde imam nikâhı ile yaşayanların pozları gençleri etkileyerek imam nikâhı ile yaşamaya kalkarlarsa iyi mi olur.

Gazetelerdeki haberler budur...
Medeni Yasayı hazırlayanlara saygı ile sunulur...
Barış, 21 Mart 1984

45 TBMM'DE CAMİ

ANAP iktidarı TBMM'ne cami yaptırmak konusu üzerinde önemle duruyormuş...

Bu konu CHP-MSP ortaklığında görüşülmüş.

CHP ile MSP ortak İktidar olurken, TBMM'ne cami yaptıрма koşulu MSP tarafından ileri sürülmüş.

Ortaklık uzun ömürlü olmadığı için de, TBMM'ne cami yaptıрма işi son bulmuş...

TBMM'ne cami yaptıрма işini şimdi de ANAP iktidarı gündeme getirmiş...

Şimdilerde caminin nereye yapılacağı konuşuluyormuş:

Camiyi "TBMM'nin içine mi yapalım, dışına mı yapalım,"deniyormuş...

Bu konuda TBMM mimarının görüşüne da başvurmuşlar.

O da demiş ki: “Cami herkese açıktır. TBMM’nin dışında. Dikmen yolu üstünde yapılmalıdır...”

TBMM’ne cami yapıldı diyelim.. Meclisin çalışma saatleri ile ibadet saatleri çatışacaktır.

Meclisin çalışma saatleri ikindi namazına, akşam namazına, yatsı namazına rastlayacaktır....

Bu üç vakit namaz için abdest almak, hazırlanmak gibi işlemlerin de yapılacağı göz önüne alınırsa Meclisin çalışmaları iyice aksayacaktır.

Zorunlu olarak meclis görüşmelerinde ara olacaktır...

Soru şu: TBMM camisi herkese açık olacak mı? Olmayacak mı?

Allanın evi, yalnızca milletvekillerine, bakanlara, başbakana tahsis edilince din kurallarına aykırı olmayacak mı?

Cami olduğuna göre herkese açık olacak.

Bu durumda cemaati en çok olan cami TBMM Camisi olacak.

Memleketin her yanından milletvekili ile aynı çatı altında ibadet etme mutluluğuna ermek isteyen çok seçmen olacaktır.

Hem böylece milletvekilleri ile parti sorunları üzerinde konuşma olanağı da doğacaktır...

Mecliste ya da Bakanlıklarda aradığı milletvekilini, Bakanı bulamayan seçmen soluğu camide alacaktır.

Nedeni de şu ki, bir kere cami yapıldı mı bütün milletvekilleri ve bakanlar camide namaz kılmakta yarışacaktır.

Eğer namazını aksatırsa bir daha seçilemeyecektir.

Bunu da hiçbir milletvekili göze alamayacağından camiye gidecektir.

Milletvekillerinin namaz kılıp kılmadıkları, kılıyorlarsa kaç vakit kıldıkları maneviyatçı partilerle, maneviyatçı gazetelerce izlenecektir.

Milletvekillerinin TBMM'ndeki camiye devam cetvel çizilecektir.

Bu devam cetveli seçimlerde çok iş görecektir.

Seçim meydanlarında en çok konuşulacak konu da bu olacaktır.

Partililer namaza gitmeyen milletvekillerini kolayca yıpratacaktır...

TBMM'ne cami yapılması halinde bu camiye bir de imam gerekecektir.

Meclis imamı Türkiye'nin en saygın kişilerinden biri olacaktır.

Başbakanlara, bakanlara, milletvekillerine imamlık yapanın Müslüman ülkeler arasında da adı geçecektir.

Meclis imamı Mecliste gerine gerine gezecektir...

TBMM'si imamını Müslümanların halifesi yaparsak Müslüman ülkeleri ile ticaretimiz de artar.

Bütün İslam ülkeleri alışverişlerini bizimle yapar...

Sonra Hıristiyanların dini lideri olsun da bizim dini liderimiz niçin olmasın...

Onların dini lideri Papa ise, bizim de dini liderimiz TBMM imamı da "Halife" sayılsın...

Batı da Papa, solun gelişmesi karşısında nasıl birlik ve beraberliğin sağlanmasına katkıda bulunuyorsa, Halife de Müslüman ülkelerde solun gelişmesini önlemek için birlik ve beraberliği sağlar.

Bu sayede Türkiye Cumhuriyeti manevi eğitim ve manevi kalkınmayı yapar...

Önemli olan da manevi kalkınmaktır ağalar...
Zaten öbür dünyada yaşamaya hakkı olanlar,
Manen kalkınmasını sağlayan toplumlar...

ANAP iktidarı TBMM'ne cami yaptırma konusu üzerinde önemle durduğuna göre ekonomik (maddi) kalkınmadan umudunu kestiği anlaşılıyor.

Ekonomik kalkınmayı (maddi kalkınmayı) başaramayan ANAP iktidarı manevi kalkınmaya hazırlanıyor...

ANAP iktidarı manevi kalkınma alanında başarılı olacaktır.

Böylece batıdan geri olmadığımızı da kanıtlayacaktır...

Bu işe de TBMM'ne cami yaptırmakla başlayacaktır.

Allah rast getirsin...

Aminnn!...

Ankara, Barış, 27 Mayıs 1984

46 KADIN ERKEKSİZ, ERKEK KADINSIZ OLABİLİR Mİ?

Akıl almaz şeyler oluyor şu dünyada.

Yaşadıkça neler göreceğiz daha...

10 Haziran tarihli Bulvar gazetesinde birinci sayfada verilen haberi şaşırmadan edemedim.

İsterseniz, haberi birlikte inceleyelim.

“Kadın erkeksiz çocuk doğurabilirmiş...”

“Doktorlar, üremede erkek spermine gerek

olmadığını ileri sürmüş.

Araştırmalarında kadın yumurtalarının sperme ihtiyaç duymadan kendi kendine döllenebildiği görülmüş...”

Bağışlayın bu doktorlar halt etmiş...

Bu savda bulunanlar Dr. Jeremy Cherfas ile Dr. John Gribbin adında iki doktor.

Bu iki doktor da tüp bebek uzmanıdır.

Bu konuda bir de kitap yazmışlar.

Kitabın adını da “Değeri Abartılmış Erkek” koymuşlar...

Öyle sanıyorum ki bu kitap çok yakında yurdumuzda da yayınlanır.

Yayınlandığında ilgi çekecektir kapış kapış kapışılacaktır.

Kitaptan alıntılar yapılmış.

“Yakın bir gelecekte seksle ilgisi olmayan barışçıl bir toplum oluşacakmış.”

Ne ahmak doktorlarmış bunlar; seksiz bir yaşamın tadı mı kalırmış...

Küçüklüğümde okuduğum bir gazete haberinde: Yalnız başına bağda kalan bir kadıncağız çocuğa kalır.

Gün geçtikçe karnındaki çocuk büyüyerek herkesçe görülecek bir durum alır.

Elbette kadının karnının şiştiğini görenler çocuğun babasını sorar...

Kadıncağızın verdiği yanıt çok ilginç: “Topraktandır!..”

Hani horozsuz yumurtlayan tavuklar için, “Topraktan alır yumurtlarlar ama bu yumurtadan civciv çıkmaz”

denmiştir.

Kadıncağız da bunu anımsatmak istemiştir.

Eğer bu kadıncağızın karnı da doktorların buluş yaptıkları sırada büyümüş olsaydı,

Kadın da “Kendi kendimi dölledim.

Üremede erkek spermine gerek olmadığını doktorlar ileri sürmüyor mu...” diyecekti.

Bu buluşun gerçek olması durumunda birçok inançlar sarsılacaktır,

Örneğin, kutsal kitaplarda yazılan Adem-Havva efsanesi tartışma konusu olacaktır.

Yine kutsal kitaplarda yazılan “Biz sizi erkek ve dişiden yarattık” tümceleri de tartışma alanına girecektir.

Öyle ya, ya kadın erkeğe gereksinim duymadan kendi kendini dölleyecektir...

Bu buluş sonunda bazı dedikoducuların sesi soluğu kesilecektir.

Karnı şişen bir kadın: “Erkek spermine ne gerek var. Kendi kendimi dölledim!” diyecektir...

Şaka bir yana, bu doktorlar işin sosyal yanını ihmal etmemiş mi?...

Hiç kadın erkeksiz, erkek kadınsız olabilir mi?

Gerek erkek olsun, gerek kadın olsun, seks duygusu yalnızca çocuk yapmak için, yalnızca üremek için olmamıştır bütün canlılarda.

Çok yanılırız bu duyguyu salt üreme açısından ele aldığımızda...

Seks yalnızca üreme değildir.

Seks gereksinimi ekmek kadar, su kadar, soluduğumuz hava kadar zorunlu bir gereksinimdir.

Bu duygu bütün canlılarda yaşam enerjisidir.

Dahası bu seks duygusu organizmanın dengesidir...

Bu duygunun ne denli önemli olduğunu erkeklikten kesilmiş erkekler bilir...

Hele sessiz bir barış toplumu yaratılacağı konusunda doktorların ileri sürdükleri görüşlere hiç mi hiç katılmıyorum.

Tersine kadının kendi kendini dölleyip de erkeğin dışladığı bir toplumda tarihin hiçbir döneminde görülmemiş şekilde huzursuzluk çıkacağı görüşümdedir.

Kadının erkeğe, erkeğin kadına gereksinimi bir zorunluluktur.

Bu iki cins birbirini tamamlayan olgudur.

Yeter ki önemi biline,

Yeter ki kadın erkek birbirini incitmeye...

Ankara, Barış, 14 Haziran 1989

47 GENİŞ DÜŞÜNEBİLMEK...

Anadolu'nun gazetesi olup, Ankara'da yayınlanan ULUS Gazetesi 7 ve 8 Haziran tarihli sayılarında üst üste birbirini tamamlayan iki haber verdi.

Haberin başlığı: "Yehova Şahitleri Ortaya Çıktı" şeklinde idi.

Yehova şahitleri, bayrak selamlamayı ve asker olmayı reddeden bir mezhepmiş.

Milliyetçilik, bayrak, askerlik, millî sınır ve milli egemenlik tanımamış.

Uluslararası paktlara düşmanmış.

Milli bütünlüğümüz açısından büyük bir tehlike oluşturuyorlarmış.

Mezhebin lideri Mete Süer adında bir kişi diyor ki: “Biz ülkeyi bölmeye çalışmıyoruz. Devlete saygılıyız. En dürüst vergiyi Yehova şahitleri veriyor. Biz İsa’yı takip ederiz. Yakında kıyamet kopacak, dünyada sadece yeniden doğanlarla Yehova şahitleri kalacak!”

Önce şu kıyamet kehaneti üzerinde duralım.

Bu tür dinlerde yandaş toplamanın en kestirme yolu kıyametin kopmak üzere olduğu kehanetidir.

Halk toplulukları kıyametin olacağı korkusuyla sığınacak bir yer ararlar.

Bunlar içinde en güvenilecek, en güçlü olan “gizli güç” Tanrı’dır.

Kıyametin kopmak üzere olduğu bir sırada kim imana gelirse Allah’ın gazabından kurtulmuş olacağı inancıyla, din yayıcıları yandaş toplamayı başarırlar.

Öyle bir izlenim yaratılır ki, kıyamet koptu kopacak.

İmana geldin geldin, gelmedin ise öbür dünyaya Allah seni yakacak...

İmana gelmezsen dinsiz imansız olarak gideceksin.

Ve Allah’ın cehenneminde çayır çayır yanacaksın.

Düşünsel ve ruhsal bakımdan gelişmemiş insanlar hayallerinde yarattıkları ideal bir dünyada yaşamak arzusu ile avunur dururlar.

İşin en ilginç yanı da Tanrı’yı da kendileri gibi sanırlar.

Kendileri, kendileri gibi inanmayanlara karşı nasıl

düşmanlık duygulan ile dolup taşıyorlarsa,

Tanrı'nın da imana gelmeyenlere gazaba geleceğini sanırlar.

Bunun için türlü ekonomik, sosyal, kültürel sıkıntıları olan insanın karşısına kıyametin olacağı kehaneti ile çıkarlar.

Onları korkuya salarlar.

Korku yüzünden bir araya gelen kişiler kendi yanlışlarına, kendi yalanlarına, kendi korkularına başkalarını da kolaylıkla inandırırılar....

Dinler tarihi bilimsel bir gözle incelendiğinde bütün peygamberlerin kıyamet korkusu ile yandaş topladığı görülür.

Bu kıyamet korkusu, gelişmemiş toplumlarda halk yığınlarının korkulu rüyası olur.

Hüseyin Rahmi Gürpınar bu kıyamet endişesinin halk tabakalarında yarattığı korkuyu bir romanında çok güzel anlatır...

Bu Yehova Şahitleri bir keresinde de, kıyamet korkusu ile yakınlarını imana davet etmişlerdi.

Olay 1970'te geçiyordu. Yazdıkları yazılarda kıyamet 1975 yılında kopacağını söylemişlerdi.

Kendilerine: "Yersiz bir korku içinde olduklarını, kıyametin 1975'te olmayacağını, isterlerse bahse girebileceğimi" belirterek Nasrettin Hoca'nın şu fıkrasını anlatmıştım:

"Nasrettin Hoca'ya sormuşlar, "Kıyamet nedir?" "diye. Hoca da "Ben ölürsem büyük kıyamet, hanım ölürse küçük kıyamet". (*)

Şimdi gelelim bayrak, askerlik, milli sınır tanımamaya. Dinsel inanışlar toplumsal gerçeklerle bağdaşmadığı sürece yaşama olanağı bulamazlar.

Şimdi, düşman gelmiş, sınırlarını aşmış, köyleri

kentleri yağmalıyor.

Kadınlarımızı, kızlarımızı alıp götürüyor.

E, bu durumda, “Ben bayrak tanımam, ben askerlik tanımam, ben düşman tanımam, ben milli sınır tanımam” diyebilir misin?”

Dersen,

Alnının çatından kurşunu yersin sen..

Görülüyor ki bu tür inanışlar boşlukta kalıyor...

Bütün bunlara karşın, Devletimiz bir hukuk devletidir.

Yurttaşların uyacağı kurallar dinsel buyruklarla değil, yurttaşları temsil eden TBMM'nin üyeleri tarafından belirlenmiştir.

Örneğin, Anayasamızın 24. maddesinde “Din ve Vicdan Hürriyeti” bölümünde şöyle denilmektedir:

“Herkes, vicdan, dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir.

14. Madde hükümlerine aykırı olmamak üzere ibadet, dini ayin ve törenler serbesttir.”

Böyle bir yasa kuralı varken: “İslamiyeti terk ederek din değiştirdi” diye herhangi bir kimseyi suçlamak hukuk devletinde yaşadığımızı bilmemek olur.

Çünkü Anayasa ve diğer yasalar herkes Müslüman, olacak, ya da Hristiyan, Yahudi olacak demiyor ki...

Herkes dini inanç ve kanaat hürriyetine sahiptir, diyor.

Bırakalım herkes dini inanç ve düşünce özgürlüğüne sahip olsun.

Yasaya aykırı bir iş yaptıklarında da devletin yargı organları cezayı versin.

İnanışları bize göre yanlış, ama kendilerine göre doğru ya...

Ne hakkımız var karışmaya...

Ankara, Barış, 16 Haziran 1984

+

(*) Kıyamet: Bir simgedir. Doğal ve toplumsal düzenin bozulması, toplumdaki değer yargısının ortadan kalkması anlamına gelir... Ah! Ne olurdu halka bunu anlatabilsek...

48 KALKINIYORUZ...

Ses sanatçılarımız da, sunucularımız da, TRT televizyonumuz da,

Tarikatçılık, ruhçuluk akım ve gösterimi üzerinde durmakta...

Basınımız bu günlerde bu konuyu işlemekte.

Örneğin, 18 Mayıs 1984 tarihli Hafta Sonu Gazetesi Ahmet Özhan'ın Halveti'ye tarikatının "Cerrahi" dervişlerinden olduğunu fotoğrafları ile birlikte göstermekte.

Hafta Sonu, Ahmet Özhan'ın zikir ayinindeki fotoğrafını basmış.

Ahmet Özhan'ın fotoğrafı ilginç. Özel giysileri içinde, başında takke, kendinden geçmiş...

Başı yana eğilmiş, gözlerini yummuş.

Saatler boyu hu çekerek dönüp durmuş...

Gazetede, diğer müritlerin de fotoğrafları var.

Kadın, erkek, yaşlı, genç, çocuk: Bunların çağdaş

Türkiye Cumhuriyeti'nin yurttaşları olduğunu söylemek neye yarar...

Ahmet Özhan, tarikatın en önde gelen müritlerinden biri imiş.

Bizler televizyonda onun konserlerini izlerken o, Amerika'nın değişik kentlerinin kiliselerinde konserler veriyormuş...

Anlayacağınız, televizyonda konserlerini izleyip durduğumuz yakışıklı Ahmet Özhan'ımız, Amerika'da, kiliselerde yapılan ayinlere katılıyormuş.

Sanat elçiliği görevini hakkı ile yapıyormuş.

Demek ki, bu konuda etkin sanat elçilerimizin büyük ölçüde rolü varmış.

Biz dünyadan habersiz yurttaşların bundan haberi yokmuş...

Boşuna Eurovision yarışmasında, bizi fesli kepli göstermiyorlar...

Şimdi bir de gazeteci, hukukçu, TV sunucusu, tiyatro oyuncusu, iş adamı, videocu, reklamcı, şifa dağıtıcısı Cenk Koray'ı görüyorlar...

Sayın Cenk Koray'a günün birinde, durup dururken, manevi yoldan bir haber geliyor.

Maddi bir olayla gaipten haber aldığını söylüyor.

Anlayacağınız, gizli güçlerden, kutsal güçlerden haber aldığını belirtmek istiyor.

Gelen haberde kendisine deniyor ki: "Ne duruyorsun, sende hastalıkları iyi edecek şifa gücü var.

Tanrının sana verdiği bu nimetten hastalara şifa dağıt, yararlan..."

Cenk Koray kardeşimiz, gelen bu kutsal haber üzerine yakın çevresine şifa dağıtmaya başlıyor.

Bunların içinde tanınmış güldürü sanatçısı Müjdat Gezen de bulunuyor...

Gezen'in iyi olduğunu duyan televizyon çalışanları hemen felçli, ya da ağır hastalarını Cenk Koray'a getiriyorlar...

Cenk Koray kardeşimiz, elini hastaların hastalıklı organları üzerine koyunca, tam İncil'deki İsa peygamberin mucizeleri gibi felçliler ayağa kalkıyorlar...

Cumhuriyet Gazetesi'nin usta röportajcısı sormayı unutmuş, acaba körlerin de gözlerini nasıl açıyor...

Cenk Koray bu konuda çok iddialı... Kendisine gelen hastalara bir tek koşulu var:

“Önce doktora git. Eğer doktor senin için yapılacak bir iş kalmamış diyorsa bana gel. Yoksa doktorlara gitmekte var yarar...”

Yani doktorlar hastadan umudu kesecek...

Cenk Koray da bu hastayı iyi edecek.

Bunun sebebi hikmetini soran Yalçın Pekşen'e diyor Cenk Koray:

“Tanrı'nın şifayı benim vasıtamla dağıtması oluyor kolay...”

Meğer Cenk Koray elektrik yüklü imiş...

Kendisinde bulunan bu elektrik akımı hastanın hastalığı bölgesinden akıp geçince hasta kalkıp gidiyormuş.

Jeneratör mübarek...

Bizim hastalara da bu gerek...

Bu iş böylesine kolaylıkla olduğuna göre, birkaç yardımcı bul, onları elektrik yükü ile doldur...

Onlar da sen de, elektrik yükü ile hastaları oldur.

Ne gerek var bu kadar tıp fakültesine, doktora, sağlık personeline, cihaz masrafına, röntgen filmine, ilaç masrafına...

Bozuk ekonomiye gelir sağlarız bunlara vereceğimiz parayla...

Oldu olmaya Cenk Koray şu hasta ekonomiyi bir elektrik akımı verse de şu hasta ekonomimiz düzelse,

Bütün orta direk, çadır kazığı, ne varsa hepsinin yüzü gülse...

Gelelim TRT'mize...

Mübarek yine coştı Ramazan geldi diye...

Tekkelerden, dervişlerden, ayinlerden, zikirlerden örnek göstermekte...

Ellerinde tefler, başlarında fesler, sırtlarında cübbeler; dedelerimiz, dervişlerimiz manevi kalkınmamızı desteklemekte...

Anlaşılan manevi kalkınma yöntemi ile çağdaşığa kavuşacağız.

Maddeten kalkınamadıksa, manen kalkındık ya diyeceğiz...

Öyle ya, ülke de nasıl kalkırırsa kalkınsın...

Yeter ki insanlar camilere, tekkelere aksın...

Ankara, Barış, 20 Haziran 1984

49 HANGİSİNE İNANMALI?

Akıl ile us aynı kavramı karşılayan sözcüklerdir.
Akıl sözcüğü Arapça, us sözcüğü Türkçedir.

Us denince insanın düşünme, anlama ve önlem alma yeteneği anlaşılır.

Kişinin olumsuz davranışı cezalandırıldığında: “Bu sana bir us pahası olsun” diye paylanır...

Amaç: İnsanın uslu davranmasını sağlamaktır...

Bu yüzden yaramaz çocuklar “Uslu dur!” diye azarlanır.

Akıl, insanın düşünme aracı olduğu gibi savunma aracıdır...

Batı'nın bu günkü aşamaya gelişinde, akla verdiği önem vardır...

Aynı zamanda insanoğlu, akıl sayesinde geleceği görmüş.

Kendisi için en uygun yaşam koşullarını aramış, bulmuş.

Akıl sayesinde doğa ve topluma egemen olmuş.
Koyduğu kurallarla toplumu korumuş...

Doğuda ise akla gereği kadar önem verilmemiştir.
Aklını kullananlara önce iman denmiştir...

Bu nedenle doğudan kaynaklanan bütün inanç sistemlerinde aklın karşısına iman çıkarılmıştır.

Mevlâna bile “İman karşısında akli kurban etmezsen, gerçeğe ulaşamazsın” demekten kendini alamamıştır.

Oysa insanın gerçeği bulma aracı akıldır.
İnsan gerçeğe akılı sayesinde ulaşır.

“Akılla gerçek bulunmaz” diyenler yanılmıştır.
İnsanoğlu akılla hareket etmeyip de, iman yoluyla
gerçeği bulacağı kanısıyla kendisini oyalamıştı...
Böylece geçici bir huzura ermişti.
Ama istenilen, özlenen bu değildi.

Aklı olmayanın dini de yoktur.
Aklını kullanmayan insanda bunun cezasını bulur...

Önemli olan insanın akılı ile davranışlarına yön
vermesidir.
İnsanoğlu karşılaştığı toplumsal, ekonomik, siyasi
sorunlar içinden akıl sayesinde esenliğe erişebilir.

Bunun için de aklın yol göstericisi bilimdir.
Biliminki de deneydir...

Geçtiğimiz hafta televizyon “Çağrı” filmi ile İslam’ın
güçleniş öyküsü göstermişti.
Çağrı filmi, İslam Dini’nin doğuşunu, yayılmasını ve
güçlenmesini ekrana getirmişti.

Filmin bir sahnesinde şöyle bir konuşma geçiyor.
Yeni Müslümanlığa inanmış bir mücahit, Kureyşli
putperestlerden birine:
“Benim dinimde, köle ile efendi arasında fark
yoktur.” diyor.

Bu anlama gelebilecek sözler söylüyor...
İslamiyet’te köle ile efendi arasında bir fark yoktur
sözünden başka,
“Bir de İslamiyet’in eşitlik dini olduğu” ileri sürüyor.

Bu savlar karşısında akıl bizi düşünmeye zorladı.
Köle ile efendi arasında eşitlik yok mu, var mı?

Önce eşitlik kavramı üzerinde duralım...
İslamiyet'in kutsal Kitabına bakalım.
"Allah, dilediğinden alır, dilediğine verir,
Hikmetinden sual olunmaz." denir..

Yine İslamiyet'te: "Zengine şükür, fakire sabır"
anlamında söylemler vardır.

Görülüyor ki: zenginlik ile fakirliğin ekonomik
nedenleri üzerinde hiç mi hiç durulmamıştır.

Dahası: İnsanın fakir, ya da zengin olması
Tanrı'dandır...

Gelelim köle sorununa. İslâmiyet köleliği doğal bir
kurum olarak görmüştür.

Öyle ki, Nahıl suresi, ayet 75'de şöyle bir misal
sunulmuştur:

"Allah, hiçbir şeye gücü yetmeyen ve başkasının
malı olan bir köle ile, kendisine verdiğimiz güzel
nimetlerden gizlice ve açıkça sarf eden kimseyi misal
gösterir. Hiç bunlar eşit olur mu? Övülmeye layık olan
Allah'tır, fakat çoğu bilmezler."

Hıristiyanların çevirdiği "Çağrı" filmi, köle ile efendi
eşit diyor.

İslamiyet'in temel kitabı Kuran ise "Hiç bunlar eşit
olur mu?" diyor.

Biz bunlardan hangisine inanalım...
Aklımızı kullanarak doğruyu bulalım...

İyi ki Tanrı (Doğa) bize akıl vermiştir...
Tanrı, evrenin ve doğanın bir gizidir...

Aklın önemi üzerinde bu denli durmamız boşuna değildir.

İnsan, aklını kullandığı sürece yükselir...

Ankara, Barış, 21 Haziran 1984

50 BALDIR-BACAK YARIŞMASI...

Siz hiç başlarına yastık kılıfı geçirilmiş güzel gördünüz mü? Ben görmedim.

Ancak, ben başlarına yastık kılıfı geçirilmiş güzellerin fotoğraflarını gördüm.

Peki, başına yastık kılıfı geçirilmiş kişinin güzel olduğu nereden anlaşılır?

Hiç başına yastık kılıfı geçirilmiş olan kişiye güzel denebilir mi?

Bir kişiye güzel denebilmesi için onun yüzünün görülmesi gerek değil mi?

Güzellik insanın yüzündedir.

Yüzü güzel olmayan kişinin, ruhu güzel de olsa keyfe keder verir.

Siz bakmayın "insanın ruhu güzel olmalıdır" sözüne.

İnsanın yüzü güzel olmadıktan sonra ruhu istediği kadar güzel olsun bana ne?

Çekilebilir yüzü güzel olup da ruhu çirkin olanın kahrı bir süre...

Yüz güzelliği çok önemlidir.

Bir insanın yüzünü kapatıp da, bedeninin başka yerlerinde güzellik aramak sapıklığın başka türüdür.

Psikoloji kitaplarında sapıklığın türleri sayılır.

Ama bunlar içinde insanın başını kapatıp başka yerlerinde güzellik arayanı yoktur.

Bundan böyle bu sapıklık türünün de psikoloji kitaplarına gireceği de umulur...

İzmir'de bir motelde sanatçılar, kendi aralarında şakalaşırken, iş, baldır-bacak güzelliğinin saptanmasına gelmiş.

Erkek sanatçılar bir jüri oluşturmuş.

Bir masaya kurulmuş.

Motel'in diğer sakinleri de seyirci olmuş...

Güzelleri havuzun kenarına dizmişler.

Başlarına yastık kılıfı geçirmişler.

Göğüslerinde ve önlerinde küçük bir bez parçası.

Kafalarında ise koskoca yastık kılıfı.

Tıpkı Amerika'daki zenci düşmanı Klu-Klan örgütünün militan üyeleri gibi görüntüleri...

İlk bakışta ürkütüyor görenleri...

İnsanın yüzü olmazsa bedeninin diğer yerlerinin ne önemi kalır.

Kadın için erkeğin yüzü, erkek için kadının yüzü aranır.

Güzellik yalnız yüz de olmaz. Güzellik bir bütündür.

Uyumsuz bir bacak, ya da uyumsuz bir kol, güzel bir yüzün görüntüsüne nasıl çirkinlik verir, bunu erbabi bilir...

Güzellik bütünde aranmalıdır.

Bütün parçalara ayırıp onda güzellik aramak anlamsızdır.

Parçalar ayrı ayrı güzel olabilir.

Önemli olan parçaların bütünlük içindeki uyumudur. Bu olmazsa ortaya bir tabiat garibesi çıkar, insanın midesini bulandırır.

Güzellik varken çirkinlik yaratmak sapıklığın bir başka türüdür.

Hele güzellerin en güzel yerini, en görülmesi gereken yerini, yani yüzünü kapatıp da güzellik aramak estetiği çürütür...

İnsan yüzü ile güzeldir. Yüzü olmayan bir güzeli ne yapayım.

Yüzünde gülü, gülücüğü olmayan, güzel gözü olmayan güzele ben nasıl bakayım...

Bacakları güzel olsun, beli güzel olsun, göğsü güzel olsun, bana yüzü gerek.

Bana güzelin güzel yüzü, güzel güzel bakan gözü gerek.

Güzelin ruhunun da güzel olması gerekir.

Ruhu güzel olmayan güzelin kahrı ölümden beter gelir...

Tanrı, güzelin güzel yüzünde şavkır...

Güzelin yüzünü kapatıp da güzellik aramak bilimsel deyimle sapıklıktır...

Ankara, Barış, 25 Haziran 1984

51 ÇAĞDAŞ DÜŞÜNCEYE ÖZLEM...

Eskişehir'de, Mehmet Emin Tunalı adında bir müezzin "Çağrı" filminden etkilenerек eyleme geçmiş.

Almış eline balyozu, varmış Yunus Emre heykelinin karşısına. Önce parmaklarını kırmış, sonra da kaidesini parçalamış...

Mehmet Emin Tunalı'nın fotoğrafına bakarak yaşını bulmaya çalışıyorum, öyle pek yaşlı da değil.

Cumhuriyet kuşağından. Atatürk'ün Cumhuriyeti kurduğu yıllarda, ilke ve devrimlerini halka mal etmeye çalıştığı yıllarda dünyaya bile gelmiş değil...

Peki, nasıl olmuş da Atatürk eğitim ve ilkelerine göre yetiştirilen kuşaklar arasından bu düşüncede biri çıkmış.

Heykel kırmakla Allah'a, dine hizmet ettiğini sanan biri çıkmış.

Bu olay üzerine geçtiğimiz hafta içinde Nokta dergisinde yapılan ilginç bir röportajı ansıdım.

Haftalık haber dergisi NOKTA'nın 17. sayısınının 66. sayfasında bir süre Diyanet işlerinde çalışan ve sonra da Yüksek İslâm Enstitüsü'nde öğretim üyeliği yapan Noktanın konuğu Ahmet Yılmazla yapılan röportajdan bazı alıntılar yaptım:

“Şu anda Türkiye'nin değişik bölgelerinde 374 İmam Hatip Lisesi var.

... Ayrıca üst kademe olarak 8 İlahiyat Fakültesi...

- Türkiye'de, kurslar, İmam Hatip Liseleri ve yüksek okullar ile yaz kursları dahil en az 1 milyon kişi din eğitimiyle doğrudan ilgilenen kesimi oluşturuyor.

Bir de çeşitli gruplar var. Yine dini grupların kontrolü altında gayri resmi eğitim ve terbiye alan yaklaşık 5 milyona yakın insan topluluğu var.

Nakşiler, Kadiriler, Işıkçılar, Süleymancılar, Mücadeleciler, Durucular, Bozulmuş Mevleviler, İhvan-ı Müslüminler.

Bu arada Nokta Dergisi soruyor.

- Dünya Müslümanları Birliği Örgütü de bunlara giriyor mu?

Yılmaz: “Evet, Rabıtalü’l Alem-i İslâmi dediğimiz örgüt oluyor.

Bu da hayli etkin bir grup. Gerek İmam Hatip Liselerini, gerekse İlahiyat Fakültelerini kendilerine çalışma alanı olarak seçmişler.

Halk kesiminde değil de, yüksek kademelerde etkinler.

Bu kuruluş, Diyanet işlerindeki görevlileri yurt dışına gönderiyor, kendilerine parasal yardım, yapıyor”...

Nokta'nın konuğu sayın Ahmet Yılmaz daha birçok önemli ve ilginç açıklamalarda bulunduktan sonra ...”Dinsel kökenli tarikat, mezhep ve cereyanların sayısı 50’yi bulmuştur” diyor..

Dinsel kökenli tarikat, mezhep ve akımların sayısı 50’yi bulup, sessiz ve derinden kendisine eli balyozlu Mehmet Emin Tunalı gibi yandaşlar toplamakta.

Bu yandaş topluluğuna, TRT’miz, basınımız tek yanlı yayınları ile destek sağlamakta.

Çağdaş düşüncenin tek temsilcisi ve önderi Atatürk’ün ilke ve devrimlerine ilişkin açıklamalar yapmak cesaret işi olmakta...

“Atatürkçü düşünceyi, Atatürk ilke ve devrimlerini, Türk kültürünü, Türk tarihini ve Türk dilini bilimsel yoldan araştırmak, tanıtmak, yaymak ve yayınlar yapmak amacıyla” kurulan ... “Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu”ndan ise ses seda çıkmamakta.

Yarattığı o büyük ve anlamsız suskunlukla, varlığı konusunda kuşku duyulmakta.

Oysa hele şu günlerde Atatürkçü düşünceye öylesine gereksinim var ki... Ruhum “Nerdesin Atatürkçü düşünce!” diye bağırmakta...

Ankara, Barış, 28 Haziran 1984

52 DÜNYA DÖNMEKTE...

-Televizyonun renkli yayına geçerken yaptığı en önemli değişiklik nedir biliyor musun?

-Hayır, bilmiyorum, dikkatimi çeken bir şey olmadı.

- Elbette ayırımına varamazsın. Bazı konular öylesine işlenir ki bunun için çok duyarlı olmak gerek.

- Yahu anlat bakalım. Ne yapmış TRT Televizyonu? Gerçekten, önemli bir değişiklik görmedim. Bir bayram programı dediler, o da şanına yakışır bir program değildi. Benim bildiğim, gördüğüm bu kadar.

- Senin dikkatini çekmez elbette. Namazda gözün yok ki ezan da kulağın ola.

- Yahu, beni gerçekten meraklandırdın. Ne yapmış şu bizim TRT Televizyonu, söyle de meraktan kurtulalım.

- Daha ne yapsın Televizyon? Yuvarlak dünyayı dümdüz etti koydu.

- Hiçbir şey anlamadım.

- Anlamazsın ya. Bak anlatayım da gör. Bildiğin gibi önceleri televizyonun haber bültenlerinde saat ayarı verilip gong çalındıktan sonra bir daire içinde dönen dünyamız gösterilirdi. Dünyamız bir, kaç saniye döndükten sonra haberlere geçilirdi.

- Ne var bunda?

- Dur, acele etme. Anlatacaklarım bitmedi daha. Televizyon dünyayı yuvarlak olarak göstermekle geçmişteki inanişin yanlışlığını vurguluyordu. Biliyorsun, bu gün bile yurdumuzda dünyanın yuvarlak olmadığına inananlar var. Okuma yazma bilmeyenlerimizin oranı yüzde kırka yaklaşmakta. Bunların çoğu köylerde yaşamakta, ilkokul öğrenimi görmemiş bu insanlarımızdan çoğu dünyamızın düz olduğunu sanmakta. İşte televizyon, her günkü haber bültenlerinde dönen bir dünya, yuvarlak bir

dünya göstermekle bu anlayışın yanlışlığını, bilim dışı olduğunu vurguluyordu.

- Bu görüntüyü ortadan kaldırmakla televizyon ne yapmış oldu?

- Geçmişten kalma yanlış düşünceyi her gün, her gün hala böyle düşünenlerin kafasına “Gong! Gong” diye vurmaktan vazgeçmiş oldu. İşin asıl önemlisi de onların düşünce ve inanışlarına hak verincesine dünyayı düz olarak göstermekte. Eskiden yuvarlak içinde gösterilen Dünya şimdi dümdüz gösterilmekte...

- Bana öyle geliyor ki, sen sorunu büyütüyorsun. Belki televizyoncuların aklına bile gelmeyen konularda yorum yaparak ortalığı karıştırmak istiyorsun...

- Sen ne dersen de. Benim aklım takıldı bir kere. Yuvarlak, dönerek gösterilen dünya dümdüz gösterilmeye başlandı.

- Ne olur ki. Dünyayı düz gösterdin diye dünya dönmeyecek mi? Gerçek Gerçektir. Gerçeği yalanlama olasılığı var mı? Sen istediğin kadar düz olarak göster. Yine dünya yuvarlaktır, dönecektir...

- İşte biz de bunu anlatmak istiyoruz. Halka; doğruların, gerçeklerin söylenmesini, öğretilmesini istiyoruz. Gerçek gerçektir ve bir gün yalanı yenecektir.

Ankara, Barış, 8 Temmuz 1984

53 BİLGİSİZLİĞİN HIZI...

O gün gazeteler hız ve dikkatsizlik yüzünden 19 kişinin öldüğünü yazıyordu.

Gazetelerin bu haberi yazdığı günün sabahında Ankara'dan İstanbul'a doğru Ford marka bir arabada iki kişi İstanbul'a doğru yol alıyordu.

Arabayı kullanan şoförün dudakları kıpır kıpır kıpırdıyordu. Önde, şoförün sağında oturan, sürücünün

dua okuduğunu anlamıştı.

Duasını yanda kesmemek için sesini çıkarmadı.

Ancak, okunan dua bir türlü bitmek bilmiyordu.

Böylece Ankara'nın çıkışına kadar geldiler. Sağdaki, sürücünün arkasına yaslanması üzerine duanın bittiğini anlamıştı. Sordu:

- Anlaşılan yola dua okuyarak çıkıyorsun?

Şoför bu sorudan kendisine övünç payı çıkardı.

Anlatmaya başladı.

- Bana bu duayı Ankara'nın en büyük vaizlerinden biri öğretti. Ben her yola çıkışımda 7 kere ayetül kürsü, 3 kere kulhuvallahi, 1 kere Elham okurum.

Bunları okuduktan sonra bir önüme üflerim, bir arkama üflerim, bir yukarı, bir aşağı üflerim, bir sağıma, bir soluma üflerim, sonuncusunu da yutarım.

Ben bunu çok denedim.

Evvel Allah bu kadar yolculuk yaptım, hiç birinde de bir şey olmadı.

Bu duanın çok yardımını gördüm.

Sürücünün sağındaki sordu:

- Eğer bu iş dua ile olsaydı, bütün şoförler bu duayı okuyarak yola çıkardı. Böylece trafik kazalarına da çözüm bulmuş olurduk.

Kaldı ki yurdumuzda trafik kazalarında ölenlerin hepsi Müslüman.

Hepsi de yola çıkarken duasını yapmakta...

Ama yine de trafik kazaları olmakta.

Bak bu gün bile yurdumuzda trafik kazasından 19 kişi yaşamını yitirdi...

Şoför bir süre düşündü. Sağındaki arkadaşına güzel bir yanıt vermek istiyordu, verdi:

- Şimdi, vaiz efendi bize şunu da söyledi. Siz, dedi, bu duayı okuyun, buna rağmen bir trafik kazası olur da ölürseniz korkmayın!...

- Bu ne demek? Öldükten sonra korkmamak söz konusu olur mu?

- Olur ya, bu duaları yaptıktan sonra bir trafik kazası olur da ölürsen artık vaden yetmiş demektir.

Ama bu duayı okumayı ihmal etmediğin için sen bir trafik kazası kurbanı değilsin?

- Ya nesen?

- Sen bir şehitsin!..

Bu ara sağdaki, kilometre saatine baktı.

Arabanın hız göstergesi, saatte 120 kilometreyi gösteriyordu.

Yüreği ağzına geldi.

Bu adamla da arkadaşlığı yeni okluğu ve ilk olarak yola çıktığı için erkekliğine leke sürmek de istemiyordu.

Yine de dayanamadı sordu:

- Arkadaş, ibreye bakıyor musun, hızın saatte 120 kilometre...

Şoför güldü. "Sen ne korkak adammışsın" der gibilerden yeni arkadaşının yüzüne baktı.

- Bu arabayla 120 kilometre ne ki?...

Bunun gerçek olduğunu göstermek için oturduğu koltukta şöyle bir doğruldu.

Arkaya doğru kaykıldı.

Direksiyonu iki eliyle kavradı.

Göstergenin ibresi, şoförünü doğrulamak istercesine sağa doğru dönmeye başladı.

140,160...

Evet!... Evet!..

Saatte 160 kilometre sürat...

Bu hızla giderken önlerindeki arabayı solladı.

Tam bu sırada karşılarına bir Almancı çıktı...

Saatte 160 kilometre hızla sollama yapan şoför birdenbire karşısına çıkan Almancı şoföre sunturlu bir küfür bastı.

Çarpışmadan kıl payı kurtularak, sağdaki iki arabanın boşluğuna kendisini güçlkle attı.

Her ikisinin de rengi solmuş, yürekleri ağzına gelmişti.

Sağdaki:

- Arkadaş, dedi şoföre, ben bu hıza alışmamışım.

Eğer hızını yavaşlatmazsan beni bırak.

Ben ne ölmek, ne de şehit olmak istiyorum...

Şoför yanındaki yolcunun korkusuna aldırmadığı gibi hızını da yavaşlatmıyordu.

Anlatmasını da sürdürüyordu:

- Şoförlük demek soğukkanlılık demektir. Bu gibi durumlarda soğukkanlılığını yitirmeyeceksin.

Ve de Allah'a olan güvenini yitirmeyeceksin...

Eğer biraz önceki olayda başkası olsaydı gümbürdemişti...

- Evelallah arkadaşına güvenmelisin...

Araba saatte 160 kilometre hızla Bolu yollarında yol alıyordu.

Sağdaki her saniye ölüp ölüp diriliyordu...

Ankara, Barış, 10 Temmuz 1984

54 OKULLARDA ARAPÇA...

Milli Eğitimi Bakanımız gelenekçi çevrelerin beğenisini kazanma çabasında.

Onların gazetelerinden övgüler almak için geçmekte yeni atılımlara.

Bilindiği gibi birayı alkollü içki sayarak reklamını yasaklamakta...

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı'nda da gençlerimizin spor giysilerine karışmakta...

Beğenilmiş olma mutluluğunu tadan Milli Eğitim Bakanımız bu kez de "Arapça, yabancı dil olarak okullarda okutulabilir" diyerek Arapçanın okullarımızda okutulması çabasına girmiştir.

Kuşkusuz bu konuda daha çabuk harekete geçecektir.

Çünkü Araplarla tarihsel ve kültürel bir bağımız vardır.

Siyasal ve dinsel bir ilişkimiz vardır.

Arapça pek çok yurttaşımız tarafından kutsal bir dil sayılır.

Bu nedenle Arapçanın diğer dillerden üstünlüğü, saygınlığı tartışmasıdır.

Böyle bir konuda sayın Milli Eğitim Bakanımız elbette yalnız bırakılmayacaktır.

Okullarımızda yabancı dil olarak İngilizce, Fransızca, Almanca okutulmaktadır.

Buna bir de Arapçanın eklenmesinde ne gibi bir sakınca olacaktır.

İşte düşünülmesi gereken, üstünde durulması gereken budur.

Okullarımızda İngilizce, Fransızca, Almanca okutulmasının nedeni, batı ile, batı uygarlığı ile ilişkilerimizin gelişmesi istemidir.

Bu istem Atatürk'ün, "Muasır medeniyet seviyesine" ulaşacağız diye gösterdiği hedeftir...

Avrupa'nın kullandığı üç önemli dilin öğrenilmesi ile Avrupa uygarlığı ile ilişkilerimiz artacaktır.

Onların teknikte, bilimde, sanatta, edebiyatta vardıkları aşamalardan yararlanılacaktır.

Şimdi de Araplarla siyasal, ekonomik ticari ilişkilerimizin arttığından söz edilerek Arapça öğrenmenin zorunluluğu vurgulanıyor.

Eğer gerekçe yalnızca bu olsa yanıtımız: "Hay hay!" olacaktır.

Ancak bu düşüncelerin temelinde art niyetler vardır.

Bu art niyetlerin başında da Atatürk'ün ilke ve devrimlerinin etkinliğini kaldırma düşüncesi yatmaktadır.

Şimdilerde bu açık açık söylenmemektedir.

Ama günü gelince bu düşünce gerçekleşecektir...

Geçmişte bir Başbakanımızın söylediği gibi, "Halka mal olan ve olmayanlar" diye ayırım ve dökümü yapılacak:

Batıya değil, doğruya doğru bir dönüş başlayacak...

Arapçanın okutulmaya başlaması ile bir Arapça öğrenme salgını başlayacaktır.

Çünkü Arapça bilen kişi iki evli bir köye gitse geçimini sağlayacaktır.

İngilizce, Fransızca, Almanca bilen bir kişi değil iki evli bir köyde, iki bin evli köyde bile barınma ortamı bulamayacaktır...

Arapçanın kutsal bir dil olduğundan Arapça bilen bir kişi toplumda saygınlık kazanacaktır.

Bunun sonucu olarak da şeriata dönüş başlayacaktır...

Her dil kendi kültürünü getirecek bu kültürün

içinde şeriat de bulunduğuna göre, Atatürk'ün ilke ve devrimleri sarsılacaktır.

Örtünme (tesettür) konusu, güzel sanatlara düşmanlık gündeme gelecektir.

Örneğin heykeller ortadan kaldırılacaktır. Heykel yapmak, resim kapmak günah sayılacaktır.

Cin, peri, şeytan masalları edebiyatımızda yaygınlaşacaktır.

Arapça öğrenmenin getirisi bu olacaktır...

Bu ise doğuya dönüştür.

Oysa bırakın Atatürk'ü, atalarımız bile hep doğudan batıya doğru göçmüştür...

Bu güzel yurdu kalkındıracağız, koruyacağız, doğuya değil batıya yönelelim.

Doğu bitkinliktir, miskinliktir, tevekküldür bunu bilelim...

Ankara, Barış, Temmuz 1984

55 SAKAL RAHATSIZLIĞI...

Rahatsız insan çevresindeki insanların kişilik gösterilerinden, kişisel eğilimlerinden nasıl tedirgin olursa; rahatsız toplumlar da bireylerinin kişisel eğilim ve özelliklerinden rahatsız olabilir.

Sözü şuraya getirmek istiyorum. ODTÜ'yü birincilikle bitiren Meriç Özcan'a, diploma töreninde, sakallı olduğu için söz verilmemiş. Sakallı olduğu için konuşturulmayan Meriç Özcan'da: "Diploma töreninde konuşma yapabilmem için sakalımı kesmemi şart koştular!" dedikten sonra ODTÜ'nün bu davranışını çağdışı olarak kabul ettiğini söylemiş...

Diploma töreninde okul birincisinin konuşturulması

gelenek olduğu halde birincilikle bitiren yerine, ikincilikle bitiren genci konuşturmuşlar.

Bu olay üzerine ODTÜ'yü birincilikle bitiren Meriç Özcan üzüntüsünü şu sözlerle dile getirmiş: "Bir üniversitenin saç sakalla uğraşmasını benim aklım almıyor. Oldu olacak bana diploma da vermesinler."

Çelişkili bir sonuç! Öğrenci öğrenim süresince okula sakallı gelip gitsin, buna karişan olmasın.

Öğrenci okulu birincilikle bitirip de iş diploma almaya gelince, ona törende konuşma hakkı verilmesin.

Eğer Rektörlük sakaldan, bıyıktan böylesine rahatsız oluyorsa bir yönetmelik yapsın:

"Bu okulda sakallılar okuyamaz!" desin.

Böylece sorun çözümlenmiş olur.

Ama hem okutup da hem de okul töreninde konuşma hakkı verilmemesi bir davranış bozukluğudur...

Hem benim aklım almıyor.

Bu insanlar, bu toplumlar bu sakaldan niçin rahatsız olurlar.

Sakal bırakanın kendisi rahatsız olmadığına göre bizlere ne oluyor.

Hani, zevkler ve renkler tartışılmaz denir.

Bu gün sakal bırakmak bir zevk sorunudur. İsleyen bırakır, isteyen bırakmaz...

Bu sakal sorunu yalnız bizi uğraştırmıyor.

Diğer toplumlarda da bu sakal rahatsızlığı var.

Örneğin, geçen günkü gazeteler, Rusların sakala karşı savaş açtığını yazıyordu. Sözde sakal, sağlığa zararlı imiş. Bu konuda İtalyanlar da tamamen tersini düşünüyorlar: İtalyan Profesör Fernando Lorenza'ya

göre: “Sakallar, havadaki erkeklik hormonlarını toplayıp erkeklığı güçlendiriyormuş.” O da böyle diyor.

Bunda biraz gerçek payı var gibime geliyor. Çünkü bizdeki sakal bırakan yaşlıların gerekçesi de böyle. Sözde sakal karı-koca ilişkisinde yararlı olmuş.

Pakistanlılar da bu sakal konusunda rahatsızlar. Geçen günlerde “Pakistan’da memur olmak için sakal bırakmanın şart olduğunu” ileri sürmüşlerdi. Sonradan bu haberin yalan ve uydurma olduğunu bildirmişlerdi. Ancak, Pakistanlıların sakala düşkünlüğü bir gerçek...

Yukardan beri sıraladığımız olaylar göstermektedir ki bir sakal rahatsızlığı var.

Her toplumda sakal bırakma değişik bir değerlendirmeye bağlı tutuluyor. Bir zamanlar bizde sakal bırakanlara gerici, Ticani gözü ile bakılırken, sonradan üniversite gençlerinin de sakal bırakması üzerine durum değişti. Bu kez de bunlara anarşist, terörist gözü ile bakıldı.

Önemli olan kişilerin sakalı değildir. Önemli olan kişilerin düşünceleri de değildir. Önemli olan kişilerin eylemleridir. Bir kişi ceza yasalarının suç olarak kabul ettiği bir eylemde bulunmuş mu, bulunmamış mı? Önemli olan budur. Yoksa sakal bırakmış, bırakmamış, eşarp giymiş, giymemiş, bütün bunlardan rahatsız olmak, bizdeki rahatsızlığın belirtisidir.

Eğer bu tür olaylardan toplum rahatsız olursa toplum da rahatsız demektir...

Ankara, Barış, 14 Temmuz 1984

56 TANRI VE PUT ÜZERİNE...

Ramazan dolayısıyla “Çağrı” filminin televizyonda gösterildiği sıralarda idi. Bir okur, filmde geçen bir sahneyi ele alarak cumhuriyet gazetesinin “İzleyici Gözüyle” köşesine bir yazı göndermiş. Bu yazıyı birlikte okuyalım:

“Putperesti Allah’a inandıran TRT,

İslam Dünyası’nın büyük parasal katkılarıyla gerçekleştirilen ve daha önce sinemalarımızda gösterilen, yönetmeni Mustafa Akad’ın “Çağrı” filmi. Ramazan dolayısıyla TV ekranlarında birkaç bölümde gösterilecek.

10 Mayıs Pazar akşamı bu bölümlerin ikincisi vardı. Ama filmdeki birinin yaptığı gaf, doğrusu ekran başındaki milyonlarca kişiyi gülmekten kırdı geçirdi. Filmin bir yerinde Hz. Muhammed’e karşı olanlardan, yani putperestlerden biri, onun yeni başarısını öğrenince öfkelenip şöyle diyordu:

- Allah kahretsin! Muhammed yine bir yeri almış!

Ne denir? Yine bir yurttaşımızın daha önce belirttiği gibi “Allahtan” bu TRT yöneticileri pek cahil de her yaptıkları ayaklarına dolanıyor. HÜSEYİN YİĞİT/İZMİT.”

Okurun bu yazısını özetlersek:

1. Putperestlerden birinin Allah adına ağızına alması büyük gaf olarak görülüyor.

2. Putperestlerden birinin Allah adını ağızına alması üzerine milyonlarca kişi filmi yapanların ve TRT’nin cahilliği karşısında gülmekten kırılıp geçiyor. (Milyonlarca kişinin gülmekten kırılıp geçtiğini nasıl görmüş acaba?)

Bu yurttaşımıza göre, Mekkeli putperestler Allah konusunda bilgisizlerken, Allah olarak sadece putları bilip onlara ibadet ederlerken İslam peygamberi geliyor, onlara bilmedikleri bir Allah’ın olduğunu öğretiyor. Bu bildiri üzerine Mekkeli Araplar da puta tapmayı bırakıp Allah’ın varlığı ve birliği hakkında bilgi sahibi oluyorlar.

İlk bakışla bu yurttaşımıza söyleyecek bir söz yoktur. Çünkü din eğitimi yoluyla gerçekler bilimsel olarak verilmez. İnsanları birlik ve dayanışma içinde tutmayı sağlamak düşüncesiyle bütün toplumsal olaylar

bilimsel gerçeklere aykırı olarak dinsel açıdan açıklanır. İnsanın düşünme, araştırma eğilimleri törpülenerek, söylenenlere aklını kullanmadan inanmaları istenir. Bu yurttaşımız da kendisine söylenenlere hiçbir araştırma gereği duymadan inandığı için filmde bir putperestin “Allah” sözünü anmasına şaşırıyor. Milyonlarca insanın da kendisi gibi düşündüğünü sanarak; millet, bu “Gafa gülüp geçti” diyor ve TRT’yi “Cahillik” le suçluyor.

Oysa gerçek hiç de öyle değil. İşte Kuran: “Çoğu Allah’a ancak şirk koşarak inanır...” (Yusuf, 106)

Demek ki putperestler Allah’a inanıyorlarmış. Ancak Allah’a putları ortak koşarak inanıyorlarmış...

Kaldı ki putperestlerin namaz kıldıklarını da öğreniyoruz Kuran’dan: “Putperestler namazlarını ıslık çalarak kılarlar...” (Enfal, 35)

İnanmayanlar, Ankara İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyelerinden Prof. Dr. Neşet Çağatay’ın Gerçek Yayınları arasında çıkan 100 Soruda İslam Tarihi adlı kitabınının 60 ve 110. sayfalarına da bakabilirler...

Merak edip bu kitabı inceleyenler, bu kitabın yukarda belirttiğimiz sayfalarında, Mekkeli Putperest Arapların; bir Allah’a inandıklarını, bir Allah’ı tanıdıklarını; ancak, Allah’a inanmaları yanında putları Allah’a ortak koştuklarını görürler.

İslam Peygamberi, Mekkeli Arapların, Allah’a ortak koştukları bu putları kaldırmıştır. Öyle ki başlangıçta kendisi de ataları gibi inanmıştı. (Hemen ateşlenip öfkelenmeyiniz. Öfkeleneneğinize Kuran’daki DUHA suresini okuyunuz. Zaten çok kısa. Öyle değerli zamanlarınızı almaz.)

Belkieringeçlik yaparak DUHA suresini okumazsınız, öyleyse Fetih suresinin 2. ayetini okuyunuz: “Allah böylece, senin geçmiş ve gelecek günahlarını bağışlar; sana olan nimetini tamamlar, seni doğru yola erdirtir.” Bu konuda bir Kuran, 74/5’e de bakabilirsiniz...

İşte İslam Peygamberi, Mekkeli Putperestlerin Allah'a ortak saydıkları bu putları ortadan kaldırmıştır. Bütün Arapları: "Allah'a ortak koşulmaz. Putların hiçbir işlevi yok!" diyerek yalnızca Allah'a inanmaya çağırmıştır. Çünkü Araplar "putları, Tanrı olarak değil, Tanrı'ya yaklaşma, dua ve isteklerini ona ulaştırmada, aracı olarak kabul ediyorlarmış." (Adı geçen kitap. Sayfa 63)

Görüldüğü gibi Putperestler, Tanrı'ya inanıyorlar. Ancak saygı duydukları içindir ki, doğrudan Tanrı'dan istemeyi kendilerine yakıştıramıyorlar, Tanrı'ya saygılarından ötürü putları aracı olarak kullanıyorlardı...

Bu nedenle Kuran'da Tanrı'ya ortak koşmak en büyük günah ve de küfür olarak kabul edilir.

Yine putların anlamsızlığını ilk olarak ortaya alan da İslam Peygamberi değildir: İbrahim Peygamberdir. İslam Peygamberinden çok önceleri: Tanrı'ya inanan ve Hanif denen kimi kişiler ortaya çıkmıştır ki Kuran'da bunlar övgü ile anılır.

Hanifler, putları Tanrı'ya ortak koşmayı red ile İbrahim Peygamberin dinini kabul ederler ve o dini yeniden diriltecek bir Peygamberin gönderilmesini beklerlerdi. Buradan giderek şu anlamı da kolaylıkla ortaya çıkarabiliriz: İslam dini, öyle ileri sürüldüğü gibi en son din de değildir. Geçmişe, İbrahim dinine bir dönüştür.

Demek ki olayın bir önceliği ve sonralığı yanında bir de toplumsallığı vardır...

Hiç öfkelenmeyelim. Dinsel olaylara bir de bilimsel ve toplumsal açıdan bakalım... Sağın- solun safatasını değil de Kuran'ı kaynak olarak kabul edelim. Din ile şeriatı karıştırmayalım.

Din, insana, doğruyu, güzeli, iyiyi araştırıp yaşamına uygulatmaya çalışır.

İnanışları ne olursa olsun bütün insanları sevmeye zorlar.

Din ise insanları şeriatan kurtararak yaşamına akılcı bir yön verir ki bu ne desen değer...

Şeriat ise: İmana davet, cihat, fetih ve ganimettir.

Kuran-ı okumadan, anlamadan, Müslümanlık olmaz ki...

Ankara, Barış, 31 Temmuz 1984

57 BAŞÖRTÜSÜ...

Nebahat hanım, başörtüsü ile günün en ilgi çeken kişileri arasına girdi. Eh, bu da kendinden söz ettirmenin bir başka yolu. Hem de geleceğe dönük, siyasal yatırım yapıyor.

Ege Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü Yrd. Doç. Nebahat Kuru Hanım derslere başörtüsü ile girmekte.

Fakülte yönetiminin bu konudaki uyarılarına karşı direnerek, "Görevimden atılsam bile tutumumdan vazgeçmem. Bu benim yaşam felsefem." demekte!...

Yrd. Doç. Nebahat Kuru Hanımın başörtülü fotoğraflarına bakıyorum. Yaşam Felsefesi, başörtülü olarak derse girmek olan Doçent hanımın gözlüğü dikkatimi çekiyor. O gözlükler hiç de öyle başörtülü dindar hanımların kullanacakları türden gözlüklerden değil.

Bu tür gözlükleri Hollywood yıldızları takıyorlar günümüzde. Yurdumuzda da bu tür gözlükleri kullananlar arasında Ajda Pekkan, Bülent Ersoy gibi tanınmış bazı sanatçılar var. Yani, demek istediğim Nebahat Kuru Hanım, geriye dönük bir kişi niteliğinde de görünmüyor. "Ben ABD'de iki yıl kaldım. Amerikalı ve diğer ülkelerden gelen bütün bilim adamları benim başörtüsü takmamı saygı ile karşıladılar" dediğine

göre Amerika, Avrupa görmüş hanımlarımızdan.

Ama bilmediği bir konu var ki, biz de başörtüsü takıp ortaya çıkmak siyasal bir anlam içerir. Atatürk ilke ve devrimlerine karşı olmayı yansıtır.

Bir direnişin, bir tepkinin simgesidir.

İnanç olmaktan çıkar. Laikliğe karşı siyasal eyleme dönüşür...

Hiçbir olayda bağnaz olmanın anlamı yoktur.

İnsan gerekirse başörtüsü de giyer. Ama bunun siyasal değil de toplumsal bir gerekçesi, gereksinmesi olmalıdır.

Örneğin sokaktaki tozdan dumandan rahatsız olabilir.

Başım kirlenmesin diye başörtüsü takabilir.

Banyosunun geciktirmiş olabilir.

Saçları kepekli olabilir.

Bu durumda saçlarımın çirkinliği görünmesin diye başörtüsü takabilir.

Yani davranışın, toplumsal, ya da sağlık bakımından bir gerekçesi olmalıdır.

Kadın olarak daha çekici gösteriyorsa, daha güzel gösteriyorsa, ya da soğuğa sıcağa karşı bir önlem olarak başörtüsü takabilir. İnanıcı nedeniyle takabilir...

Bu durumda söylenecek söz yoktur.

Ancak böyle değil de, Atatürk Cumhuriyeti'nde başörtüsü takarak derslere girmeyi bir eylem biçimi olarak öne sürerse ileriye dönük bir toplumda buna sessiz kalınmaz...

Bu sayın Doçentimize sormak gerek, acaba İslamiyet'te baş örtme hangi olay üzerine gelmiştir? Öğrenmek isterse konuyu Ankara Üniversite İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinde Prof. Dr. Neşet Çağatay'ın

gerçek yayınları, arasında çıkan 100 Soruda İslam Tarihi adlı kitabının 85. sayfasından aktaralım:

“Şehirlerde cariyelerin durumları çok kötü idi. Bazı cariyelerin sahipleri onları fuhşa sürükler, bu yolla kazandıkları paraları ellerinden alırlardı.

Kadının namusuna saygı çölde, şehirdekinden çoktu.

Şehirliler özellikle cariyelere yolda, sokakta bile sataşır, her türlü muamelede bulunurdu.

Hz. Muhammed (S.A.V.) Medine'ye göç ettikten sonrakadının başını örtmesine dair gelen ayetin manası, hür kadını cariyeden fark ettirip O'nu sataşılmaktan korumaktır. Yani bu bir kıyafet konusudur.

Şimdi sanıldığı gibi kadını erkek gözünden saklamak için değildir. Öyle olsaydı, kadının en güzel yerleri olan, yanağı, dudağı ve yüzü örtülürdü. Ayette sadece başlarını örtecekleri yazılıdır.

Doğal olarak o zamanki giyim kuralı bugüne tatbik edilmez. Tatbik edilecekse erkeklerin de Peygamber gibi, başa yaşmak, ayağa nalın, üste de entari giymeleri gerekir.”

Bilmiyorum, yaşam felsefesi başörtüsü giymek olan Doçent hanımımız Prof. Dr. Neşet Çağatay'ın yukarıdaki açıklamaları karşısında ne diyecektir? Biz kendisinin ne diyeceğini bilemeyiz. Ama eski Danışma Meclisi üyesi Prof. Mihriban Türe Tunçbay'ın şu sözünü söyleyelim:

“Kişisel felsefeler, toplumun düzenini bozarak eylem durumuna geçirilemez.”

Ankara, Barış, 3 Ağustos 1984

58 HAYAT KADINLARI...

Bilmiyorum, bizim maneviyatçı ve muhafazakâr hem de milliyetçi ANAP'lı yöneticilerimiz bu durumdan rahatsız olmuyorlar mı?

Acaba Kùltür ve Turizi Bakanı ne diyor bu duruma... Şu yurdumuza gezi için gelen yabancıların göğüslerini açarak denize girmelerinden ahlâk adına utanç duyan Bakanımız...

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramlarında kızlarımızın bacaklarının görülmesini ahlâk ve namus adına yasaklayan Milli Eğilim Bakanımız Vehbi Dinçerler nasıl karşılayacak bu durumu? Doğrusu çok merak ediyorum.

24 Temmuz 1984 tarihli Milliyet Gazetesi büyük başlıklarla birinci sayfada birinci haber olarak İstanbul'un "ARAPLARA BEYAZ KADIN PAZARI" olduğunu yazıyor.

Yaşları 20'ye varmayan gencecik kızlarımızın Arap turistlere pazarlık yaparken resimlerini de çekmiş gazete... Bunlar yüksek öğrenim çağındaki kızlar. Hepsi de Ajda Pekkan giyimli...

Gazete fotoğraflarını basarak yazıyor... Ataköy'de motelin kafeteryasında başlıyor pazarlık... Üç hayat kadını ile bol paralı iki Arap turisti motel odasının kapısı önünde... Hayat kadınlarının Arap turistlere uyguladığı tarife bir saatliğı 75 ile 150 bin lira arasında değişiyormuş...

Gazete açıklama da yapıyor "Genellikle taşradan, evlerinden kaçan genç yaştaki hayat kadınları" bunlar diyor. Beyaz bluz ve sarı eteklik içindeki şık hayat kadınının yaşı 18. Gencecik kızımız lise çağında. Motelin önünde, sokakta pazarlık yapıyor.

Hayat kadınları, hayat verecek Arap turistlere... Hayat kadınları karar almışlar: "Yerli müşterilere" yani Türklere hayat yok. Hayat kadınlarından hayat sadece Araplara...

Hayat kadınlarından biri olan Gülseren açıklama yapıyor. (31 Temmuz 1984 Tan Gazetesi): "Kendimden başka satacak bir şeyim yok!" diyor.

19 yaşındaki hayat kadını olan gencecik kızımız Gülseren acı serüvenini anlatıyor:

“Bu işi yapmasam hırsızlıkla geçinmek zorunda kalacağım. Hırsızlık kötü, erkeklerle yatıp kalkmak bana daha iyi geliyor.

Önceleri evlenip bu hayattan kurtulmak istedim. Ama sevdiğim adamların beni bedava kullandığını anladım. Artık peşin para alıyorum, aracı da kullanmıyorum!”

Sıkı para politikası yüzünden işsizlik artıyor. Yaşamak isteyen gencecik kızlarımız kendisini sokağa atıyor. Ne verebiliyoruz onlara.

Okul istiyorlar okul yok, iş istiyorlar iş yok. Meslek istiyorlar meslek yok. Evlenmek istiyorlar ev yok. Çeyiz desen hiç yok...

Daha bunlar gazetelerde açığa çıkanları. Geçen gün bir gazete yazıyordu. Osmanlı döneminde bile çok karılı evlilik günümüzdeki kadar değilmiş. Yani parası bol olanlara metres olarak hayat kadınlığı yapanlar da var. İmam nikâhı ile hayat kadınlığı yapanlar var. Yine parası bol olanlara sekreterlik adında hayat kadınlığı yapanlar da var. Güven Parkında temizlikçi kadın olarak hayat kadınlığı yapanlar da var.

Bütün bunlara çare olarak dinî ve ahlaki değerlere sarılmayı çıkar yol olarak gösteriyorlar. Suçu manevî ve ahlâki eğitimin yokluğunda buluyorlar. Manevî eğitimin, Arapça öğretimin, başörtüsünün etkisi ile her şeyin düzeleceğini sanıyorlar. Ama olmuyor işte, olmayacak da...

Olmayacak, çünkü yol yanlış, yöntem yanlış. Bu yanlış gidişe; yani, hür teşebbüs, serbest piyasa ekonomisine Turgut Özal'ın dediği gibi “Fevkalade azimle (!)” gidilirse her kentte, her kentin motelleri önünde yabancılara hayat veren yerli hayat kadınlarını gittikçe daha çok göreceğiz...

Ankara, Barış, 5 Ağustos 1984

59 NEFİS SORUNU...

Olayı Refik Erduran'ın Güne Gazetesindeki yazısından öğrendim...

Bir Türk ailesi, Almanya'dan, İstanbul'a tatile gelmiş. Türk ailenin 12 yaşındaki kızı şortla otobüse binmiş. Kızımızın bir elinde de top varmış. Görülüyor ki kızımız daha çocukluğunu yaşamaktaymış...

Bir elinde topu, bacağında şortu olan kızcağımızın İstanbul'da bindiği otobüsün şoförü:

"Bu kız bu otobüse binemez..."

Otobüstekilerden bazıları: "Sen ne karışyorsun?" demiş olacak ki, otobüs şoförü:

"Bu kız otobüsten inmezse bu otobüsü gitmez..."

Sonunda şoförün dediği olmuş.

12 yaşındaki kız ailesi ile birlikte otobüsten indirilmiş.

Otobüs sürücüsünün gerekçesi ilginç:

"Bu kız erkek yolcuların nefsinin uyanıracak şekilde giyinmiş!"

Şoförün bu gerekçesi, üzerinde durmayı gerektirecek türdendir.

Bizde kendini büyük sanan küçükler,

Her zaman bu sürücü gibi hareket etmiştir.

Erkeklerin nefsi uyanmasın diye haremlik selamlık yaratmışız.

Kadınlarımızı, kızlarımızı kafeslere kapatmışız.

Bu güzelim dünyaya özlemle baktırmışız...

Erkeklerin nefsi uyanmasın diye sinemada aile balkonu,

Lokantalarda aile salonu,
Gazinolarda kadınlar topluluğu icat etmişiz
Bir de çağdaş uygarlıkla yarışmaya girmişiz...

...

Gerekçe aynı: Erkeklerin nefsi uyanmasın.

Milli Eğitim Bakanı da “erkeklerin nefsi uyanmasın”
diye Gençlik ve Spor Bayramlarımızda kızlarımızı
sahaya şalvarla çıkarırsa bunlar nasıl olmasın?

Başörtüsünü takmayan “yaşam felsefesi sayan”
bayan doçentimiz de erkeklerin nefsi uyanmasın diye
mi başörtüsü takmaktadır.

Bunu bilemiyorum; ama bilinen şu ki kadınlarımızı,
kızlarımızı erkeklerin nefsi uyanmasın diye bayramlarda
bile çarşaf giydirilmektedir...

Şoförümüz de bu nedenle Almanya’dan gelen
kızcağızı suçlayarak otobüsten indirmektedir...

Bilim, atalarımızın hayvan olduğunu söyler.

İnsanoğlu nefsinin terbiye ettiği oranda hayvanlıktan
kurtularak insanlığa erer...

Kendi bilen nefesine hâkim olur.

Nefsinin bilen Allah’ını (kendisini) bilir...

Bu nedenle dinlerde nefsin terbiyesine çok önem
verilmiştir.

İslam tasavvufu nefse öylesine önem vermiştir ki
nefsi: “Nefs-i emmare, nefs-i levvame, nefs-i mülhime,
nefs-i mutmainne, nefs-i raziyye, nefs-i mardiye, nefs-i
safiye” diye dillendirilmiştir...

Bunlardan kimilerine örnek verirse Milli Eğitim
Bakanı’nın yaptığı röportajda “oyarım” “kazırım”
demesi nefsi emmare belirtisidir.

Yine şoförün şortla otobüse binen kız çocuğunu otobüsten indirmesi nefsi mülhimedir...

Evliyaların, ermişlerin, enbiyaların nefsi de, nefsi safiye olarak adlandırılır.

Nefissiz insan yoktur. Nefissiz insan ölüdür.

Ancak ölürse nefisten kurtulur...

Önemli olan insanın kendini terbiye etmesidir.

Bizimkiler nefsi terbiye etmenin ne demek olduğunu bilmemektedir...

Nefsimizi terbiye edeceğimize, nefsimizi uyaracak olayları ortadan kaldırırız.

Bu nedenle kadınlarımızı, kızlarımızı çarşafa kapatırız.

Kadınlarımız, kendisine yakışacak şekilde giyinmeleri ile nefsimiz mi uyanıyor,

Bizimkiler hemen kolayını buluyor...

Kadınlarımızı, kızlarımızı gözlerden uzak tutuyor...

Onlara çarşaf, başörtüsü giydiririz.

Biz erkekler ise batı tarzı giyiniriz.

Duygularımızı (nefsimizi) frenlemek yerine

Uyarıcıları ortadan kaldırırız.

Oysa nefsimizi terbiye ettiğimiz oranda şeytan denen duygusal dürtülerin üstüne çıkmış oluruz...

Yani insanlığı buluruz...

Ankara, Barış, 11 Ağustos 1984

60 GENÇLİĞE SAYGI...

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı Vehbi Dinçerler'in şu sözlerini okumamış olsaydım, aşağıdaki gençlik

kampı olayı dikkatimi çekmeyecekti. Şimdi Sayın Bakanımızın konu ile ilgili sözlerini okuyalım:

“Bizim okuduğumuz sınıflarda da bayan arkadaşlarımız vardı. Örneğin biz karı-koca aynı sınıfta okuduk. Beraber oturup kalktık. Bunda bir şey yok.” (12 Temmuz 1984 Cumhuriyet)

Özetlersek: Kız öğrencilerle erkek öğrencilerin aynı sınıfta okumasında bir sakınca yok diyor. Bakanımızın bu sözlerine bakınca şeriatçılığın, hacılığın, beklenmeyen bir davranışla karşı karşıya olduğumuzu sanıyoruz. Aferin aydın hacı imiş diyoruz.

Gel görelim ki gerçek hiç de öyle sayın Bakanımızın sözünü ettiği gibi değil. Bakanımızın, kendi dili ile söylersek “kavli ile fiili” birbirini tutmuyor. Sayın Bakanımız kız öğrenci ile erkek öğrencinin bir arada bulunmasında herhangi bir sakınca yok demesine karşın, gençlik kamplarında kız ve erkek öğrenciler birbirlerinden ayrılıyormuş. Örneğin, Çanakkale İtepe Gençlik Kampı'nda haremlik-selamlık uygulanıyormuş. Kızların eğlendiği saatte erkekler, erkeklerin eğlendiği saatte de kızlar ayrı yerlerde tutuluyormuş.

Ama aynı kampa Almanya'dan turist olarak gençler gelince haremlik-selamlık yöntemi kaldırılmış. Türk öğrenciler için ise haremlik selamlık yöntemi sürdürülüyormuş. Bu uygulamaya Alman yöneticiler şaşmışlar:

“Gençler bu yaşta bir araya getirilmezse, ne zaman getirilecekler? Karışık kamplar, gençlerin birbirlerini tanımalarını kolaylaştırır.” demişler.

Almanya'dan gençleri getiren katile başkanı ise: “Bu tür kampların amacının karşı cinslerin birbirlerini tanımaları ve birbirlerine yakınlaşmaları olduğunu” belirterek “Kampları ayrı ayrı hale getirenler, sanıyoruz hatalı düşünüyorlar.” demekten kendilerini alamamışlar.

Kamptaki gençlerin kız-erkek ayrımına karşı çıkmalarına aldırın yokmuş. Gençler bu konuda ne yapacaklarını şaşırılmışlar. Kime başvuracaklarını bilmiyorlarmış. Erkek öğrenciler kendilerine güvenmeyen yöneticileri ayıplıyorlarmış;

“Kendileri gençliklerinde kız arkadaşları ile birlikte yaşama mutluluğuna eremediklerinden bu mutluluğu bize tattırmak istemiyorlar, bizleri kıskanıyorlar, bizleri de kendileri gibi sanıyorlar.” diyesi imişler...

Ne derlerse desinler... Kendilerine aldırın olmayacaktır. Yine Sayın Bakanımız da “Biz, kız-erkek bir arada okuduk. Ne var bunda?” demesine karşın, kızların kampı ile erkeklerin kampını ayıracaklardır. Ama aynı kampa Alman öğrenciler gelip kız-erkek bir arada eğlenmek isterlerse buna ses çıkartılmayacaktır. Yasak yalnız Türk olan gençler içindir. Alman gençleri için böyle bir yasak söz konusu değildir. Böyle bir uygulama ile Alman gençlerine ayrıcalık tanınmış olmuyor mu? Alman gençlerinin bizim gençlerden ayrıcalığı nedir ki? Bu soruya bir yanıt verecek yönetici çıkar mı acaba?..

Bilmiyorum, bir Gençlik Bakanı gençliğe böyle yaparsa, başkaları neler yapmaz?.. Oysa Atatürk Cumhuriyeti gençlere emanet etmişti. Biz, gençleri, birbirlerini emanet edemiyoruz...

Şeriat kurallarını delip geçemiyoruz...

Ankara, Barış, 26 Ağustos 1984

61 AYDIN...

Düşün Dergisi'nin Eylül sayısında (s. 86-87) Adnan Cemgil şöyle bir soru atıyor ortaya:

“Aydınlar, özerk ve bağımsız bir sosyal grup mu oluşturur, yoksa her sosyal grubun kendine özgü, uzmanlaşmış aydınlar kategorisi mi var?”

Yazar bu soruyu soruncaya değin aydının tanımı ve görevi üzerinde değişik görüşleri açıklıyor.

Bu açıklamalar arasında “Aydın” sıfatının kucakladığı gerçeklere değiniyor ve aydının tanımını şöyle yapıyor:

“Akılcılık, bilime dayanarak her türlü batıl inançların, dinsel doğmaların kenara itilmesi, insanın mutluluğu yolunda toplumsal ilerlemeye duyulan inanç...”

Bu tanıma göre bir aydının öncelikle akılcı olması zorunluluğu var. Kendisini aydın sanan kişi akılcılığa karşı olamaz. Ne var ki kendini aydın sanan kişilerin çoğu bugün “Her türlü batıl inancın” ve “Dinsel doğmaların” kısıkcacı içinde bocalayıp durmakta.

Bir türlü “Batıl inançların” ve de “Dinsel doğmaların” etkisinden kurulamamaktadır.

Bu çelişkili durum yalnızca yurdumuz aydınlarına özgü değildir. Dünyanın bütün aydınları bu çelişkili durumdan kurtulmak için “Batıl inançlarından” ve “Dinsel doğmalarına” dört elle sarılmakla kalmamakta, kendilerinin sarılması yetmezmiş gibi halk tabakalarını da arkalarına alma çabasını sürdürmektedirler.

Bunlar içinde unvan sahibi olanlar yanında, düşünce, yazı, bilim, sanat adamları da vardır.

Bunların bir bölümü kurulu düzende çıkarıcıların toplum üzerindeki egemenliklerini pekiştirmeye yardımcı; bir bölümü de, sorumluluklarını yerine getirme düşüncesiyle, eziyetlere, baskılara, zorluklara uğrayarak aydın olmanın sorumluluğunu ve görevini yerine getirmektedir.

Bu aşamada aydının görevi ile karşılaşılıyor: Aydının görevi nedir? Aydının görevi: “Mevcut gerçeği söz ve yazı ile eleştirmektir. Bu eleştiriye yaparak insanlığın daha mutlu, daha güvenli yaşaması yolunda uğraş veren aydının karşısına yine aydın çıkmaktadır.”

Toplumun mutlu olamayışını bir yazgı olarak kabul edilmesi gerektiğini söyleyen, bunu zorlamanın toplumdaki mevcut düzeni altüst edeceğini ileri süren aydınlar da bulunmaktadır.

Şimdi, yazımızın başında sorulan soruya dönebiliriz: “Aydınlar, özerk ve bağımsız bir sosyal grup mu oluşturur: yoksa, her sosyal grubun kendine özgü uzmanlaşmış aydınlar kategorisi mi var?”

Aydınlar, özerk ve bağımsız bir sosyal grup oluşturmazlar. Her sosyal grubun kendine özgü, uzmanlaşmış bir aydınlar kategorisi vardır.

Bu olgu insanoğlunun okuyup yazmaya başlamasından, düşünüp yaratmaya çalışmasından beri böyle olmuştur.

Böyle olmakta da devam edecektir.

Aydınlar da iyiliğe ya da kötülüğe araç olabilirler.

Önemli olan aydın denilen kişinin safını belirlemesidir. Aydın kişi iyilerin, kötülerin safında mı?

Denli mi densiz mi?... Bu iyi kötü kavramı da çıkar grubuna göre değiştiğine göre, çık çıkabilirsen işin içinden...

Ankara, Barış, 2 Eylül 1984

62 KURBAN...

Dinsel Bayramlar içinde en eski bayramlardan biridir Kurban Bayramı.

Tarihçilerimiz, araştıranlar bu olayın ne zaman başladığını bile bulamazlar. Ancak, bilinen odur ki, insanlar toplum halinde yaşamaya başladıkları andan bu yana Tanrı için kurban kesmişlerdir...

İlk insanların kurban kesmelerinin nedeni bilinçli

bir düşünce ile olmasa gerektir. Çünkü onlar yer kabuğunun oluşması sırasında zaman zaman yer oynaması ile, yanardağların harekete geçmesi ile yüzlerce, binlerce insanın ölmesini doğaüstü güçlerin kurban istemesine bağlamışlardır. Düşen bir yıldırımın yarattığı orman yangını ile çerden çöpten kulübelerinin yanmasını, ekinlerinin yanmasını, binlerce insanın, bunun yanında hayvanın yok olmasını Tanrının kan isteğine bağlamışlardır.

Bunun yanında günahkâr olma korkusundan, Tanrı'ya karşı suç işleme duygusundan kurtulmak için "Biz sana istediğin kurbanı keselim; yeter ki sen gazaba gelme," demişlerdir.

Kurban kesme, eski toplumlarda, insanların Tanrı ile anlaşması gibi olurdu. Tanrı gazaba gelip binlerce, milyonlarca insanın, hayvanın kanını akıtıp canını alacağına, kendileri en güzel gençlerini, en ileri gelenlerini, Tanrı'ya kurban edip onun kan gereksinimini karşılamakla karlı çıktıklarını sanırlardı. Öyle ya bin kişi öleceğine, bir kişi ölsündü.

Hepimizin de bildiği gibi eskiden hayvan yerine insanlar kurban edilirdi. İnsanı kurban etme geleneği İbrahim Peygamberle son buldu. Demek ki insan yerine hayvan kurban etme geleneği İbrahim Peygamberle başlamış. İbrahim Peygamberin sevilme nedenlerinden biri de bu: İnsanın kurban edilmesi geleneğine son vermiş olmasıdır...

Demek ki insanlık tarihinde kurban geleneğinin insandan hayvana doğru bir gelişmesi var. Önce insan kurban edilirken, sonra hayvan kurban edilmeye başlanmış...

Ancak, bazı toplumlarda hayvan kurban etme aşaması da geçilmiş.

Örneğin diğer kitaplı dinlerden olan Hıristiyanlıkta bu gelenek de ortadan kaldırılmıştır. Onların kitaplarında,

bazı yerlerde, Tanrı'nın "... isteğim kurban değil, iyiliktir..." (Tevrat, Hoşea, 6/6) sözüne dayanılarak hayvanları kurban etme geleneğinden vazgeçilmiştir. Hayvanları kurban etme geleneğini ortadan kaldıran da İsa Peygamberdir. Bu nedenle Hıristiyanlarda hayvan kurban etme yoktur... Ne var ki onlar da bu gelenekten vazgeçmemişler; her yılbaşında hindi kesmekteler...

Ancak, İslam toplumlarında toplumsal ve ekonomik nedenlerle kurban kesilmektedir.

Daha birkaç gün önce, radyoda kurban bayramı ile ilgili olarak bir din adamı açıklama yapıyordu: "Yoksul ve kalabalık aileler kurban etlerini dağıtmasalar da olur." dedikten sonra: "Kurban kesmekle Tanrı'ya kan verilmiş olduğuna göre, amaç hasıl olduğundan etleri dağıtılsa da olur" diyordu. Yani radyoda konuşan din adamına göre Tanrı kan istiyordu. Et istemiyordu. Kan akıtıldığına göre, sorun bitiyordu. Yanılgı Tanrının kan istediği inancında idi.

Oysa İslâm'ın kutsal kitabı Kur'an da bile: "Elbette kurbanların eti ve kanları Allah'a erişmez. Lâkin sizden O'na ancak takva erişir." (Kur'an, Hac 37) diye yazıyordu. Gel sen bunu şeriatçıya anlatabilirsen anlat!... İmkânı mı var...

Bu nedenle İslam tasavvufçuları kurban kavramına başka anlam vermişlerdir. Onların görüşüne göre: İnsan beşeri duygularından kötü olanlarını Tanrı'ya kurban etmelidir. Yani öfkesini, nefretini, öç duygusunu, dünya hırsını, mala, paraya, eğlenceye düşkünlüğünü Tanrı yoluna kurban etmek gerekir. İnsana ve topluma zararlı olan bu duyguları insana ve topluma yararlı hale getirmek için onlardan vazgeçilmelidir. Tanrı için Kurban kesmenin amacı bu idi. Yani bizleri zor duruma, yoksul duruma, aşağı duruma düşüren kötü duygularımızdan kurtularak iyi duygulara sahip olmak. Bu da Kurban kesmek gibi kolay olmadığından insan,

Tanrı yoluna nefsinı kurban edeceğine hayvanı kurban edip işin içinden çıkıyordu...

Yoksa hayvan kesmekle, kan akıtmakla insanın ruhsal yapısında olumlu bir değişiklik olamaz. Ne var ki bize kendi kötü duygularımızı Tanrı yoluna kurban etmektense hayvan kesmek daha kolay geliyor. Böylece kendimizi kandırmakla kalmıyor, Tanrı'yı da kandırdığımızı sanıyoruz...

Ne kadar "AH!" çekilse yeridir...

Ankara, Barış, 5 Eylül 1984

63 DÖNECEKSEK ATATÜRK'E DÖNELİM...

Şu satırları 17 Eylül 1984 tarihli Cumhuriyetten alıyorum: Milli Eğitim Bakanı: İlköğretim Haftasında "Osmanlı'dan miras kalan esasları okullara sokma amacıyla" diye yazıyor. Yalan değil bu. Kaynağı şu olsa gerek:

Bir gün önceki gazeteler Milli Eğitim Bakanı'nın, "Türk-İslam sentezine sahip çıkılması, bu sentezin muhafaza edilerek evlatlarımıza öğretilmesi gerekliliğini" söylediğini belirttikten sonra şöyle söylediğini de yazıyor: "Kendimize dönmeli, bu küçük topraklarda başlatılan hak mücadelesine, Allah'ın mücadelesine girmeliyiz."

Şimdi bu kendimize dönme sözü üzerinde duralım. 12 Eylül 1984 tarihinde İstanbul'da Aydınlar Ocağı: "Ülkemizi 12 Eylül'e Getiren Sebepler ve Türkiye Üzerindeki Oyunlar" adında bir seminer düzenliyor. Aydınlar Ocağı Başkanı'nın: "Türkoğlu titre ve kendine dön!" dediği bu seminerde Milli Eğitim Bakanı da "Milleti terbiye etmekten" söz ediyor ve aynen şöyle diyor: "Milletin terbiye edilmesi milli politikanın ana amacı olması gerektiği"...

"Millet terbiye edilir mi?" Kimse çıkıp da bu nasıl

söz demiyor. Milleti terbiye etme esaslarının ardında kendimize dönmekten bahsediliyor. Kendimize dönmek denince, eskiden çok sık söylenen ve şimdi de Aydınlar Ocağı Başkanı'nın söylediği: "Türkoğlu titre ve kendine dön." sözlerini anımsıyorum. Gözlerimin önüne de sudan çıkmış it'in silkelenerek, titreyerek, tüylerindeki suları sağa-sola sıçratması geliyor...

Bu kendine dön sözleri "totem" anlayışını daha doğrusu inanışını yansıtır. Bilindiği gibi dinsel anlayışlar "totem" den başlamış, sonra fetişizme gelmiş; yani putçuluğa gelmiş. Putçuluktan sonra, tek tanrıcılığa, tek tanrıcılıktan sonra gelişim sonucu da laikliğe gelinmiştir. Konuyu iyi niyetle ele alırsak: Milli Eğitim Bakanı Osmanlı'dan miras kalan esasları öğretmek gerektiği kanısında. Aydınlar Ocağı da daha eskilere giderek Orta Asya Türkçülüğü'ne dönmek gerektiği kanısında..

Dikkat ediyorum: Atatürkçülüğe dönmekten söz edilmiyor. Bu millet Osmanlılıktan, Türk-İslâm Sentezinden, Atatürk'ün kabul etmediği milliyetçilikten ne gördü ki?..

Bu millet ne gördü ise Atatürk'ten gördü... Bu günkü durumumuzu bile o en büyük Türk'e, Atatürk'e borçluyuz.

Döneceksek Atatürk'e dönelim...

Ankara, Barış, 19 Eylül 1984

64 KÖLELİK KONUSUNDA...

Televizyonda her hafta yayınlanan inanç dünyası diye bir program var. Kaldı ki televizyon yayınlarının büyük bölümü inanç üstüne.

Bu yayınlarda Allah adına, din adına: gerçek dışı, akıl dışı öyle şeyler söyleniyor ki sınırları sağlam olmayan aydınların vay haline.

Bilmiyorum bu programları yapanlar, bu gerçek dışı, akıl dışı yayınları bilerek mi yapıyorlar, bilmeyerek mi yapıyorlar. Bana kalırsa bilmeyerek yapıyorlar. Çünkü bile bile bu denli gerçek dışı, akıl dışı yayın yapılamaz.

21 Kasım 1985'te yayınlanan inanç dünyasında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden bir doçent aynen şöyle demiş:

“İslâm dini, kölelik denilen bir müesseseyi ortadan kaldırmak suretiyle birlik vücuda getirmiştir. Tarihte uzun zamandan beri devam eden bu müesseseyi ortadan kaldırmıştır.” (31.12.1984, Cumhuriyet, Prof. Dr. Coşkun Üçok aktarıyor...)

Önce şu gerçeğe dikkat çekmede yarar var. Bir kere bilelim ki, dünyada köleliğin en son kalktığı ülkelerin başında İslam Ülkeleri gelir. Osmanlı döneminde köleliğin kalkma tarihi bundan 150-200 yıl öncesine rastlar. Hala da Afrika'nın Müslüman kabileleri arasında kaçak olarak köle ticareti yapanlar var. Birkaç yıl önce gazetelerde okumuştum.

Gerçi kölelik kurumunun niteliği değişti ya... Bu gün Avrupa'da, Amerika'da kaçak işçi çalıştırma eski kölelik kurumunun yerini almıştır. Şunu belirtelim ki, işçi köleden daha ucuza mal olmakta... Ancak konumuz bu değildir.

Konumuz İslâm dininin köleliği kaldırıp kaldırmadığıdır. Bu gerçek dışı konunun televizyonda 50 milyonluk halkımıza anlatılarak beyin yıkama yayını izleyen bilim adamlarımız, araştırmacılarımız ne denli şaşkınlık belirtisi gösterebilirler var.

Halkımız arasında Halife Ömer'in adaletine örnek göstermek amacı ile şöyle bir olay anlatılır. Halife Ömer zamanında Hıristiyanların elinden Kudüs alınmış. Halife Ömer Kudüs'e gidiyor. İlk Cuma namazını Kudüs'ün fatihi olarak Mescid-i Aksa'da kılacak, kıldırarak. Kudüs'e doğru giderlerken Halife Ömer'le kölesi arasında geçen olay şöyle:

Sözde, Halife Ömer devesine kölesini bindiriyor. Kendisi de yaya olarak devenin yanında yürüyor. Yani bir konak Halife Ömer deveye biniyor, bir konak da köle deveye biniyor. Öyle ki, deveye binme sırası kölede iken Kudüs'e giriliyor. Herkes de Ömer diye devedeki köleyi alkışlıyor... işin gerçeğini öğrenince de, Halife Ömer'in adaleline hayran kalıyorlar.

Burada birkaç soru gündeme gelir. Halife Ömer'in başka devesi mi yok. Bir deve de kölesinin altına çeksin. Sonra Halife Ömer niçin köle kullanıyor. Kölesini özgür kılsın. Yine bilindiği gibi Halife Ömer Halife Ebubekir'den sonraki halifedir. İslâm İmparatorluğunun en güçlü dönemidir. Böylece köleliğin Halife Ömer zamanında da sürüp gittiği gerçeği ortaya çıkıyor. Ne var ki Halife Ömer'in adaletini gösterelim derken birçok gerçek de gün ışığına çıkarılmış oluyor.

İslâmiyet köleliği gerçekten ortadan kaldırmış mı? Bu konuda bir de İslam'ın kutsal kitabına bakalım. Kuran'da kölelikle ilgili birçok ayet vardır. Ör. orucunu bozarsan, namazını kılmazsan ya da büyük bir günah işlersen şu kadar köleyi azat et, deniyor. Kadın köle olan cariyeler erkeğe helal kılınıyor. Parası ile değil mi istediğin kadar cariyeye alabilirsin.

Yine kölelik konusunda Kuran'ın Nahl suresinin 75.ayetinde aynen şöyle yazıyor: "75. Allah hiçbir şeye gücü yetmeyen ve başkasının malı olan bir köle ile, kendisine verdiğimiz güzel nimetlerden gizlice ve açıkça sarf eden kimseyi misal gösterir: Hiç bunlar eşit olur mu?" (Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Yayın no: 90, dokuzuncu baskı, sayfa 275)

Yani Allah, köle ile özgür ve zengin bir kişi eşit olur mu demiş oluyor... İyi ki kutsal kitabın bir harfi bile değiştirilmemiş deniyor. Yoksa bunu uydurmuşlar diyebilirdi. Yine Diyanet İşlerinin bastığı kitaptan aldım ki, hemen saldırıya geçilmesin.

Evet, İslâmiyet kölelik kurumunu kaldırma yolunda hiçbir işlem yapmamıştır. Doğru oturalım, doğru konuşalım... Herkesi kendimize güldürmeyelim...

Ankara, Barış, 31.Ocak 1985

65 SORU MU BU? (1)

Gelin sizinle aşağıdaki soruları yanıtlayalım. Bu soruları yanıtlayalım ki bu gün Türkiye Cumhuriyeti okullarında okuyan çocuklarımızın nelerle karşı karşıya olduğunu görelim. Böylesi sorulara yanıt veremediği için yüzlerce, binlerce öğrenci sınıfta kalmakta, başarısız sayılmakta, okulla ilgisi kopmakta, sokağa atılmaktadır.

Soru, Kolejlerde, Anadolu Liselerinde okutulan “Kolej ve Anadolu Liselerine Hazırlık” adlı kitaptan alınmış. Türkçe, Sosyal Bilgiler, Fen Bilgisi Beceri Testleri olarak Kolejlerin ve Anadolu Liseleri'nin 5. sınıfında okutuluyormuş. Yazarı da: Ziyaettin Büyükkoyuncu.

“Soru 10. Aşağıdakilerden hangisi devlete karşı bir görev değildir:

- A. Seçimlere katılmak,
- B. Öğretim görmek,
- C. Miraç Kandili.
- D. Askere gitmek”.

Şimdi ister istemez biraz düşüneceksiniz. Seçimlere katılmak, öğrenim görmek, askere gitmek devlete karşı görevlerimiz arasında diyeceksiniz. Çünkü seçimlere katılmazsanız, ilkokula gitmezseniz, askerden kaçarsanız bunun karşılığında devlet bize ceza verir, diyeceksiniz. Öyleyse sorunun karşılığı: Miraç Kandili. Çünkü Miraç Kandili devlete karşı bir görev olmadığı gibi, dinsel bir görev de değildir. Dinsel bir gecedir. Kaldı ki yalnız Müslümanlar içindir. Bu gece için dinsel bir görev de yüklenmemiştir Müslümanlara: Namaz, Oruç, gibi diyeceksiniz. Yanıt olarak: Miraç

Kandili devlete karşı bir görev değil diyeceksiniz. Böyle dersiniz, doğru yanıt verememiş olursunuz, belki sınıfta kalırsınız, belki de okuldan atılırsınız... Bu yüzden size, geri zekâlı, okulu bile bitiremedi diyenler olacaktır...

Kitaba göre, kitabın yazarına göre, doğru yanıt ne imiş, biliyor musunuz. Sıkı durun: Doğru seçenek B imiş. Yani öğrenim görmek devlete karşı bir ödev değilmiş. Yani, okuyamadınızsa canınız sıkılmasın. Okumak, öğrenim görmek pek öylesine önemli bir sorun değil. Okusanız da olur, okumasanız da... Nasıl olsa önemli olan öteki dünya...

Elbette siz sorunun karşılığı olarak Miraç Kandili dediğiniz için düşünüp duracaksınız. Pişman olacaksınız... Kırık not alma yanında Allah'a karşı bir suç işlemiş gibi suçluluk duygusu içinde şaşıracaksınız.

Siz şaşıra durun aynı kitaptan bir soru daha:

“Soru: 22. Tabiat olaylarını yöneten melek aşağıdakilerden hangisi?”

- A. İsrail.
- B. Azrail.
- C. Cebrail,
- D. Mikail.”

Bu soruya öğrenciler ne yanıt vermiş bilemiyorum...

Bu sorunun karşılığını ister bulun, ister bulmayın. Çünkü bilinmesi ile bilinmemesi arasında hiç bir ayrım yok. Bilseniz de olur, bilmeseniz de... Ancak, bu tabiat olaylarını yöneten melek hangisi ise çok acımasız bir melekmiş. Neden mi, baksanıza şu Kolombiya’da ki Almero kentinde yaşayanların başına gelenlere. Tabiat olaylarını yöneten melek hangisi ise yanardağdan lav püskürtüyor. Kızgın lavlar dağlardaki karları eritiyor. Eriyen karlar çamur halinde Almero kentini basıyor ve 22 bin kişi, bunların içinde kedi, köpek, büyükbaş, küçükbaş hayvanları saymıyoruz, çamur denizi içinde boğulup ölüyor. Nasıl melekmiş bu melek? Biz

melekleri iyiliğin, saflığın, temizliğin simgesi olarak bildik, demek ki yanılıyorduk.

Bilmem, eğitimden sorumlu olanlar bu tür sorular üstünde durarak gerekli önlemleri alırlar mı. yoksa kendi çocuklarının kaderini de öylesine saçma sapan sorulara bağlarlar mı?

İnsanoğlunun akli sorulara yanıt vermek üzere programlanmıştır. İnsanı çelişkiye düşüren sorular akli işlemez duruma getirir. Bu ise insanı aptallaştırır. Yoksa insanın aptallaşmasını mı istiyor bunlar...

Ankara, Barış, 3 Ocak 1985

66 SORU MU BU? (2)

Aşağıdaki soruları dikkatle okuyalım. İsterseniz, kendinizi öğrencilerin yerine koyunuz. Bir deneyin kendinizi bakalım. Soruların kaçta kaçını yanıtlayabileceksiniz.

Böylece kendi kendinizi din ve ahlak konusunda sınava çekmiş olursunuz.

Verdiğiniz yanıtların azlığına çokluğuna bakarak da dininizin ve ahlâkınızın ölçüsü hakkında bir görüş edinmiş olursunuz

Şimdi soruları sıralayalım. Bu sorular İstanbul Kadıköy Kız Lisesi Orta 3. sınıf öğrencilerine sorulmuştur.

İstanbul Kadıköy Lisesi Ortaokul 3. sınıf öğrencileri bu sorulara verdikleri yanıtlarla geçer not alamadıkları için tümünden sınıfta kalmışlardır.

Ortaokulu bitirip liseye geçememişlerdir.

Bakalım sizlerin dini ve ahlak bilgi dereceniz ne kadar?

Şimdi sorulan sıralıyorum size...

Her soru 10 puan...

1-Emanetle ilgili bir ayet meali yazınız?

2-Karz-ı Hasan neye denir?

3-Mevlid törenleri Türkler ve Osmanlılar arasında ilk defa ne zaman yapılmıştır? Tarihi ile yazınız.

4-Hudeybiye anlaşması hangi savaşlardan sonra kaç tarihinde yapıldı?

5-Hazret-i Peygambere ilk gelen ayetlerin manasını yazınız.

6-Yesrid, Ümmü Eymen terimleri bize neyi hatırlatır?

7-Hazreti Peygamberimizin anne ve babasının soyunu yazınız. Hem de dede isimleriyle birlikte.

8-Hazreti Süleyman'ın ölümünden sonra kimler peygamber oldu? Sırasıyla yazınız.

9-Dünyadaki her şeyi mutluluğunuz için verdiğini bildirdiği Kuran ayetinin manasını yazınız.

10-Anadolu'nun Türkleşmesi ve İslâmlaşması hangi olayla başlamıştır? Emeği geçenler kimlerdir? Olayları ve tarihlerini de yazınız.

Ne yalan söyleyelim, ben bu sorulardan 3. 5. ve 10. soruyu şöyle böyle yanıtladım.

Aldığım puanları toplayınca 100 üzerinden 25 puan aldım. Yani ben de sınıfta kalmış oldum.

Bakalım sizler kaç üzerinden kaç puan alacaksınız.

Öğrencilere sorulan ve hepsinin de sınıfta kalmasına neden olan bu soruların altında Din Dersi Öğretmeni Cemalettin Çakmakçı'dan başka komisyon başkanı aynı zamanda okul müdürü Hüseyin Yazıcı, komisyon üyeleri H. Çıtlar ile İ. Dinler'in de imzaları var.

Allah aşkına bu soruların din ve ahlâk dersi ile ilgisi ne oranda? Bu soruların çoğu genel tarih sorusu. Çoğu da tutarsız... Örneğin: Bir yerde ayet mealini yazınız

diyor. 5. soruda da ayetlerin manasını yazınız, diyor. Hele 3. soruda Türkler ve Osmanlılar denilmesi nasıl açıklanacak? Türkler ayrı, Osmanlılar ayrı mı?...

Demek ki soruyu hazırlayanların kafası karışık. Duru bir mantık süzgeci yok.

Sonra bu soruların din ve ahlak dersi ile ilgisini de kuramadım.

Din ve ahlak dersinde tarihi bilgiler değil, neyin doğru, neyin yanlış olduğu öğretilmelidir.

Örneğin, kopya çekmenin, densizliğin, tembelliğin, yalancılığın, hırsızlığın, gevezeliğin insana yakışmadığı öğretilmelidir.

Hele hele Allah'ın gazaba gelerek, insanları cezalandıracağı korkusu ile gencecik çocukları eğitmenin hiç bir yararı yoktur.

Yapılması gereken öğrencide kişiliğin geliştirilmesidir.

Öğrenciye, kendi davranışlarının sonucunda toplumda göreceği tepkiler ve yasalar karşısındaki durumu öğretilmelidir.

Yani öğrenciye neyin doğru neyin yanlış olduğu, neyi yaparsa mutlu olacağı anlatılmalıdır.

Yoksa Kars-ı Hasan'ı, Yesrid, Ümmü Eymen terimlerini bilse de olur, bilmese de olur.

Bilmese daha iyi olur...

Televizyonda "Bu çocuklar bizim çocuklarımız" diye sokağa atılmış çocukların yaşantısı gösterilmişti. Çocuklar sokağa nasıl atılır?

Bizim bile bilemeyeceğimiz sorular çocuklara sorulursa çocuklar sokağa atılmış olur.

Ne olur çocuklara kıymayalım efendiler.

Bu çocuklar bizim çocuklarımız. Bu çocuklar Türk çocuklarıdır.

Onları hacıların, hocaların, şeriatçıların elinden kurtaralım...

Milli Eğitimi de hacılardan, hocalardan, şeriatçılardan arıtalım.

Ankara, Barış, 14 Ekim 1985

67 ABDULLAH HOCA...

Abdullah Hoca, her Perşembe geçer televizyonun karşısına. Seyreder televizyonu, hem sevinçle, hem kederle. İnanç dünyası programını izlerken dünyaya erken gelmiş olduğu kanısına varır, üzülür (niçin üzüldüğü biraz sonra anlaşılacaktır).

Abdullah Hoca televizyonun yanırlarını çıkardıkça kendi bilgiçliğinden gurur duyar, örneğin İnanç Dünyası programına Kuran-ın Arapça okunuşu ile başlanırdı. Önce Arapça okunur, sonra Türkçeye çevrilirdi.

Ancak Abdullah Hoca, Türkçe çevirilerin yanlış olduğuna inanırdı. Eksik yapıldığına inanırdı. Çünkü Kuran-ı okuyan hafız, okumasına "Evüzübillâ himme şeytanürrecim" diye başlardı. Ne var ki bu Türkçeye "Allah adı ile esirgeyen rahman ve rahim Allah adıyla başlarım." diye çevrilirdi. Oysa "Evüzübillâ himme şeytanürrecim"ın Türkçesi "Şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım. Şeytanı taşlarım" olacaktı. Ama çeviriciler nedense şeytanın taşlanmasından ve şeytanın şerrinden söz etmiyorlardı. Oysa bu çok günahtı. Allah kelamını eksik söylemek kadar günah bir şey olamazdı. Oysa bu şeytanın taşlanması olayı çok önemli idi. Çünkü şeytan Allah'a karşı gelmiş. Allah da onu lanetlemiş ve taşlanmasını emretmişti. Kur'an çeviricilerin bu olayı atlatmalarını büyük bir günah olarak kabul ediyordu.

Allah'a: "Senin kullarını baştan çıkaracağım" diyen bu şeytan değil miydi. Onun için her kim ne zaman

Kuran okursa bu okumaya şeytanı lanetleyerek, şeytanı taşıyarak başlardı. Nedense TRT'ciler bu şeytan olayına hiç değinmiyorlardı.

Abdullah Hoca'yı baştan çıkaran ikinci görüntü de "İlahilerin okunması" bölümü idi. Bu bölümde yere bağdaş kurmuş pantolonlu, kravatlı başı açık kişilerin ellerini dizlerine vurarak, tempo tutarak, birbirlerine bakarak ilahi okumalarını hiç de doğru bulmuyordu. Bir kere Allah kelamı, ilahiler baş açık olarak okunamazdı. İlahi okunurken birbirine bakılmaz, kendinden geçmek gerekirdi. Oysa bunlar birbirlerinin gözlerinin içine bakarak doğru okuyup okumadıklarını anlamak istiyorlardı. Bu doğru değildi. Müslüman dediğin Allah kelamını söylerken Allah'la bir olup onunla bütünlüşmeli idi.

Abdullah Hoca, bu ilahilerin okunması programında geçmişte başından geçen bir olayı hatırlardı. Kendisi de arkadaşları ile evinde bir gece düzenlemiş, hep birlikte ilahiler söylemişlerdi. Ama polis nerden duymuşsa duymuş, ilk gece kendilerini basıp karakola götürmüş, günlerce nezarete kalmış, arkadaşları ile birlikte mahkeme kapılarında sürünmüştü. Kendileri ilahi okursa suç oluyordu da, bu TRT'de ilahi okununca niçin kimse karışmıyordu.

Abdullah Hoca: "Serbestçe ilahi okumak için TRT'ci mi olmak gerek" diyordu. Bu devletin işine akıl sır ermiyordu...

Ankara, Barış, 3 Şubat 1985

68 EN BÜYÜK SAVAŞ...

Bu günlerde Atatürk'ün şu sözünü ekrana getiriyorlar:

"En büyük savaş cahillığe karşı yapılan savaştır."

Yine geçen gün TRT televizyonu bilgisizliğe karşı savaşa ilgili olarak özdeyiş getirdi ekrana:

“Bilgisizliğe karşı savaş açalım.”

Kitap yazma seferberliği nedeniyle okulların kapılarına, yol kavşaklarına da pankartlar asmışlar: Bunların hepsini burada yazmaya yerimiz elverişli değil. Bunlardan birini yazarsak yeter

“Karanlığı aydınlat, bir vatandaşa ışık ol!”

Okulların açılacağı günleri fırsat bilerek bu tür özdeyişler üzerinde niçin duruluyor acaba.

Öyle sanıyorum ki bu sözlerle düşünce özgürlüğü kavramına sahip çıkılıyor.

Düşünce açıklamanın saygınlığına değinilmek isteniyor.

Düşüncelerini açıkladıklarından dolayı içerde yatanların varlığı unutturulmak isteniyor.

Ama unutulur mu?..

Gerçekten de düşünceleri yüzünden içerde yatan bu denli yurttaşımız varken ve bunları genel affın dışında tutma çabaları yoğunlaşmışken kalkıp da televizyon ekranlarında

“Cahilliğe karşı savaşalım”

“En büyük savaş cahilliğe karşı yapılan savaştır”

“Karanlığı aydınlat, bir vatandaşa ışık ol.” diye düşünce özgürlüğüne saygı gösterisinde bulunmak tam bir doğulu kurnazlığıdır.

Okullarımızın başında bulunan Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanı'nın Darwin kuramına savaş açtığı bir gerçekken hangi yurttaş kalkıp da “Karanlığı aydınlatarak bir vatandaşa ışık olmaya” kalkabilir.

Koskoca Bakanlık okullara gönderdiği kitaplarda: “Maymunun insana dönüştüğünü kim görmüş?” diyebiliyor.

Ardından: “Kurbağanın balığa dönüştüğünü kim görmüş?” diyerek Darwin'in evrim kuramına karşı çıkabiliyor.

Şimdi bu safsatılara karşı çıkarak: Arkadaş, “Allah'ın

balçıktan yaptığı insana üfleyerek can verdiğini, canlandırdığını, bu insanın kaburga kemiğinden de kadını yarattığını kim görmüş?” diyerek yurttışa ışık olmaya kalksa, vay dinsiz, vay zındık, suçlaması ile karşılaşamayacağımızı kim ileri sürebilir.

Bu gün okullarda din dışı düşünce engellenirken, bütün öğrencileri dinsel düşüncelerle eğiterek koşullandırılmış insan yaratmaya çalışılırken kalkıp da, yurttışa nasıl ışık olacaksın?

Bu karanlık ortama ışık olabilmek için gerçekten bir Donkişot olmak gerekiyor.

Karanlık öylesine yoğun, öylesine koyu, öylesine katı ki, karanlığa savaş açanın başına gelecek olan Donkişot'un başına gelecek olandan hiç de aşığı olamaz.

En azından enseden bir kurşun... Haydi yallah!...

Bunların “Karanlığı aydınlatmaktan” amacı Türk-İslam sentezi içinde Osmanlıya övgü dizmektir. Yapılan ganimet savaşlarının, yapılan fetihlerin erdeminden söz etmektir. Akıncı ruhları uyandırmaktır. Ne olacak akıncı ruhları uyandırırın? Dünyanın ulaştığı teknikten, bilimden, gerçekçi düşüncesinden yoksun olursan.

Sen bilimsel düşünceye sırt çevir, dinsel düşünceyi kalkınmanın, yükselmenin temeli say. Din dışında bir düşünceyi kabul etme. Bundan sonra gel “Karanlığı aydınlatmaya” çalış. Olacak iş mi?

Bilimsel düşünce ile dinsel düşünceyi birleştirmeye çalış, ondan sonra da kalk karanlığı aydınlatmaya çalış. Aydınlatamazsınız; çünkü bilimsel düşünce: “İki kere iki dört eder” der. Dinsel düşünce ise: “Allah her şeye kadir” der. Bu düşünceye göre: Allah, isterse iki kere ikiyi beş edebilir.

Bu çelişki karşısında akıl kısa devre yapar, pat diye patlar...

Sizler, gerçekten karanlığı aydınlatmaya çalışmak istiyorsanız önce şu düşünceleri suç sayan yasakları ortadan kaldırın...

Ankara, Barış, 26 Eylül 1985

69 TARİKATÇI MI OLALIM?

Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı Yayınlar Dairesi Başkanlığı 9.7.1985 tarih ve 1739 sayı ile incelenerek, Lise ve dengi okul öğrencilerine eğitim ve öğretim açısından tavsiye edilen İslam dergisi'nde, Nokta Dergisi'nin 38. sayısının 53. sayfasında belirtildiğine göre:

“Az ye, az iç, az uyu, az konuş, çok zikret, çok düşün, tefekkür et. Tarikat denilen bir meslek var ya, bu mesleğin köküdür bunlar. Bazı insanlar derler ki, bu tarikat nereden çıktı? Müslümanlık yetmiyor mu? Bunun aslı Kuran ve hadis'tir. Çünkü tarikatla gaye istikametini emreden Kuran'dır.”

Bu Yazıya göre gençlerimiz açıkça tarikata girmeye zorlanıyor. Tarikatçılığın dayanağı da Kuran olarak gösteriliyor. Acaba Kuran hangi tarikata girmeyi tavsiye ediyor? Çünkü tarikat denen meczup üretme kurumu tek değil ki, belki yüze yakın tarikat var. Bu tarikatların hepsinde de insanoğlunun akli iş göremez duruma getirilir. Aklın sorularına yanıt aranması günah sayılır. Duyguların akıldan üstünlüğü savunuluyor. Düşünme, araştırma yerine inanç savunulur.

Birbirleri ile çelişen tasavvufi şiirler insanı aptallaştırır. Tarikatçının gerçeğe, dünya ile bağları kopar. Bir hayal alemine dalar. Meczuplaşır gider. Bu nedenden ki 30.11.1925 tarihinde 677 sayılı Tekke ve Zaviyeler Yasası çıkarılmıştır. Bakınız, bu yasanın gerekçesinde ne denmektedir:

“Tekke ve zaviyeler ortaçağ kurumlarıdır. Modem bir

devlette bunların yeri yoktur. Tekkeler cehalet ve irtica merkezidir. Tekkelerin amacı halkın düşüncesinde öldürücü hurafeler yaşatmaktır.”

Bu konuda Atatürk şöyle demiştir:

“Tekkelerin amacı halkı meczup ve aptal yapmaktır. Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi olamaz!”

Durum böyle iken, bu konuda çıkarılmış bir de yasa varken Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı'nca 1985 yılında ortaöğretim gençliğine tavsiye edilen dergilerde tarikatçılığın önerilmesi ne ile açıklanacaktır?

Atatürkçü olduklarını söyleyenler bu gelişmelerden irkilmez mi? Atatürk'ün ruhuna karşı hiç mi sorumlulukları yok. Bunlar Türkiye Cumhuriyeti, şeyhler, dervişler, müritler, meczuplar memleketi mi olsun istiyorlar?..

Bu gidişe dur denmezse sonuç gerçekten kötü olacak. Milli Eğitim Bakanlığı'nı bir süre yürüten Vehbi Dinçerler'in attığı tohumlar yeşermeden temizlenmelidir. Yeni Milli Eğitim Bakanı'nın bu konuda ne gibi önlemler alacağı Atatürk ilkelerine bağlı yurttaşların merakla beklediği bir konudur.

Ankara, Barış, 28 Eylül 1985

70 CESARETİN KAYNAĞI...

Geçtiğimiz haftalar içinde irticanın yeniden faaliyete geçtiğine tanık olduk.

İrticanın bu şahlanışı başta Sayın Cumhurbaşkanımız olmak üzere Genel Kurmay Başkanlığı ve Atatürkçü aydınları tedirgin ettiği gözden kaçmamaktadır.

Bütün bunlara karşın şeriatçı akımlar yedi başlı ejderha gibi yurdun çeşitli yörelerinde şahlanmıştır... Daha bir hafta önce İstanbul ve Ankara gibi iki önemli büyük kentimizde kökü dışarıda olan Hizb-üt Tahrir

adında amacı şeriat devleti kurmak olan bir örgüt camilerimizde, bazı evlerde, Hizb-üt Tahrir Anayasası başlığı altında bildiriler dağıtmaktan çekinmemiştir.

Hizb-üt Tahrir siyasi parti olup ideolojisi İslâm'dır.

Amaçları hilafeti getirmek, İslâm devleti kurmak, cihat yoluyla dünyayı İslâm'a davet etmektir.

Bunlara göre laik düzenler başta olmak üzere bütün diğer ülkeler küfür düzenidir.

Küfür içinde olan kafirleri, imana gelmezlerse, ortadan kaldırmak gerekmektedir.

Bu ortadan kaldırma eylemi, İslam'a göre, Allah'ın buyruğudur.

Bu ortadan kaldırma eyleminin İslâm adına cihat denir.

Bütün insanlar ya Müslüman olacak ya ölecek.

Burada bir hatırlatma yapalım. Hani dinde zorlama yoktu... Dinde zorlama var. Bakınız bu konuda Gazali ne demektedir: "İnanmayanlar kılıçla yola gelir. Kılıç dil ve mantığın yapamadığını yapmıştır." Gazali'nin dayanağı da Kur'an... Bakınız; 5/33, 9/5... Bunun gibi daha pek çok!...

Kökünün dışarıda, Ürdün'de, olduğu söylenen Hizb-üt Tahrir Örgütü'nün Ankara'da dağıttığı bildirilerde:

1. İçki içen, herkesin önünde kırbaçlanacak.

2. Kişisel özgürlük, düşünce özgürlüğü diye bir özgürlük söz konusu olamaz.

3. Milliyetçilik (Yani Türkçülük) eşittir komünizm.

4. Süsünü gösteren kadın cezalandırılacaktır.

Şimdi de Hizb-üt Tahrir Anayasası'nda bazı maddeleri görelim:

1. Cumhuriyet'i ilga edip hilafet getirilecektir.

2. Egemenlik milletin değil şeriatındır.

3. İslâmi partiler dışında başka partilere müsaade edilemez.

4. Geçerli nikâh şeriat nikâhıdır.

5. Devletin resmi dili Arapça olmalıdır.

Bütün bunların yanında Emniyet Genel Müdürü Bedük'ün açıklaması da şöyle:

“On bir dinci örgüt var. Beşi yasa dışı, altısı ise sessiz ve derinden çalışıyor.”

Yine gazeteler: Fatih'te irtica havası estiren “Mahmut Hoca'ya dikkat!” diye başlık atıyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki şeriatçı akımlar eyleme geçmiş durumdadır.

Bir yerlerden cesaret alıyorlar.

Kendilerine cesaret verenler var.

Acaba diyorum, şeriatçı akımlar cesareti ANAP'tan almasın... Çünkü Ordu Milletvekili Prof. Dr. Bahriye Üçok, 11 Nisan 1984'te Büyük Meclis'e bir konuşma yapıyor:

“Diyamet İşleri Gazetesi'nde: İslâm ilkelerine zıt bir durum tatbik edilmek istendiğinde devlete itaat edilmez, deniyor. Yani biz şeriat kurallarına ters düşen bir kanun çıkaracak olsak halkı isyana teşvik etmiş mi olacağız, doğru mu?” diye soruyor.

Bunun üzerine ANAP'lılar “Doğru!” diye bağırıyor.

Öyle ki Maliye Bakanı Alptemüçin:

“Bu meclisin vaktini işgal etmeye hakkınız yok!” diye milletvekili Sayın Bahriye Üçok'a çıkışmayı ihmal etmiyor...

ANAP milletvekilleri Diyanet İşleri Gazetesi'nde yazılan bir yazı gereğince şeriat kurallarına ters düşen bir kanun çıkarılması halinde halkın buna isyan etmesini olağan gördüğüne göre bizim bu şeriatçı eylemcilere ne demeye hakkımız var.

Açıkça görülüyor ki şeriatçı, cesareti ANAP iktidarından alıyor.

Ama bilmiyorlar ki Atatürk'ün ruhuna karşı gelmeye ANAP iktidarının da, şeriatçı eylemcilerin de gücü yetmeyecektir.

Ankara, Barış, 8 Ekim 1985

71 AYDIN DİN ADAMI...

Prof. Dr. Neşet Çağatay Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim üyelerindendi bir zamanlar. 1961-1973 yılları arasında İlahiyat Fakültesi'nde dekanlık da yapmış.

Bazı yazarlarımız, düşünürlerimiz, aydınlarımız, "din adamının aydın olamayacağı görüşünü ileri sürmüşlerse de"bu kanının yanlışlığının en belirgin kanıtı Prof. Dr. Neşet Çağatay'dır.

Gerçek Yayınları arasında çıkan 100 Soruda İslâm Tarihi adlı yapıtta adı geçen profesörün aydın bir din adamı olduğunun belgesidir. Bu yapıtı okuyanlar din adamlarının da aydın olabileceği kanısına varacaklardır.

Nokta Dergisi bu aydın din adamı ile röportaj yapmıştır. Neşet Çağatay, Nokta Dergisi'nin 39. sayısının 16. Sayfasındaki bu röportajda laiklik ve Diyanet İşleri Başkanlığının işlevi konusunda cesurca görüşler ileri sürmüştür. Bu ilginç ve yararlı röportajın bir bölümünü aktarıyorum:

"Nokta: Laiklik devletin din işlerine karışmasını da gerektirir mi?

Çağatay: Bence, laiklik kavramı devletin din işlerine karışmasını gerektirmez. Devlet bu ilişkileri düzenleyebilir.

Vatandaşın dine ihtiyacı var. Diyanet İşleri kurulmuş mesela. Vatandaş da bu kuruma gidip danışacak, başvuracak. Ama bugün Diyanet İşleri'ne bakıyoruz.

Adam televizyona çıkıyor:

“Peygamber göğe çıktı Allah’la görüştü.” diyor.

YAHU BUNU SÖYLEYEN KAFİR OLUR! ALLAH İNSAN MI Kİ GÖRÜŞÜYORSUN!

Diyanet İşleri benim anladığım anlamda işlemin tamamen dışındadır. Bütün kabahat Diyanet İşlerinde... Dini halka gerçek anlamıyla vermiyor. Yalan yanlış yayınlar yapıyor, toplumu pisliklerden kurtaracak, vatan sevgisine bağlayacak tek bir yayın gördünüz mü Diyanet yayınlarında? Kasetlerle Kuran satıyor, binlerce Kuran kursu var, ne olacak Kuran kurslarında...”

Bunları bir din profesörü söylüyor...

Bu ağır suçlamalar karşısında, aradan bir haftayı aşkın bir süre geçmesine karşın, Diyanet İşlerinden ses çıkmamıştır. Bu röportajla: Diyanet İşleri işlevini yerine getirmemekle, halka yalan yanlış bilgiler vermekle, Allah’ı cisimleştirmekle, kişileştirmekle suçlanmaktadır.

Allah’ı cisimleştirme, kişileştirme suçlaması üzerinde önemle durulması gereken bir konudur.

Gerçekten de Diyanet İşleri Allah’ı cisimleştirmekte, kişileştirmektedir.

Peygamberin, Allah’la görüşmek üzere Burak atına binip de göğe çıkması ile Allah’ın bir yeri (mekanı) olmaz mı? Oysa “Allah zaman ve mekandan münezzehtir değil mi?”...

Sonra Kuran’dan alınma şöyle bir ayet yok mu?

“Ben hiç bir yere sığmadım. Mümin kululumun kalbine sığımdım.” (Hadis)

Kaf, 16’da: “Çünkü biz ‘ona şah damarından daha yakınız.”

Yine Enfal. 24’te şöyle yazmıyor mu: “Biliniz ki Allah kişi ile kalbi arasına girer.”

Bu ayetlere göre Allah, mekandan ve zamandan münezzehe olmuyor mu?

Bunlar Diyanet'i hiç düşündürmüyor mu?

Burak atına binilip görüşmek üzere yanına gidilen Allah:

"Mümin kulun kalbine nasıl sığar?"

"Kişi ile kalbi arasına nasıl girer?"

Zaten insanlık ne çekti ise Allah'ın ve Din'in ne demek olduğunu bilmeyenlerden çekmiştir.

İnsanlığın kurtuluşu Allah'ın ve din'in bütün gerçekliği ile anlaşılmasına bağlıdır...

Oysa Diyanet İşleri; dini gerçek anlamıyla toplumsal, tarihsel koşulları içinde vereceğine, tamamen yalan-yanlış bilgiler ve hayal ürünü olaylar anlatarak insan aklını işlemez duruma getiriyor.

Çelişkiler içinde kalan insan, derine dalarsam kafayı oynatırım düşüncesi ile kendisine sunulan yalanları, yanlışları kabul etmek zorunda kalıyor...

Böylece Tanrı'dan da uzak düşüyor...

Din düşüncesi insanı oyalayan düşüncelerin başında gelmektedir.

Sağlıklı düşünebilmenin başlıca yolu insanın dinsel düşüncelerini gerçekler üzerine oturtmasına bağlıdır...

Dinsel sorunlarından arınmış bir insan, karşılaştığı bütün sorunları rahatlıkla çözümler.

Yüzde doksanı dışarıdan ilkökul mezunu olan din adamlarının yalan yanlış bilgilerinden toplumu kurtarmak gerekir.

Prof. Dr. Neşet Çağatay'ın yaptığı cesurca girişimlerdir...

Aydınlarımız, din konusunu bilgisiz din adamlarının elinden alarak gerçekleri ortaya çıkarmalı, dini toplumsal ve tarihsel koşulları ile halka anlatmalıdır.

Halkımızın aklını işlemez duruma getiren, onu korkular içine atan, atıl duruma sokan batıl inançlarından kurtarmalıdır.

Akla ve bilime uygun olarak sağlıklı düşünmesini sağlamalıdır.

Böylece hem milletimize, hem de insanlığa en büyük hizmeti yapmış oluruz.

Aydınlarımızın din konusunu açıklığa kavuşturmaması başlıca sorunumuz...

Ankara, Barış, 12 Ekim 1985

72 TOPLUMDA KADININ YERİ...

Övünmeye gelince övünürüz..

Eski Türklerde kadının yeri erkeğinin yanı sıra deriz.

Kurultaylara kadın da katılır deriz.

Öyle ki törenlerde devlet başkanının yanında devlet bakanının eşi de bulunur deriz.

Gerçi bu geleneğimizle ne denli övünsek azdır.

Çok eskiden beri var olan bu uygarlık bizim malımızdır...

Arap dünyası ile içli dışlı olunca, haremlik-selamlık yöntemi saraylarımızdan, köşklerimizden, evlerimize değin yerleşmiştir...

Büyük Atatürk kadın erkek eşitliğini sağlamak için çok çaba gösterdi.

Kadının yerini erkeğe eşit olarak çalışma yaşamının birçok kesiminde belirledi.

Bu gün kadınlarımız avukat, savcı, yargıç, doktor, eczacı, öğretmen, mühendis, mimar, müzisyen, ressam, gazeteci oluyorsa bunu her şeyden önce Büyük Atatürk'e borçluyuz.

Ne var ki Atatürk'ten sonra kadınlarımız toplumdaki yerini özgürce alamamaya başladı.

Her alanda kadınlarımız toplum yaşamından dışlandı.

Kadına verdiğimiz değer gittikçe önemini yitiriyor.

Örneğin geçenlerde bir dini bayram günü gazetelerimiz Başbakanla-eşinin bayramlaşmasını görüntülüyor...

Başbakanımızın eşi kocasının bayramını kutlarken işe ellerini öperek başlıyor. Bu fotoğrafı görünce içim sızladı. Bir koca Başbakan, topluma örnek olması gereken bir Başbakan, eşine bayramlaşmada elini öptürürse kadını aşağılamaktan zevk alan geri kalmış erkeklerimizin kadınlarımıza karşı davranışını var sen hesap et.

Aynı görüntü ile televizyonda da karşılaştım. Kaynanalar dizisinde bir köyde kuduz hastalığı kuşkusu ile karantinaya alınan Nuri Kantar evine kavuştuğunda karısı ellerine sarılıp öpüyor...

Kadın kocasının elini öper mi?

Hani kadın erkek eşitliği vardı. Kocasını da olsak eşimize elimizi öptürürsek ona verdiğimiz değer anlamını yitirmez mi?

Oysa kadın bizlerin; anası, bacısı, kızı, sevgilisi, değil mi?

Halası, teyzesi değil mi?

Kadınlarımız karşısında niçin küçülüyoruz.

Bir toplum kadınlarını yücelttiği oranda yükselir.

Batı toplumunun doğu toplumlarını geride bırakıp geçmesinde kadına verdikleri değerın önemi yok mu?

Niçin bizler kadınlarımızın çekiciliği karşısında, güzelliği karşısında kendimize çeki düzen verip, sağlığınıza, giyimimize, tıraşımıza özen göstererek kendimizi çekici ve güzel kılmıyoruz da, kadınlara karşı sorumluluğumuzdan kurtulmak için onları katıp toplumdaki soyutlamaya çalışıyoruz.

Kadın ile erkeğin birbirini etkilemesinin toplumda nasıl bir itici güç olacağını niçin hesaplayamıyoruz.

Kadının güzelliği, çekiciliği, estetiği karşısında içimizde uyanan erkeksi duygularımızdan kurtulmak için bütün yükü kadınlara yüklüyoruz.

Erkeksi duygularımızın uyanmasına neden oluyorlar diye niçin onları eve hapsedmek istiyoruz?

Erkeksi duygularımız uyanmasın diye kadınlarımızı kapatacağımıza erkek olarak kendi duygularımıza hakim olsak ve kendimizi kadınlarımıza beğendirme yolunda çaba gösterip nitelik kazansak kötü mü olur?..

Geçtiğimiz hafta içinde Ege Bölgesi'nde bir gezinti yapan, bir okulda kızlarla erkeklerin ayrı ayrı sınıflarda eğitildiğini gören Sayın Cumhurbaşkanımız ne denli üzölmüştü.

Bu konuda ne kadarda uyarıcı konuşmalar yapmıştı. Dinleyen var ama anlayan kim. Konunun önemini kavrayan kim.

12 Aralık 1985 günü Cumhuriyette kadınlarımızın

bir yakınması vardı. Köy Hizmetleri Müdürlüğü 1. Bölge Müdürlüğü'nde kadın ve erkek işçilerin yemek yedikleri yerin ayrıldığı belirtiliyor.

Bu konuda yakınanlar da kadın işçilerimiz. Kadın işçilerimiz: "Niçin bizleri erkek arkadaşlarımızdan ayırıyorsunuz!" diyorlardı...

Şimdi ben de Atatürkçü (!) yöneticilerimizden soruyorum: Bizleri niçin analarımızdan, bacılarımızdan, karılarımızdan, kızlarımızdan, sevgililerimizden ayırmaya çalışıyorsunuz? Biz mi kadınlarımıza layık değiliz, yoksa kadınlarımız mı bize layık değil?

Kadınlarını yüceltmeyen toplumlar yücelemez...

Ah, ne olurdu bu gerçeğin bilincine varabilseydik...

Ankara, Barış, 21 Aralık 1985

73. CEHENNELİK MİYİZ?

Kimsenin inancına karışmaya hakkımız yok. Allah bile kendi peygamberine: "Sen yalnızca bildirmekle yükümlüsün. Daha fazla ileriye gitme!" demiştir.

Bu gerçeği Sayın Cumhurbaşkanımız son konuşmasında dile getirmiştir.

Dinsel gerçek bu iken kendilerini Allah'ın mücahitleri sanan; dinden habersiz din adamları, son günlerde arka arkaya gazetelere demeçler vererek Türkiye Cumhuriyeti'nin aydın ve Atatürkçü yurttaşlarını suçlamışlar, onların cehennemlik olduğu hakkında demeçler vermişler.

Gelin sabah gazetesinde iki gün arka arkaya yayınlanan şu demeci birlikte okuyalım:

Türkiye Din Görevlileri Federasyonu Genel Başkanı

"Bütün Kadınlar başlarını örtmek zorundadır. Bu Allah'ın emridir."

Allah'ın emri ise yalnız Müslümanlar için mi geçerlidir?

Allah'ın emri bütün insanlar için geçerli değil midir?
Allah emrini yerine getirendir...

Müslüman kadınlar dışındaki bütün kadınlar niçin başı açık gezmektedir...

“Müslüman Türk vatandaşı ya Allah'ın emri ya Atatürk ilkeleri şeklinde son derece vahim bir tercihle karşı karşıya bırakılmaktadır.”

Demeci daha geniş olarak okumak isterseniz 6 Ocak 1986 tarihli Sabah gazetesinde “Başörtü Kavgası” başlıklı habere göz atabilirsiniz. Habere baktığınızda Danıştay'a çatıldığını da göreceksiniz.

Aynı gazetede bir gün sonra İstanbul Müftü Vekili Cemal Çağlar da baş kaldırarak, “Başını örtmeyen cehenneme gider!” fetvasında bulundu.

Müftü vekili aynı konuda Danıştay'a da dokundu:

“Danıştay'ın başörtüsü konusundaki kararı Müslümanlığa hakarettir!” dedi.

Daha da ileri giderek: “Din işleriyle uğraşanlar devlet işleriyle uğraşmıyorsa, devlet işleriyle uğraşanlar da din işleriyle uğraşmasınlar!” diye tehdit etti.

Böyle derken, kendisinin de bir devlet memuru olduğunu unutuyor.

Oh, ne güzel, hem din işleriyle uğraşıyor, hem de devletten tıkr tıkr her ay maaş alıyor.

Arkalarında namaza duranlar ise devletten bir kuruş almıyor....

Bunlar ise dini hizmetleri karşılığında hem devletten maaş alıyorlar, hem de Allah'a kulluklarını eda etmiş oluyorlar.

Hani Allah'a kulluk karşılıksız olurdu.
Hani Müslümanlıkta ruhban sınıfı yoktu!...

Birkaç gün önce Sayın Başbakanımız İran'a gitmişti.
Televizyonumuz Başbakanımızın gezisini
yansıtırken İran'dan görüntüler de sergiledi.

En çok dikkatimi çeken Irandaki kadınların çarşaflara
bürünmüş, başörtülü görüntüleri idi.

Bu görüntüyü görünce Atatürk'ün büyüklüğünü bir
kez daha aklıma geldi...

Şimdi olaya gerçekçi açıdan bakalım. Biz
Cumhuriyet çocuklarının hangisinin eşinin, kızının,
karısının başörtüsü var.

Yine Türkiye Cumhuriyeti'ni yönetmiş olan devlet
ve hükümet büyüklerinin hangisinin eşinin, kızının,
bacısının şeriat inançlarına göre çarşafa bürünüp
başını, gözünü, yüzünü, örttüğü görülmüştür...

Öyleyse sorabiliriz: Bizler, eşlerimiz, kızlarımız,
bacılarımız, devlet ve hükümet büyüklerimizin eşleri,
kızları ve bacıları cehennemlik mi?

Değilse, bu sözde din görevlilerinin bizleri suçluluk
duygusu içine atmalarına niçin izin verildi?

Oy için değil mi?

Ankara, Barış, 11Ocak 1986

74 DİN ve TANRI KONUSUNDA...

ANAP iktidarı geçtiğimiz günlerde "Tanrı'yı ve dini
korumak düşüncesiyle" TCK 175. maddesini değiştirdi.

TCK 175'e göre: "Her kim devletçe tanınmış olan
dinlerden birini tahkir maksadıyla dini işlerin yahut
ibadet ve ayinin icrasını men veya ihlal ederse bir
aydan altı aya kadar hapis olunur" şeklinde idi.

Getirilen değişlikle hapislik cezası 6 aydan başlıyor.

Önce bir aydan başlıyordu, şimdi 6 aydan başlıyor.

Demek ki 1 aylık ceza yetmiyor ve yetmediği için 6 ay ceza verilmek isteniyor.

Anlaşılan ceza vermekle olmuyormuş. Gerçekten de tanrı ve din anlayışı insana kendisinden gerek. Kendisinde dinî bir eğilim, dinî bir idrak olmayan insanda yasakla, ceza ile din duygusu yaratmak.

Ne anlamsız, ne biçimsiz bir tutum Tanrı korkusu yaratmak!

İşin bir de başka yönü de var. 1982 Anayasası'nın 10. maddesinin 1. fıkrasında aynen şöyle yazar:

“Herkes dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.”

ANAP iktidarı getirdiği değişlikle bu eşitlik ilkesini zedelemiştir.

Bir adam, bir başkasına “Ulan senin felsefi inancına ...” dese hiç bir ceza görmeyecektir.

Bu gün birçok toplumlarda dinsel düşünce aşılımış, insanlar yaşamlarına felsefi inançları ile yön vermektedir.

Kaldı ki dine de, Tanrı'ya da küfreden insan bilinçli olarak küfretmemektedir.

Öfke ile küfür etmektedir.

Adanalı bir asker arkadaşım vardı...

Allahlı küfürden başka bir şey bilmezdi.

Küfür bir anormalliğin, bir kendinden geçmişliğin belirtisidir.

Sinirlenen insanın bilinçli davranması söz konusu değildir.

Uygulamamızda bile öfke ile yapılan hakaretimiz sözlerden dolayı sanıklara, hakaret kastı olmadığı için ceza verilmemektedir.

Yurdumuzda Adanalılar sinirlendikleri an ağızlarından çıkanı kulakları duymaz.

Adana'daki ceza yargıçlarının işi zor: Çünkü Adanalılar Allahsız küfür yapmaz...

Yargıçlar öfke ile ağızından çıkanı kulağı duymayanları nasıl cezalandıracaktır.

Bu küfürbazlarda manevi unsur olan kastı nasıl bulacaklardır?

Gerçekten de Adana'da çalışan ceza yargıçlarının işi zor olacaktır.

Asıl önemlisi Tanrı'nın insanlarca korunmaya gereksinimi var mı?

Tanrı kendini koruyamaz mı?

Kendi kendini koruyamayan Tanrı'ya Tanrı denir mi?

Asıl üstünde durulması gereken konu budur.

Bir Tanrı, insanların korumasına nasıl gereksinim duyar.

İnsanların korumasına gereksinimi olan bir "Tanrı"nın Tanrısallığından söz edebilir miyiz?

Çok şükür benim inandığım Tanrı'nın insanlar tarafından korunmaya gereksinimi yoktur...

Önce; Tanrı nedir? Din nedir? Bu kavramlara bir açıklık getirme zorunluluğu vardır.

Tanrı insanın biyolojik yapısının içindedir.

İnsan toplumun beğenmediği, yasaların suç saydığı bir işi yaparken içinden bir ses kendisini uyarır. "Cız"

diye bir uyarıcı alır. İşte bu vicdan (Tanrı'dır...)

Din edebiyatında buna ruhul kudüs (Cebrail) denir...
Yunus Emre, bu gerçeği şöyle dile getirmiştir:
"Bir ben var bende tenden içeri!" demiştir...

Din ise bir yaşama yöntemidir.

Her kim Tanrı'ya ve dine karşı gelirse, geldiği an cezasını görmeye başlar.

Önce kötü eylemlerimizden kurtulmak gerekir.
Din edebiyatında buna "ölmek" denir.

Yani insan duyarsızsa, kötülüğe bağışıklık kazanmışsa; o insan, yaşarken bile ölüdür.

Sonra şu önemli gerçeği de belirtiyim: "Tan ölülerin değil dirilerin Tanrısıdır." (İncil, Matta, 20/22).

Anlayan beri gelsin...

Din, şeriat demek değildir.

Bunu da anlayan beri gelsin...

Din Allah'ın,

Şeriat, Peygamberlerin...

Bu konu için Kuran'daki şu ayete bakılmasını öneririm. (K. 30/30)

Cezanın, öldükten sonra, öte dünyada verileceği anlayışı bilimsel değildir...

İnsan, eğer ölmeyen önce ölmüşse, suçunun cezasını yaşarken görür.

ANAP'lıların böyle bir Din ve Tanrı anlayışı olsaydı, öyle bir yasaya gerek duymazlardı.

Din anlayışı çok yüce bir duygudur. Yeter ki içimizde olan bu duyguyu duyalım.

İçimizden gelen uyarıcılara kulak verelim.

Benliğimizdeki akıl, sağduyu, vicdan bileşiminin, doğa yasalarının Tanrı olduğunu bilelim...

Ankara, Barış, 18 Ocak 1986

75 YASAKLAR DÖNEMİ...

Tarih; ANAP iktidarını, pahalılığı yaratan, enflasyonu önleyemeyen, işsizliğe çare bulamayan, memura, işçiye, emekliye az para veren, grevsiz, yürüyüşsüz, toplantısız memleket yöneten, liberal ekonomi deyip de emeğini satamayanların iktidarı olarak tanımlayacaktır.

Sık sık duyulduğu gibi TRT’de kimi sözcüklerin kullanılması yasak. Öğretmenlerin-memurların sendika kurması yasak. İlerici parti kurulması yasak. Şu yayınlar yasak, şu film yasak, şu oyun yasak...

Bu yasaklar arasına şimdi Kitab-ı Mukaddesin satılması da girdi. - Bilindiği gibi kutsal kitaplar dizisinden olan Kitab-ı Mukaddes. Tevrat-Zebur, İncil’den oluşur. Kutsal kitaplar denince akla: Tevrat-Zebur, İncil, Kuran gelir.

Demek ki yasaklar kervanına Kitab-ı Mukaddes de girdi. Yahudilerin, Hıristiyanların kutsal kitabı olan Tevrat-Zebur-İncil’in niçin yasaklandığına ilişkin bir açıklama yok. Bu konuda 1941 yılında alınmış bir Bakanlar Kurulu kararı varmış.

Yasaklanan bu Kitab-ı Mukaddes 1866 yılında 4. Mehmet zamanında Türkçeye çevrilmiş, tercüme yapan da padişahın baş tercümanı Ali Bey’miş. Ali Bey’in el yazısı ile yapmış olduğu bu çeviri bu gün Hollanda’nın Leyden Üniversitesinde bulunuyormuş. Kitab-ı Mukaddes yine 1890 yıllarında Cami Baykurt tarafından yeniden Türkçeye çevrilmiş. Günümüze kadar gelen çeviri de onun çevirisi imiş.

Şirket yetkilileri: “Satışın yasaklanması değil,

basımın durdurulması söz konusu...” diyormuş. Öyle anlaşılıyor ki yeniden basmak yasak... Doğrusu niçin bu yola gidildiğini anlamak güç...

Bir kere İslamiyet'te imanın koşulu olarak şöyle denir. Yaratana, elçilerine (dikkat edelim elçiye demiyor, elçilerine diyerek çoğul kullanılıyor), kitaplarına (burada da çoğul kullanılıyor: Kitaba demiyor, kitaplarına deniyor), meleklerine (iyi ve kötü duygulara) kaza ve kadere, ahrete deniyor...

Bu konuda Bakara suresi 4 ve 285'e bakınız.. Yine bu konuda halkımız arasında “4 kitabın 4'ü de hak!” denir... Tahrif edilmişse niçin 4 kitabın 4'ünde Hak denir?.. Tanrı kendi kitaplarını nasıl tahrif ettirir?...

Demek ki diğer çevirilerin ne dediklerini anlamak ve onlara inanmak da İslamiyet'te imanın koşullarından...

Tanrının diğer elçileriyle söyledikleri Tevrat, Zebur, İncil'de yazılı. Bu nedenle yalnız Kuran-a demiyor, kitaplarına denerek çoğul kullanılıyor. Demek ki bir Müslüman yalnızca Kuran-ı değil diğer kutsal kitapları da okuyacak. Onlara da inanacak. Bu durumda bir dinsel buyrukla karşı karşıyayız. Bu buyruk Kuran'da sık sık yinelenir. Bakınız; K.2/41, 69, 73, 87, 91, 137; 5/41, 44, 68; 10/37...

Ezberle konuşmuyoruz. Kuran'ı kaynak gösteriyoruz...

Din adamları Kuran'dan önceki kutsal kitaplar değiştirildiğinden okumaya değmez diyerek Müslümanların diğer kutsal kitapları okumasını engellemeye çalışıyorlar. Oysa bu kitaplar okunup incelense Müslüman dünyası bilmediği çok gerçekle karşılaşır. Bu kitapların da okunmasında yararı vardır, zararı yoktur.

Sonra Tanrı sözü değiştirilemez, tahrif edilemez. Eğer tahrif edilmişse o söz Tanrı sözü değildir... Kaldı ki Tanrı sözü de bir simgedir...

Bilmiyorum, yasaklarla nereye varılacak. Bu yasaklar içinde en kötüsü, en tehlikelisi, insanın araştırmasını, düşünmesini engelleyen yasaklardır.

Ankara, Barış, 3 Şubat 1986

76 ÖP KOCANIN ELİNİ...

Biz küçükken “Öp babanın elini” diye şaka yapardı gençler. Şimdilerde bu şakanın yerini “öp kocanın elini” aldı. Nedeni de sayın Başbakanımızın davranışı.

Belki neden söz ettiğimi anlayamamışsınızdır. Öyle ise biraz gerilere gidelim. Şeker Bayramı'nın birinci gününe dönelim. Şeker Bayramı'nın birinci günü televizyonun haber programını hatırlayalım. Bayram'ın birinci günü televizyonda sayın Başbakanımızın Ege sahillerindeki bayramlaşmasını gördük. Sayın Başbakanımız yurttaşlarla bayramlaşmadan önce eşi ile bayramlaştı. Eşi ile bayramlaşması da şöyle oldu. Sayın eşi Semra hanımefendi, geldi, eşi kendisine sağ elini uzattı. O da öpüp başına koydu. Sonra da yanak yanağa gelerek birbirlerinin bayramını kutladılar.

Bunda ne var mı diyorsunuz? Çok şey var. Bir kere Batı ile aramızdaki ayrımı göstermesi bakımından çok önemli. Batıda baylar, bayanların elini öperler. Hiçbir bayan bir bayın elini öpmez. Böyle bir davranış akıllarına bile gelmez. İşte batı ile doğuyu birbirinden ayıran anlayış, Batı kadına verdiği değer nedeni ile bugün en gelişmiş ülkeler topluluğu olmakta...

Bu nedenledir ki büyük Atatürk kadının toplumdaki yerini alması için çaba gösterdi. Onun çabaları sonucudur ki kadın öğrenci oldu, öğretmen oldu, doktor oldu, avukat oldu, savcı oldu, yargıç oldu, mimar oldu, müzisyen oldu, ressam oldu, gazeteci oldu, hemşire oldu, oyuncu oldu ve toplumun her kesiminde yerini aldı.

Kadınlarımız şimdilerde kaymakam olma savaşında. ANAP iktidarına göre kadınlar kaymakam olamazmış. Savcı oluyor, yargıç oluyor, doktor oluyor ama yönetici olamıyor. Milletvekili oluyor, bakan oluyor ama kaymakam olamıyor. Ama bir gün gelecek kadınlarımız kaymakam da olacak, vali de olacak. Hindistan'da kadın başbakan olur, İngiltere'de kadın başbakan...

Bir kadına el öptürmek yerine, onunla tokalaşmak yerine, onun eli öpülmelidir...

Ankara, Barış, 26 Haziran 1986

77 ÇOCUKLARA KIYMAYALIM EFENDİLER!..

Yaz tatillerinde oyun çağındaki çocukların camilerin zeminindeki rutubetli odalara Kuran Kursu diye girişlerini gördükçe içim sızlıyor. Dönem boyunca ilkokula gitmişler. Şimdi dinlenmeyi hak etmişler. Parklarda oynamak, evlerde dinlenmek, alanlarda koşmak hakları...

Gel gör ki büyük çoğunluğu okullar tatil olunca Kuran Kursları'na koşuyor.

Şu kız çocuklarını başörtüsüne boğmak ne? Koşul mu Kuran Kursu'na giden öğrencilerin başörtüsü takmaları? Ergen de değil bu kız çocukları başörtüsüne boğularak; "Dikkat et, sen kızsın!" diye aşağılanmak mı isteniyor?...

Usumun alamadığı bir şey var. Analar babalar körpecik çocuklarını niçin Kuran Kursu'na gönderiyor? Eğer amaçları sevap kazanmaksa kendileri niçin gitmiyor? Kolay mı Arapçayı okumak? Buna okuyup öğrenmek de diyemeyiz ya... Ezbere dayanan bir öğretim sık sık yinelenmezse unutulur gider. Nitekim de öyle oluyor. Öğrenme ezbere dayandığı için unutulup gidiyor. Unutulacak bir şeyi niçin öğretirler bilmem ki... Yazık değil mi bu çocuklarımıza?

Sonra bakıyorum, bu Kuran Kursları'na gidenlerin çoğu orta halli, fakir fukara çocukları. Varlıkların çocukları yok denecek kadar az bunlar arasında. Eğer Kuran Kursu'ndan mezun olmak ekonomik, dinsel bir çıkar sağlamış olsa idi, varlıklar buna da el atarlardı... Eğer Kuran Kursu'na gitmekte bir yarar sağlanmış olsaydı bunu varlıklar daha iyi değerlendirirdi.

Küçük çocuklarımız, şimdi Arapça Kuran okuyorlar. Tatil bitince okullarına dönecekler. Latin harflerinden Türkçe okumaya başlayacaklar. Arapçanın, Latincenin zıtlığı nedeniyle çatışma içine düşecekler.

Beyler, çocuklarımıza kıymayalım...

Zor olan şeyi çocuklarımıza yüklemeyelim...

Eğer Arapça okumak kolaysa, sevapsa, bir de bir de siz deneyin beyler!..

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 21 Eylül 1986

78 KAÇINIYORLAR...

Ara seçimler nedeniyle radyoda ve televizyonda seçimlere katılan 12 partinin seçim çalışmalarını dikkatle izliyorum. Can kulağı ile bu partilerin konuşmacılarını dinliyorum. Sizlere de dinlemenizi salık veririm. Ancak benim dikkat ettiğim konulara dikkat etmek koşulu ile.

Şimdi beni bir merak sardı. Dikkat ettim seçime katılan partiler Atatürk'ün adını ağızlarına almamak için büyük bir özen göstermekteler. Kendilerine milliyetçi, muhafazakar, medeniyetçi, memleketçi diyen partiler bile Atatürk'ün adından söz etmemek için gereken titizliği gösteriyorlar.

Bu partiler içinde Menderes'ten, Demirel'den söz eden partililer var. Menderes'in, Demirel'in devamıyız, onların felsefesini yaşıyoruz diyen partililer var da Atatürk'e sahip çıkan partililer hemen hemen yok gibi.

Bilindiği gibi ilerden beri Atatürk'e ilericiler sahip çıkararak O'nun ilke ve devrimlerini savunmuşlardır. Halkın büyük bir çoğunluğu geleneksel üretim tarzı içinde hapsedildiğinden Atatürk'ün halka rağmen halk için yaptıklarından rahatsız olmuşlardır. Atatürk, toplumun belli bir kesiminde reformcu atılımlar yaptığı için ekonomik durumunu düzeltemeyen halk kesiminin de tepkisini görmüştür. Ekonomik devrim yapılarak halkın yaşam düzeyi yükseltilmiş olsa idi halkımız Atatürk'ü anlamış olacaktı...

İşbaşına gelen her iktidar Atatürk'ün ilke ve devrimlerinden yavaş yavaş ödün verdiği için bu gün Atatürk'ün adından söz etmek oy yitirmek korkusuna dönüşmüştür. İktidarın tutumu yüzünden şeriatçı akımlar örgütlenerek Atatürk'ün ilke ve devrimlerine yönelik saldırıları gündeme getirerek halk kesiminde büyük bir taban oluşturmaktadır.

Halktan oy isleyen partiler de bu durumu bildiklerinden Atatürk'ten söz etmemeye özen gösteriyor. Görüşümde isabetsizlik olup olmadığı konusunda sizleri seçim konuşmalarını dikkatle dinlemeye çağırıyorum. Bu gün Ecevitlerin partisi bile Atatürk'ten söz etmemek için gereken özeni gösteriyor. Bu tutum ise Atamıza karşı büyük saygısızlıktır. Atatürk'ün adını ağızlarına almaktan çekinen bu partililerin 10 Kasımlarda Atatürk'ü anma törenlerinde senden benden çok Atatürkçü olmalarına ne demeli?...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 2 Ağustos 1986

79 LAİKLİK UYGULAMASI...

Meclis Camisi'ne minare yapılacaktı. Cumhuriyet gazetesi haberi 31 Temmuz 1986 günü bu başlıkla veriyor. 4 eğilimli iktidarın MSP kanadı mimarın yaptığı projeyi beğenmemiş. Mimar da projesinin beğenilmemesi üzerine şöyle demiş: "...sanata bu

denli müdahaleyi kabul etmiyorum. Ben yalnızca size karşı sorumlu değilim. Geldiğimiz nokta itibariyle birçok çevreye karşı sorumluyum. Öyle ki Türkiye sınırlarının ötesinde sorumluluk taşıyan bir mimarım. Benim kalemim bundan öteye yürümez beyler!”

Mimarın tepkisini yerinde buluyorum. Herkes kendi düşüncesi doğrultusunda doğru bildiğini savunacak. Bizim doğru bildiğimiz de Türkiye Cumhuriyeti'nin “... Lâik ve Sosyal bir hukuk devleti” (Md. 2) olduğudur.

Yine Anayasamızın 68. maddesi de şöyle yazar: “Siyasi partilerin tüzük ve programları... Lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı olamaz.”

Şimdi siyasi partiler Lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı hareket edemez de Türkiye Büyük Millet Meclisi “...lâik Cumhuriyet ilkelerine aykırı harekete nasıl öncülük eder?”

Yine bu Meclisin üyeleri Meclise ilk adım attıklarında şöyle yemin etmediler mi? (Mad. 81): “...demokratik ve laik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlı kalacağıma...”

Atatürk'ün ilke ve inkılâplarında (12 Eylül hatırına İnkılâp dedim. Yoksa ben devrim demeyi severim.) cami yaptırmak var mı? Atatürk isteseydi Büyük Meclise bir cami yaptıramaz mıydı? Atatürk çağdaş bir devlet adamıydı... Bir devletin, bir hükümetin dini olmayacağını biliyordu...

Anayasamız Cumhurbaşkanlarına da görev yüklüyordu. Mad. 103'e göre de Cumhurbaşkanları yeminlerini şöyle yapıyordu: “Cumhurbaşkanı sıfatıyla... Atatürk ilke ve inkılâplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma... Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

Büyük Meclis Yasama Organının görev yaptığı bir makamdır. Büyük Meclis bir tapınak değil ki...

Şimdi yurdumuza gelen turistler Büyük Meclise

geldiklerinde modern minaresini görünce burasının Türkiye'nin Büyük Meclisi değil de Türkiye'nin en büyük tapınağı olduğu sanacaklar. Lâik Türkiye Cumhuriyetinin Büyük Tapınağı diyerek fotoğraflar çekerek memleketlerine götürecektir.

Böylece Batı'ya lâiklik uygulamasının nasıl olduğunu göstereceğiz. Hep biz batıyı öykünecek değiliz ya biraz da batılılar bizi öykünsünler... Hep biz Batı'yı örnek alacak değiliz ya biraz da Batılılar bizi örnek alsınlar.

Örnek alsınlar da lâiklik ilkesi nasıl uygulanmış görsünler. Hiçbir şeyde Batı'ya öncülük edemedi isek lâiklik ilkesinin çağdaş uygulamasında öncülük edeceğiz ya...

Lâiklik uygulaması dediğin böyle olur... Dünyada bizden lâik bir Cumhuriyetin olmadığını böylece dünyaya göstermiş oluruz ya...

Ne mutlu Türküm diyene!..

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 8 Ağustos 1986

80 CUMA SELAMLIGI...

Cuma selamlığı tarihe karışmıştır. Hani Osmanlılar döneminde Osmanlı padişahları her cuma namaza giderken halk da yol kenarında sıralanarak "Mağrur olma padişahım senden büyük Allah var!" derlermiş ya.. Hayır, tarihe karışmamış. Sayın Demirel'imiz Cuma selamlığını moderm bir şekilde uyguluyormuş.

2 Ağustos 1986 günlü gazeteler Demirel'i namaz kılarken, vaaz dinlerken, tespih çekerken, diz çökmüş olarak iki eli önünde huşu içinde düşünürken fotoğraflarını çekmişler...

İşin ilginç yanı Eyüp Sultan da namaz kılmaya gelirken ve namazdan sonra çok sayıda yurttaşın elini sıkmış. Cami avlusunda bir grup yurttaşımız da: "Başbakan Demirel!" diye slogan atmış. Bu kalabalık cami avlusundan sonra da Demirel'i öperek ve

otomobiline kadar “Muhteşem Süleyman!” “Yasaksız Türkiye!” sloganları ile uğurlamışlar...

Bir başka gazetede okuduğuma göre Demirel’imiz yaz tatilini Tuzla’daki evinde geçiriyormuş. Her Cuma da namazını bir büyük semtin bir büyük Camisinde kılıyormuş. Böylece İstanbul halkının gönlünü fethediyormuş. Aynı zamanda yüce Tanrı’ya da borcunu eda ediyormuş...

Atalarımızın çok güzel bir sözü vardır. İbadet de gizli kabahat de gizli... Atalarımızın bu çok değerli sözü şimdilerde değişik bir biçimde uygulanıyor. İbadet de açık, kabahat de... Bu yüzden de bürokrat kesimdekilere yönelik yolsuzlukların, rüşvetlerin dedikodusu ayyuka çıkıyor. Bakanlardan, memurlardan içerde yatanlar bulunuyor...

İleriden beri çok söylenmiştir. Öyle ki en çok söyleyenlerden biri de Demirel’dir. Demirel sık sık politikayı camilere, üniversitelere, kışlalara sokmayalım deyip dururdu. Şimdi arkasında milletvekilleri o cami senin, bu cami benim; İstanbul’un şu semti senin, bu semti benim alayı-vala ile Camilere namaz kılmaya giderse ve de cami avlularında kendisi için atılan sloganları dinlerse bu camilere politika sokmak olmuyor mu?

Atatürk döneminde, İnönü döneminde politikacılar, yöneticiler, camiye gitmesini bilmiyorlar mı idi? Onlar isteselerdi Demirel’den çok daha güzel yaparlardı bu işi... Ancak onlar lâik Cumhuriyet ilkeleri ile bağdaştıramazlardı bu tür davranışları. Çünkü bu tür namazlar lâik olmayan ülkelerde kılınırdı ve adına da Cuma Selamlığı denirdi. Demirel unutmasın bu işi kendisinden çok daha iyi yapacak olanlar da çıkacak!..

Bizden hatırlatması...

Gaziantep, Özgür Gaziantep, 9 Ağustos 1986

81 UYGULAMAYA BAKARLAR...

Toplumlar hukukun eşitliğini sağlayıncaya değin çok çile çekmişlerdir. Önceleri bir takım zümre ve sınıflara işlediği suçlardan ötürü ceza verilemezdi. Yani onlara yasa uygulanmazdı. Örneğin ortaçağ hukukunda düklerin, düşeslerin, soyluların, kontların serflerle aynı hukuka tabi olmadıklarını görürüz.

O çağda kişilerin ekonomik durumlarından ötürü de ayrıcalıkları vardı, halkın üstünde sayılırlardı... Halkla aynı işleme tabi tutulmazlardı. Siyasî, felsefî, dinî inançları yüzünden de insanlar yasa önünde değişik uygulamalara tabi tutulmuştur. Şimdi tarihte bu uygulamaları görünce geçmişte yaşamış toplumların bağnazlıklarına bakıp acı acı gülüyoruz.

Anayasamızda: “Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.” denilmektedir. Aynı maddede (Anayasa Mad. 10) “Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadır.” demektedir.

Böylece Anayasamız, devlet organlarını hukuka ve yasaya uygun davranmaya zorlamaktadır. Ne var ki uygulamada hukuksal eşitsizliğe aykırı, yasa önünde eşitliğe aykırı çeşitli uygulamalar görerek hukuk adına üzüntü duymaktayız. Örneğin şu güvenlik soruşturması, tam bir suçsuz ceza uygulaması. Ortaokulda iken müsamereye çıkan, ancak oynadığı oyun sakıncalı görülen öğrenci, çocukken oynadığı bir oyunun mesajı yüzünden ömür boyu işsizlik tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır... Karakolda dayak, hapisanelerde işkence... Var mı bunun yeri hukukta, anayasada, yasada?

Gelelim şu Bülent Ersoy olayına. Bu kişi erkek

görünüşünde ama ruhsal bakımdan kadın yapılı. Bu yaratılışta bunun ne suçu var? Tabiatın bir kusuru bunun yaratılışı. O diyor ki ben kadını, hukuk diyor ki, yok sen kadın değilsin, erkeksin.

Şimdi buna Polis Vazife ve Salahiyetleri Yasası'nın 12. maddesi uyarınca: "Sen sahneye çıkamazsın!" deniyor. Oysa bu madde: Kız ve kadınların gazino, bar gibi benzeri yerlerde çalışmasını en büyük mülki amirin iznine bağlamış!.

Yargıtay Bülent Ersoy'a: kadın değil, erkek demiş. Öyle ise bu madde Bülent Ersoy'a uygulanamaz. Ama uygulanıyor. Bülent Ersoy kadın gibi giyiniyormuş, makyaj yapıyormuş... Yahu insaf... Yalnız Bülent Ersoy mu kadın gibi sahneye çıkan... Şimdi adlarını saymayayım...

Daha ne Bülent Ersoylar var ki sahnelere çıkmakta, hem de televizyonda arzı endam etmekte...

Soruyorsun:

"Örf ve adetlerimize uygun olmayacak şekilde boyananın sahneye çıkması yasaktır, şeklinde bir kanun var mı?"

Koskoca İstanbul Vali Yardımcısı:

"Hayır öyle bir kanun yok!" diyor...

Öyle ise senin bu davranışın yasaya aykırı... Aykırı ya, çünkü Bülent Ersoy'a uygulanan işlemin yasal dayanağı yok... Bu aşamada konu idare mahkemelerine intikal etse öyle sanıyorum ki idare mahkemeleri İstanbul Valisi'nin bu uygulamasını kaldırır. Çünkü idarenin her türlü işlem ve eylemi yasalara uymalıdır.

Bülent Ersoy'a verilen bu ceza 12 Eylül'ün genel havasından kaynaklanmış olduğunu hukukçularımız ve, psikologlarımızca bilinmektedir. 12 Eylül geçiş dönemi idi. Uygulamaları geçti. Demokrasiye geçiyoruz. Öyle ise hukuka, yasaya saygılı olmalıyız. Görülen lüzum üzerine deyip işin içinden çıkamayız.

Avrupa, Amerika karşısında güç durumda kalırız. Hani Avrupa Konseyine girmeye çalışıyoruz da, biz Avrupa ülkesiyiz diyoruz da...

Avrupalı öyle külyutmaz, uygulamaya bakar...
Gaziantep, Özgür Gaziantep, 23 Ağustos 1986

82 KIYAMET KOPMUŞ MU KOPACAK MI?

Gazetemiz KIYAMET konusunda bir araştırma yapmaya başlamış.

Ahmet Durmuş adlı arkadaşımız, kıyamet konusunda yaygınlaşan söylentiler üzerine, bir araştırma yapıp yayınlıyacakmış.

Bu yazımın gazetede çıktığı gün kıyamet konusunda yapılan araştırma sonuçları bile yayınlanmış olabilir belki...

Vardır kıyamet kavramı, insanoğlunu toplu olarak yaşamaya başladığı ilk çağlardan beri...

Kıyamet kavramının etkinliğinden anlıyoruz ki, insanoğlu topyekûn yok olmaktan çok korkuyor.

Topyekûn yok olma korkusu ile ne yapacağını şaşırtıyor.

İlk çağlardan beri yaşanan bu kıyamet korkusu;
Topluma yön vermek isteyenlerin ortak bir yolu...

Buna dayanarak; imana gelin, doğru yolu seçin, yoksa imansız gideceksiniz.

İmansız giderseniz de öte dünyada hesap vereceksiniz...

Kitleler topyekûn yok olma korkusu ile şaşkınlığa uğrar.

Kendilerine dayatılan düşüncelere boyun kırar...

Bir toplum, ne zaman bunalım içine düşse,
Sağlıklı yaşam olanaklarını yitirse,
İşsizlikle, pahalılıkla, haksızlıkla karşılaşsa düşer
kıyamet endişesine...

İki başlı çocuk doğar.
Çocuk doğar doğmaz hemşireden su ister...

Bazı kadınlar sakallı çocuk doğurur.
Bu da insanları korkutur...

Böylesine hikâyeler uyduruldukça halkın dikkati
dağılır.

Yoksulluk, pahalılık, işsizlik, zorluk içinde yaşayan
halkın bilinci sarsılır...

Böylece halk sorunlarının çözümüne
yabancılaştırılır...

Adaletsizliklere, haksızlıklara, rüşvetlere,
vurgunlara alıştırılır...

Gelir dağılımındaki adaletsizlikler kendisini
ilgilendirmez.

Nasıl olsa kıyamet kopacak der..
Bu da egemenlerin işine gelir...

Haklısı da haksızı da gümlüyor gidecek.
Haksızlık, rüşvet, yolsuzluk kendisinin neyine
gerek.

Nasıl olsa bütün insanlar toptan ölecek...

Kendisine düşen kimsenin işine karışmamak..
Halis muhlis biri olarak Allah'ın huzuruna çıkmak...

Bu arada halkı kıyamet korkusu ile şaşkına çevirenler kendi yolunu bulur.

Komisyona, rant, rüşvet, yolsuzlukla cebini doldurur.
Yoksullar çocuklarını İmam Hatiplerde,
Egemenler ise Avrupa'da, Amerika'da okutur...

Dikkat ediniz toplum ne zaman işsizlik, pahalılık, parasızlık sorunları ile karşılaşsa bu kıyamet kavramı ortaya atılır.

Böylece halk, bir süre kıyamet korkusu ile oyalanır.

Nasıl olsa kıyamet kopacak.
Varlıklısı da, yoksulu da hesap verecek...

İşsizsen, açsan, perişansan üzülme.
Nasıl olsa hep birlikte gideceğiz güme...

İş ararsın bulamazsın.
Okumak istersin okuyamazsın.
Oturduğun evin kirasını veremezsin.
İşe girmek istersin güvenlik soruşturmasından sıyrılamazsın.
Es kaza karakola, hapis haneye düşersen ummadığın olaylarla karşılaşırısın.

Rüşvetsiz işini gördüremezsin.
Aldığın aylıkla geçinemezsin.
Emekli maaşınla ancak çay içer, simit yersin.
Sen yoksulsun, yatıp kalkıp şükredeceksin...
Bir de oturmuş kıyamet kopacak dersin.
Kıyamet kopmuş da, sen habersizsin...

İşte kıyamet budur:
Toplumda değer kavramının yok olması ve toplumsal dengenin bozulmasıdır.

Yoksa dedikleri gibi kıyamet kopsa ne yazar,
Kopmasa ne yazar?
Zaten yaşıyoruz kıyameti azar azar...
Özgür, Gaziantep, 28 Ağustos 1986

83 ÖRTÜNMEK...

Sayın Cumhurbaşkanımızın ilginç buluşları var.
Bundan önceki Cumhurbaşkanlarımızın aklından bile
geçmeyen: örnek davranışları var.

Bunların başında zamanlı zamansız kurumlara
yaptığı baskınlar var.

Herhangi bir hazırlık yapılmasına olanak vermeden
yaptığı bu incelemeler yüzünden birçok kurum
kendilerine çeki düzen vermeden yakalanmaktalar...

Yine milli ve dini bayramlarda sıradan yurttaşların
gecekonduvardaki evlerine gidip bayramı onlarla
birlikte geçirmek de var.

Onların bayramını kutlamak, bayramı onlarla
birlikte geçirmek de var.

Bunlar daha önceki Cumhurbaşkanlarımızın
aklından geçirmediikleri davranışlar.

Cumhurbaşkanlığı çalışmalarını yurt düzeyine
yaymayı bir alışkanlık haline getirmesi de var.

Örneğin bu kez Erzurum'a gitti. Cumhurbaşkanlığı
makamının işlevlerini Erzurum'da görecek.

Gelecek yıl olası ki bir başka geri kalmış yöremizde
karargah kuracak.

Böylece devlet yöneticileri Cumhurbaşkanımızın
sayesinde yurdun her yanında sosyal, ekonomik,
kültürel durumu görmüş olacak.

Sayın Cumhurbaşkanımız Erzurum'a gittiğinde,

kendisini karşılamaya gelenler arasında yüzü peçeli kadınların çokluğunu görünce üzölmüş.

Onlara dinde örtünme olmadığını söylemiş.

Güneş Gazetesi'ne göre: "Hangi din adamı yüzünüzü kapatın diyorsa bana gönderin onunla konuşayım." demiş.

Dinde örtünme din adamlarının sözü değil. Örtünme emri Kuran-ı da geçiyor.

Ahzap suresi 59. ayette şöyle deniyor:

"Ey Peygamber! Eşlerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına, dışarı çıkarken üstlerine örtü almalarını söyle, bu onların hür ve namuslu bilinmelerini ve bundan dolayı incitilmemelerini daha iyi sağlar."

Bu durumda örtünme emri Allah'ın emri sayılıyor.

Yine Sayın Cumhurbaşkanımız, heykel yapmanın, resim yapmanın, müzikle uğraşmanın günah olmadığını da söylemiş.

Elbette günah değil ama bu konuda da İslam peygamberinin sözleri var:

"Kıyamet gününde. Allah tarafından en büyük cezaya çarptırılacak olanlar ressamlar."

Yukarıya iki söz aldık: Biri ayet, diğeri hadis. Bu sözler dinin sosyal ve kültürel konulara yaklaşımını gösterir.

Yaratıcılık Allah'a özgüdür diyerek Türk toplumunun mimarlık ve süsleme sanatı dışındaki resim, heykel, müzik, plastik sanatlar alanındaki yaratıcılığı önlenir.

Müzik konusunda da "Çalgı sesini duyunca ayağınız kırılıncaya kadar kaçın" denir...

Bu gibi konularda dini yaklaşımla başarı sağlanamaz.

Kadınlarımızın örtünmemesini istiyorsak onların içinde yaşadıkları sosyal ve ekonomik durumu değiştirmek gerek.

Bu gün doğuya iş alanları açarsak, yurttaşların gelir ve kültür düzeyini yükseltirsek kendiliklerinden güzel sanatlara yönelirler, üzerlerindeki örtüyü atarlar...

Yaratıcı olurlar.

Üretici olurlar...

Yeter ki bu toplumun üzerinden çağımıza ters düşen, bilime ters düşen, düşünce ve inanışların; akılcı, bilimsel düşünce ile ortadan kalkması için çaba gösterilsin.

Ama “Din kültürü ve ahlak öğretimi ilk ve orta öğretim kurullarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır” der.

Anayasa’ya madde konulursa: yurttaşlarımız, bilimsel ve ulusal düşünce ile bunlara karşıt olan yukarıya aldığımız Allah ve Peygamber sözleri arasında şaşırır kalır.

Böylece yurttaşlarımızın sağlıklı düşünmesini engellemiş oluruz.

Yaratıcılıklarını köreltmüş oluruz...

Halk, Millet asker değil ki: “Al vaziyetini” deyince, esas duruşa geçsin...

Önce yurttaşın ekonomik ve kültürel durumunu düzeltmelisin...

Özgür Gaziantep, 29 Ağustos 1986

84 TANRI BABA ŞİİRİ....

“Tanrı Baha bir sabah uyanınca / Biz insanları düşündü nasılsa / Gitti pencereye. “Kim bilir?” dedi. / Belki o gezegen yok oldu, gitti / Ama baktı, uzakla, çok uzakta / Bir köşecikte, fırır dönüyor dünya...

Şeytan canımı alsın dedi Tanrı, / Alsın vallahi çocuklar / Bir şey anlıyorsam, / Bu dünyalılarnın tutumlarından.

Ey... benim minnacık yaratıklarım / Ak ve kara, donuk ve yanıklarım dedi Tanrı, en babacan haliyle. /

Sözde ben yönetiyormuşum sizi / Oysa görüyorsunuz. / Allah’a çok şükür, / Benim de sürüyle bakanlarım var.

Şeytan canımı alsın dedi Tanrı, / Alsın vallahi. / Bu bakanları ikişer üçer / Atmazsam kapı dışarı.

Boşuna mı şarap verdim, kızlar verdim size / Güzel güzel yaşayasınız diye, / Nasıl olur da siz bana ‘Orduların Tanrısı’ dersiniz! / Ne yüzle adımı alıp dilinize. Top atarsınız birbirinize..’

‘Şeytan canımı alsın’ dedi Tanrı / Alsın vallahi çocuklar / Bir tek orduya kumanda ettiysem bu güne dek / Şu süslü püslü zibidilerin / İşi ne yaldızlı tahtlar üstünde? / Nedir o kasılmaları, böbürlenmeleri? / Beslediğiniz bu karınca beyleri. Sözde benden kutsal haklar almışlar/ Benim inayetimle kral olmuşlar.

‘Şeytan canımı alsın’ dedi Tanrı / Alsın vallahi çocuklar / Sizleri böyle kötü yönetenler, / Geldiyse benden.

Bir de o kara bücürler var. / Benden geçinen / Burnum illallah dedi tütsülerinden / Yaşamayı oruca çevirmiş

bu softalar / Benim adıma lanet yağdırmaktalar, /
Verdikleri parlak vaazlara gelinceeee, / Onlar benim
için Arapça, İbranice. / 'Şeytan canımı alsın' dedi
Tanrı / Alsın vallahi / Bir şey anlıyorsam bu heriflerin
anlattıklarından..1

'Artık bana karışmayın çocuklar, / Sevişin, güle
güle oynayarak yaşayın, / Sizi yakar makarım diye de
korkmayın, / Kralına da, yobazına da basın kalayı!' /

Ama keselim artık. Allahaismarladık / Jurnalciler
duyarsa yandık.

'Şeytan canımı alsın' dedi Tanrı / Alsın vallahi
çocuklar / Bu yüz­süz herifleri/Sokarsam kapıdan içeri,
/ Kapıdan içeri, kapıdan içeri..."

Bu şiirin yazarı Fransız taşlama yazarı Pierre Jean
Beranger, 1770- 1857 yılları arasında yaşamış. Şiir de
bu tarihler arasında yazılmış besbelli. Şiirde Fransız
kralı, bakanları ve Hıristiyan din adamları yerilmekle,
eleştirilmekte, taşlanmaktadır.

Şair kendi döneminin siyasal ve dinsel
uygulamalarını taşıyarak eleştirmektedir. Şiirde:
insanların Tanrı adına davrandıkları savı ile ilgili olarak
ince bir alay vardır.

Şimdilerde bu şiiri Rahmi Saltuk, düzenlenen
gecelerde, konserlerde, sazı ile dile getiriyormuş.
Kendisinden önce de büyük saz ustası Ruhi Su
söylemiş.

Rahmi Saltuk geçen yıl Marmaris'te bir konserde
bu şiiri söylediği için hakkında soruşturma açılmış.
Muğla Ağır Ceza Mahkemesinde yapılan yargılama
sonunda Rahmi Saltuk da, şiir de beraat elmiş. Sözde
bu şiirle hükümetin manevi şahsiyeti tahkir ve tezyif
ediliyormuş. Günümüzden iki yüz yıl önce yazılmış
olan şiirle günümüz bakanlarının, hükümetinin ilgisi
ne? Böyle bir şeyin altında bir suç. bir hakaret, bir

aşığılama aranırsa bu memlekette, ne sanat gelişir, ne düşünce... Bu nedenledir ki bizde özgür düşünceye, zeka parıltılarını yansıtan taşlamalara pek alışılmamış. Ama buna karşın yine de taşlama şairlerimiz vardır, insanları, insana yakışmayacak tutum, davranış ve yargıları ile pek de güzel alaya almaktadır.

Her alaycı düşüncede, her taşlama şiirinde bir gerçek payı vardır.

Kızılacağına bunların gerisindeki gerçekler araştırılmalıdır...

Höt hötçülükle bir yere varılmaz ki...

Çağdaş uygarlığa ulaşamaz ki...

Özgür Gaziantep, 1 Eylül 1986

85 KİM ŞEHİT?..

Melih Cevdet, Cumhuriyet'teki yazısında İran-Irak savaşını ele alarak ölen de öldüren de Müslüman... Bunların hangisi şehitlik mertebesine erecek diye bir soru atmış ortaya.

Gerçekten de İran: savaşı Müslümanlık uğruna yaptığı savında, öyle ki bütün dünyaya İslâm devrimi ihraç etmek çabasında. Bu kafa ile büyük Atatürk'ün lâiklikilkesinesine desaldırmakta. Allah'ın ve Peygamberinin sözü geçmez de Atatürk'ün sözü nasıl geçer demekte. Anlaşıyor ki Humeyni kendisini dinin koruyucusu sanmakta. Oysa Kuran'da dini biz koruyacağız diye ayetler bulunmakta. İslâm dininin Humeyni'ce korunmasına hiç de gerek bulunmamakta... Ne var ki sen gel bunu Humeyni kafalılara anlat.

Gelelim Irak'a. Irak da Müslüman bir ülke. İran'ın saldırıları nedeniyle binlerce Müslüman kara toprağa girmekte. Humeyni ile Saddam Hüseyin zıtlaştıkça vurulup toprağa düşen Müslümanlar her iki tarafta da artmakta... Şimdi bunların hangisi şehit olacak? İşte

üzerinde durulması gereken soru bu. İki Müslüman toplum birbirine girmiş. İkisinden de ölenler var. Bunlardan hangisi şehitlik mertebesine varacak ve cennete gidecek? Düşünülmesi, üstünde durulması gereken bir soru değil mi?

İslam Peygamberi, müşriklere karşı savaşta ölen müminlerin şehit olacağını, ölünce cennete atılacağını belirtmişti. Ama kendisinden sonra Müslüman'ın Müslüman'a kılıç çekeceğini aklından bile geçirmediği için bu konuda söz söylememişti. Ne var ki kendisinden birkaç yıl sonra Hz. Ali ile Muaviye birbirine girdi. Yüzlerce, binlerce Müslüman din uğruna, şehitlik uğruna birbirlerinin kanına girdiler. Bu savaşlarda İslam Peygamberinin en yakınları öldü ve bunlara şehitlik mertebesi bile çok görüldü.

Müslüman'ın Müslüman'la savaşında ölenlerden hangisinin şehit olacağı konusu Timurlenk'in de kafasını kurcalamış olacak ki Yıldırım Beyazıt ile yaptığı Ankara savaşından sonra din bilginlerine sormuş: "Osmanlı da Müslüman olduğu gibi biz de Müslüman'ız. Bu savaşta ölen de Müslüman, öldüren de Müslüman... Her iki yandan ölenler de var, öldürenler de var. Bunlardan hangisine şehit diyeceğiz?"

Din bilginleri öyle yanıt vermiş ki Timurlenk'in beğenisini kazanmışlar. Din bilginleri diyesi ki "Tanrı'yı yücelten askerler şehittir."

Hadi çık çıkabilirsen işin içinden. Bu durumda Timurlenk'in askeri savaşı kazandığı için, Tanrı'nın adını yücelten asker oluyor ve dolayısıyla Timurlenk'in askerlerinden ölenler şehitlik mertebesine eriyor. Osmanlı'dan ölenler, yaralananlar ise ne şehit ne gazi...

Gelelim İran-İrak savaşında kimlerin şehit olacağına. İki liderin birbirlerine olan husumetleri yüzünden ölüp de toprağa girecek olanlara dense dense: "Ne şehit

oldu ne gazi, boşu boşuna gitti Acemle Arabi” denebilir.

Yoksa şöyle mi düşünmeli, haklı bir savaş uğruna ölenleri şehit sayabiliriz. Bu takdirde Müslüman olmayanların savaşında ölenler için ne diyeceğiz? Bu gün Hitler’in, Mussoli’nin haksız saldırıları karşısında kendi yurtlarını savunmak için ölenlere ne demeli? Karışık bir sorun değil mi?

Derine dalmayalım mı? Bu işe karışmayalım mı? Zaten istedikleri de bu değil mi?

Özgür Gaziantep, 5 Eylül 1986

86 KALIPLAŞMIŞ DÜŞÜNCE...

Batı düşüncesinden uzak, Osmanlı kafasındaki aydınlarımız ileriden beri batı kültürüne karşı olmuşlardır. Bazıları da “Batının tekniğini alalım ama kültürünü almayalım!” diye ileri görüşlülük taslamıştır. Oysa batının kültürü ile tekniği birbirinin ürünüdür. Kültürü olmazsa tekniği de olmaz...

Batıyı öykünmeye gerçek aydınlar da karşı çıkmışlardır. Bunlara göre amaç öykünmek olmamalıdır; amaç, özümsemektir.

Batının öykünülmesine herkes karşı çıkar. Batı öykünülmemeli, özümsemeli ki yararlı ola; yoksa, öykünme ile bir yere varılmaz.

Osmanlı kafasından kurtulamayan aydınlar, kendi kaynaklarımıza dönmeyi salık verirler. Kendi kültürümüzün, kendi düşün adamlarımızın düşüncelerinin özümsemesini isterler. Ancak bir koşulla: Din dışı düşünceye kaymamak koşuluyla.

Oysa kalıplaşmış düşünce olmaz... O düşünce değildir, doğmadır. Düşüncenin din dışı olanı da vardır. Dine koşut olanı da...

Ne var ki bizde din dışı düşünceler daha kaynağında “dinsizlik”, “zındıklık” suçlaması ile anında bastırılmıştır.

İnsanoğlunun gelecekteki yaşantısı dinsel kurallara göre, daha dünyaya gelmeden önce belirlenmiştir. Örneğin; ayaklarını nasıl kullanacağı, ayakyoluna giderken ilkin hangi ayağını atacağı, camiye girerken hangi ayakla gireceğini, yine ayakyolunda hangi eli ile ve hangi elinin parmağı ile temizleneceği dinsel emirler olarak daha çocukken insanın kafasına yerleştirilmiştir.

Böyle olunca insanoğlu aklını çalıştırma gereği duymamaktadır. Akıl, bir bilgisayar gibi programlanmakta, şeriatça nasıl programlanmışsa öylece hareket etmektedir. Bunun zararı da akla olmaktadır. Çünkü böyle programlanan insanın düşünmesine, yaratmasına gereksinimi kalmamıştır. İşle bu nedenle tüm İslâm dünyası geri kalmıştır...

Bu dinsel uygulamaya karşı çıkan kendi din bilginlerimiz de vardır. Aklın önemini vurgulayan aydınlarımız; açık görüşleri, parlak zekâları, cesurca girişimleri ile halk katında yer almışlar, saygı görmüşlerdir.

Osmanlı şeriatla bütünleştiği için Sünni düşünce dışında hiçbir düşünceye gelişme olanağı tanımamış, bu amaçla binlerce kişiyi kılıçtan geçirmiştir...

Kendi kaynaklarımıza, kendi düşün adamlarımıza dönmek istiyorsak; Mevlana'ya, Hacı Bektaşî Veliye, Yunus Emre'ye, Şeyh Bedrettin Simavi'ye, Pir Sultan Abdal'a yönelmeli; onların, hayatlarını, düşüncelerini bilmeliyiz. İsmail Maşuki (Oğlanlar Şeyhi), Sütçü Beşir, Molla Kabız, Molla Lütfi gibi din bilginlerinin dinsel düşünceye getirdikleri yorumlarını, görüşlerini, uygulamalarını incelemeliyiz.

Osmanlı kafasındaki aydınlar kendi kaynaklarımıza dönse bile; bunların özgür düşüncelerine, yaratıcılıklarına, akla verdikleri değerlere, bu dünyaya verdikleri öneme, yaşama şevkle sarılmalarına, çalıp söyleyip oynamalarına katlanamaz. Çünkü Osmanlı

kafasındaki aydın için bu dünya önemli değildir. Önemli olan öteki dünyadır. Bu dünya yalancıdır, bu dünya geçicidir.

Osmanlı düşüncesini kafalarından atamayan aydınlarımız Osmanlı döneminde yetişen din bilginlerimizin yıllarca önce ileri sürdürdükleri düşünceleri kabul edemeyecek kadar geri yapıdadırlar. Eğer Osmanlı döneminde yetişen din bilginlerimizin dine getirdikleri; aydınlık görüşlere, yaratıcılığa, hareket ve canlılığa saygı duysalardı bu gün Türkiye'miz Avrupa'dan da ileri olurdu...

Şimdi bile Çağdaş Cumhuriyet'in çocuklarının aklını, yaratıcılığını köreltme çabası ile Allah'a hizmet arz ettiklerini sanan aymazlar vardır. Bu tür çabaların boşuna olduğunu söylemekte de yarar vardır. Çünkü eninde sonunda aydınlık karanlığı boğacaktır...

Özgür Gaziantep, 9 Eylül 1986

87 DOMUZLAR...

Avrupa Birliği'ne alınma uğraşımız için bir Fransız senatörü şöyle diyordu: "Türkler dinleri ile kültürleri ile gelenekleri ile Avrupalı değillerdir. Türkler Avrupalıdan çok Asyalıdırlar. Bu nedenle Avrupa topluluğuna alınmamalıdır..."

Sağcı Fransız senatörünün bu kanıya niçin vardığını bilemeyiz. Ancak şunu ileri sürebilirim ki eğer domuzlara karşı takındığımız tavır öğrenmiş olsaydı belki bu domuzlara yaptığımız işlemi de örnek olarak gösterebilirdi.

Mustafa Ekmekçi bu konu üzerinde çok durdu. Dünkü yazısında da bu konuyu ele alıyordu. İzmit'te bir adam domuz çiftliği kurmuş. Bu çiftlikteki domuzları sayesinde Avrupa'ya ihracat yapıp memleketimize döviz kazandırmak istiyormuş. Gel gör ki bazı bağınaz kişiler domuzlara karşı savaş açmışlar. "Dinimize

göre domuz sevilmeyen bir hayvan. Etini yemek de haram...” diye valiye yakınmada bulunmuşlar.

Halkın bu tepkisi üzerine domuz çiftliği mühürlenmiş. Domuzlar içeride kendi başlarına kalmışlar. Ne yem, ne de su veren var... Domuzların sahibi çiftliğin mühürlü kapısını açıp giremiyormuş. Duvarın üstünden domuzlara yem atıp yaşatmaya çalışıyormuş. Domuzlar açlıktan yavrularını ve birbirlerini yiyerek yaşamaya çalışıyorlarmış. Bu ne acımasızlık... Domuz da olsa, hayvanlara karşı yapılan bir insafsızlık değil mi bu?

Yunus Emre, şöyle demiyor muydu: “Yaratılmışı severiz yaratandan ötürü!”

Domuz da bir yaratılmış değil mi? Öyleyse domuza karşı bu anlayışsızlık neden? Sen etini yemezsen yeme. Sen üretmezsen üretme... Ama üretip de yurdumuza döviz kazandıranların elini kolunu bağlamak niye?...

Domuz, eşini kıskanmazmış. Sanki eşini kıskanmayan başka hayvan yokmuş gibi... Bırakınız hayvanları insanlar arasında bile eşini kıskanmayanlara rastlamıyor muyuz?

Bir de domuzun pis olduğunu, kendi pisliğini yediğini ileri sürerler. Pislik yiyen başka hayvan yok mu? Tavuklar pisliği eşeleyerek karınlarını doyurmaz mı?

Domuzun kendi yavrusunu yediğinden de söz ederler. Başka hayvanlar içinde de var yavrusunu yiyen... Kedilerin, köpeklerin yavrusunu yediklerini görenlerimiz çok...

Bırakınız hayvanların kendi yavrusunu öldürmesini, gazetelerde gayrimeşru çocuklarını öldürüp atan analarla karşılaşmıyor muyuz? Öyleyse bu hayvana karşı bu düşmanlık neden?

Hani bir türkü vardır. Zor dostum zor diye. Gerçekten de olaylara yansız bir gözle bakmak, hoşgörülü olmak; insanları, hayvanları sevmek kolay değil. Kültür ister,

eğitim ister, ruh asaleti ister. İnsanın kendi kendisi ile barışık olmamasının sonuçları; hayvanlara, diğer dinkelere, diğer felsefedeki insanlara dđřmanlık olarak yansır.

İnsanın içinde dđřmanlık duygusu, kin duygusu oldu mu ondan hayır gelmez. Bu dđřmanlık, bu kin: domuza karşı da olsa, bunu duygularında taşıyan insanın kendi kendisine bile hayrı yok demektir.

Dünya sevgi üzerine kurulmuştur. Yeter ki içinde dđřmanlık duygusuna, kin duygusuna, nefret duygusuna yer verme... Bir kere insanın ruhuna dđřmanlık, kin, nefret duygusu girdi mi bu duygular kurt gibi onun ruhunu da, benliğini de kemirir de kemirir...

Dđřmanlık duygusu ne zaman hoş görülür? Ne zaman ülkeyi savunmak söz konusu olursa...

Bunun dışında dđřmanlık yoktur, sevgi vardır...

Sev kardeşim sev... İnsanı da sev, hayvanı da sev...

Özgür Gaziantep, 25 Ekim 1986

88 MUCİZE...

Ansiklopedilerden biri şöyle yazıyor: "Hz. Muhammed'in mucizesi yoktur. Halk arasında anlatılan mucizeler hiçbir belgeye dayanamaz."

Yeni çıkan gazetelerden biri Ansiklopedinin yazdığı bu bilgiye bozulmuş. Nasıl olur da Hz. Muhammed'in mucizesi yok denirmiş. Bunlar halka yalan-yanlış bilgi veriyorlarmış. Bunların bu yalan yanlış yayınlarına bir son verilmeli imiş.

Hz. Muhammed'den önce gelmiş olan peygamberlerden Musa'nın İsa'nın mucizesi olduğu söylenir, yazılır da İslâm Peygamberinin mucizesi niçin olmasın. Onların mucizesi varsa elbet de Hz. Muhammed'in de mucizesi olacaktır.

Bilindiği gibi İslâm anlayışına göre; gerek Tevrat olsun, gerekse İncil olsun bu kutsal kitaplar değişikliğe

uğramıştır. Ne var ki değişikliğe uğradığı sanılan bu kitaplardaki akıl almaz mucizelerin varlığına inanılır. Eğer değişiklik iddiası işe yarayacaksa önce şu mucize anlayışından işe başlamalı. Çünkü değişiklik iddiasının temel dayanağı bu iki eski kutsal kitapta yazılan akla, bilime aykırı mucizeler olmalı...

Örneğin Musa'nın asasının yılan olması; yine, Musa'nın Nil nehrini ikiye yarıp kendine bağlı olanları bu nehrin ortasından geçirmesi.

İsa Peygamberin ise; ölüyü diriltmesi, denizde yürümesi gibi mucizevi olaylar.

İslâm dininin akıl ve mantık dini olduğunu söyler dururuz. Öyleyse asanın yılan olması, Nil nehrinin ikiye ayrılması, ölü'nün dirilmesi, İsa'nın denizde yürümesi olaylarını akıl ve mantıkla bağdaştırabilir miyiz? Bu durumda hemen şöyle bir savda bulunulabilir: "Allah neye kadir değil ki?" işte böyle denilir denilmez ben de Kuran'daki ayetlerle karşı çıkarım. Kuran'daki İsrâ Suresinin 90-93. ayetleri şöyle: "Bize yerden kaynaklar fışkırtmadıkça sana inanmayacağız. Veya hurmalıkların, bağların olup aralarında ırmaklar akıtmalısın. Yahut iddia ettiğin gibi, göğü tepemize parça parça düşürmeli, ya da Allah'ı ve melekleri karşımıza getirmelisin. Veya altın bir evin olmalı, yahut göğe yükselmelisin. Ama oradan okuyacağımız bir kitap indirmezsene, yine o yükselmene inanmayacağız. De ki: Fesuphanallah! Ben peygamber olan insandan başka bir şey miyim!"

Kuran'a göre olay şöyle geçmektedir. Müşrikler Hz. Muhammed'den bir mucize göstermesini istemektedirler. Hz. Muhammed'de "Ben Peygamber olan bir insandan başka bir şey değilim!" demektedir. Yani benden olağanüstü bir şey istemeyin. Çünkü ben de sizin gibi bir insanım. İnsanları hayran bırakacak doğaüstü olayları yaratma, yapma gücüm yok. Ben ancak Allah'ın bana bildirdiklerini, bildirmekle

yükümlüyüm, demekte.

Bir Müslüman için başvurulacak en gerçekçi kitap Kuran olduğuna göre başka kaynaklara dayanarak Hz. Muhammed'in de mucizeleri olduğunu ileri sürmek; ya Kuran'ı anlamamaktır, ya da İslam dinini gerektiğince bilmemektir...

Ola ki Kuran'da Hz. Muhammed'in mucize gösterdiğine ilişkin bir başka ayet vardır da ben bulamadım. Ya da cahilliğimden bilmiyorum. Olabilir, gözümden kaçmış olabilir. Bilmiyor olabilirim. Ancak bu konuda bilgisi olanlardan da dilekte bulunuyorum.

Kuran'a dayanarak Hz. Muhammed'in şöyle şöyle mucizesi vardır. İşte Kuran'ın şurasında, şurasında şöylece yazılmaktadır, diye bildirirlerse, sevinir, onlara bilmediğimi bildirdikleri için de teşekkür ederim.

Eğer bir mucize ile insanlar, hayran bırakıp yola getirmek işe yarasaydı yukarıdaki olayda olduğu gibi, Hz. Muhammed "Ben Peygamber olan bir insandan başka bir şey değilim" demezdi. Kendisinden mucize isleyen müşriklere isledikleri mucizeyi gösterirdi. Ne var ki insanları korkutarak, hayran bırakarak, şaşkına çevirerek akıllarını kullanmalarını engellemekle bir yere varılamaz.

Din bir yaşam yöntemidir. Yaşam yönteminin en büyük kılavuzu akıl ve mantıktır. Büyüklerimiz şu sözü sıkça da söylemişlerdir: "Akıllı olmayanın imanı da yoktur. Akıllı olmayanın dini de yoktur."

Bütün dinler akla, mantığa boş verdiği oranda yaşama gücünü yitirir. Gerçek dışı olaylarda birleşeceğimize gerçekte birleşelim. Çünkü bütün insanları bir araya getirecek olan akıldır, gerçektir, sağduyudur.

Özgür Gaziantep, 10 Kasım 1986

89 DÜŞÜNÜRSEK...

Hani Mevlana'nın çok yinelenen bir dizesi vardı:

"Gel, gel, ne olursan ol yine gel,

Ateşperest olsan da, putperest olsan da, Hristiyan olsan da yine gel!"

Meğer bu söz Mevlana'nın değilmiş. Bu dize, İran'lı ozan Ebu Said Bio-Ebl'i Hayr'ınmış. Nereden mi öğrendim, söyleyeyim. Bunlar, Toplum ve Tarih Dergisi'nin Şubat sayısında yazılı imiş. Yazan da Hukukçu Profesör Coşkun Üçok...

Eğer böyle sağlam bir kaynak ve dayanak olmadan sıradan bir yazar yukarıdaki dizeleri Mevlâna'nın değil de İran'lı Ozan'ın olduğunu söylemiş olsaydı, söyleyenin ulusçululuğundan kuşku duyulurdu. Çünkü bizde yeni bir düşünce, yeni bir görüş hep tepki ile karşılanmıştır. Bildiklerimiz, inançlarımızdır hep doğru sanılmıştır. Bilgilerimizin, inançlarımızın sarsılmasına da alışmamışızdır.

Oysa insan, hayvan değildir, insanın düşünceleri de, inançları da, insan geliştikçe gelişir. Ancak olgunlaşmamış insanların düşünce ve inançları değişmez. Bu konuda Mevlana'nın oğlu mu, İslâm peygamberi mi: "İki günü bir olan aklanmıştır!" diye güzel bir söz söylemiştir. İki günü bir olmakla anlatılmak istenen insanın ruhsal alanda, düşünsel alanda göstermesidir. Ne var ki kendilerine maneviyatçı diyen kişiler ruhsal ve düşünsel gelişme üzerinde durmuyorlar. Bu sözü, maddi anlamda alıyorlar. Bugün dünden daha çoksul değilsek, kasamız bugün dünden daha dolu değilse, banka hesabımız bugün dünden daha kabarık değilse yaşadık sayılmaz diyorlar... Ama aldanıyorlar, insan mutluluğu parada, pulda bulamaz ki...

İsa bu konuda şöyle demiş: "İnsan yalnız ekmekle

yaşamaz ki...”

Ama, söz söylemeye gelince mangalda kül bırakmıyoruz. En doğrusunu, en iyisini biz biliyoruz. Dediğim gibi; düşüncelerimizin, inançlarımızın doğru olup olmadığından hiç mi hiç kuşku duymuyoruz... Yalnız biz mi? Bütün dünya böyle... Hristiyan'ı da, Yahudi'si de, Budist'i de, Brahmanist'i de...

Oysa düşünenlere, inançlarının doğruluğundan kuşku duyanlara, mana âleminde iki günü bir olmayan düşünce ve inanç adamlarına saygı duymalıyız... Onlara destek olmalıyız, köstek olmamalıyız...

Özgür Gaziantep, 13 Şubat 1987

90 SAKAL SÜNNETTİR...

Okuduğum Gazete Cumhuriyet. Tarihi de 4.2.1987. Sayfası yedi. “Ankara Taşı” köşe başlığı ile yayınlanan köşede bir bin liranın fotoğrafı.

Bizim sivri akıllı Bismillah diye başlamış parada gözüken Atatürk'e sakal bıyık yapmaya. Bin liralıktaki Atatürk'e kara kalemle bir güzel sakal ve bıyık yapmış. Herhalde Atatürk'ün Trablusgarp, Çanakkale cephelerinde düşmanla boğuşurken çektiği sakallı, bıyıklı, kalpaklı fotoğraflarından esinlenmiş olacak. Hayır, bundan değil... Kafasındaki karanlığı, karanlık düşünceyi Ata'nın fotoğrafına yansıtmış. Çünkü binliğin sol köşesine de “sakal sünnettir” diye yazmış.

Bütün bunları yaptıktan sonra da yaptığını beğendiğinden olacak. “Yakışıklı oldun lan!” demeyi de unutmamış. “Aynası iştir kişinin sözüne bakılmaz,” denir. Bunu yapan kişinin zekâ düzeyi, kültür düzeyi hemen anlaşılıyor. Kültür ve edebiyat düzeyi yüznumara kültürü...

Geri kalmış, toplumda yer kapamamış kişiler o acaip resimleri yüznumara duvarına yaparken, o

çirkin tümceleri ve şiirleri tuvalete yazarken nasıl bir iş yaptığını sanarsa; bizim, sivri akıllı da paradaki Atatürk'e "sakal sünnettir" diye sakal, bıyık yaparken Allah'a hizmet arz ettiğini sanmış, kendisini Allah yolunda cihat yapan bir mücahit pozunda görmüştür...

Humeyni'den maaş alıp da Alman radyolarından, İran radyolarından, Atatürk'e kin kusan, Atatürk Cumhuriyeti'ni hedef alan "Kara Ses" in çömezleri yanında özlemcileri de büyük Atatürk'ün paralardaki görüntüsüne dayanamayıp elbette "sakal sünnettir" diye sakal, bıyık yapacak. Bunu yaparken de Allah yolunda cihat yaptığını sanacak.

Olacak gibi değil!...

Özgür Gaziantep, 14 Şubat 1987

91 ŞERİATÇININ TİCARETİ...

Mesleğimiz gereği duyuyoruz şeraitin yaptığı ticareti. Şeriatı göre ticaret helâl, faiz haram, şeraite göre faiz haram olduğu için ne verilir ne alınır(!) Ama ticaret helâl olduğu için kaçta satarsan sat günah değil...

Konuyu bilenler bu tür ticarete Konya usulü ticaret diyorlar. Bilindiği gibi Konya şeriat kurallarına daha sıkı bağlı. Sonra unutulmadı ise Konya'da yapılan bir şeriat mitingi bardağı taşıran son damla olmuş ve 12 Eylül hareketinin başta gelen gerekçesi sayılmıştı...

Şimdi şeriatın nasıl faize para alıp verdiğini bir örnekle anlatalım. Şeriatçı bir yurttaşın paraya ihtiyacı var. Yahudi'den, Hristiyan'dan alacak değil ya. Varıyor şeriatçı bildiği bir adama. "Benim üçyüz bin liraya ihtiyacım var, nasıl yapsam acaba" diyor. Faizci, yol gösteriyor. "Gel şu buzdolabını sana satayım?" diyor. Satış işlemi başlıyor. Pazarlıkta anlaşılıyorlar. Faizci buzdolabını 420 bin liraya borç isteyene satıyor.

Buzdolabını alan bir kuruş vermiyor, ama karşılığında 420 bin liralık bono veriyor. Şimdi faizcinin elinde 420 bin liralık bir bono var. Borçlunun da elinde bir buzdolabı... Bu olayda yalnızca satış işlemi yapılmış oluyor. Borç isteyeninin elinde bir kuruş yok. 420 bin lira borçlandı ama elinde bir buzdolabı var.

Bu aşamadan sonra faizci: “Şu buzdolabını bana sat! İhtiyacın olan 300 bin lirayı vereyim.” Bu kez paraya ihtiyacı olan adam 420 bin liraya aldığı buzdolabını faizciye veriyor. Verirken de 300 bin lira alıyor. Böylece iki kere satış işlemi yapılmış oluyor. Bu satış sonucu faizcinin buzdolabı yanında bir de 420 bin liralık bonusu oluyor aktifinde. Borç alanın elinde ise 300 bin lira para var... Buna karşılık 420 bin lira borçlanmış oluyor... 4 ay sonra ödemek koşulu ile...

Böylece buzdolabının sahibi bu satış işleminden yüzde yüz yirmi lira kazanmış oluyor. Yani faizcilik yapmamış oluyor(!) Borç para alan da faize para almamış oluyor, ticaret yapmış oluyor. Bu işleme şeriatın ticareti adı veriliyor.

Bunun adına İslâm hukukunda hiley-i şeriye derler. Yani yasanın yasakladığı işlemi, yasanın yasaklamadığı bir başka işlemle elde etmek..

Böylece söz de faiz yasağına uymuş oluyorlar. Ticaret de helâl olduğuna göre, ticaret yoluyla kazanç sağlamış oluyorlar.

Ne var ki yukarıda örneklediğimiz olayda açıkça görüldüğü gibi görünen işlem her ne kadar satış ise de arkasında tefecilik var.

4 ay için 300 bin lira borç alan adam karşılığında 420 bin lira borçlanmış oluyor. Yani yıllık yüzde yüzyirmi faizle borç para almış oluyor.

Sizin anlayacağınız şeriata göre faiz haram, ticaret helâl. Allah'ı aldatmak serbest...

Siz söyleyin okuyucularım Allah'a karşı böylesine

aldatıcı işlemlerle bir başkasının sıkıntılı durumundan yararlandıktan sonra şeriatçıyım diyenlere yazıklar olsun size demez misiniz?

Siz demezseniz ben derim... Gerçek dindar böyle iş yapar mı?

Özgür, Gaziantep, 4 Mart 1987

92 ŞERİATTA ŞİDDET...

Önce 21 Haziran 1987 günlü Cumhuriyet Gazetesinin 2. sayfasından Sayın Hıfzı Veldet Velidedeoğlu'nun "Dindarlık, Dinsizlik ve Din Düşmanlığı Üzerine" başlıklı yazısından şu tümceyi alıyorum.

"Çünkü Müslüman ahlakında cebir olmadığı gibi, öldürmek de yoktur."

Bu sözleri sıradan bir yurttaş söyleyip yazsa idi üzerinde durulmayabilirdi. Bu sözleri yazan koskoca hukuk profesörüdür. Hem de ordinaryüslüğü var. Kaldı ki ilerici bir kişiliği yanında Atatürk'e tutkunluğu da olan bir kişi. Atatürkçülüğünden, ilericiliğinden de kuşku duyduğum yok. Ne var ki koskoca bir bilim adamının, bilgisinden kuşku duymadığım bir kişinin, bu sözleri yazmasına şaşmadım değil.

Şaşkınlığım şuradan doğmaktadır: Sayın Hocamız İslam'da şiddet yok, demeye getirmektedir. Ne var ki Sayın Hocamızın vardığı bu yargı gerçekle hiç bağdaşmamaktadır. Çünkü gerek Kuran'daki ayetler, gerekse hadisler ve gerekse İslâm tarihindeki olaylar İslamiyet'in ganimet ekonomisiyle geçindiğini, kanla, kılıçla yayıldığını göstermektedir. Örneğin Azeri şair Mirza Alekber Sabir'in KORHİREM adlı bir şiiri vardır ki İslam'daki cebir ve öldürme duygusunu çok güzel belirtmektedir.

"Yalınayak düşüyorum çöllere, çalı diken görüp korkmuyorum." Şair şiirinde sayıp, döküyor, gülyabani

görüp korkmuyor, vahşi hayvan görüp korkmuyor. Volkan görüyor, korkmuyor, yırtıcı hayvan görüyor korkmuyor. Cin görüyor, can görüyor korkmuyor. Böyle sayıp döktükten sonra şiirini şöyle bağlıyor: “Ancak bu korkmazlıkla doğrusu / Arkadaş, vallahi billahi, tillahi, nerde Müslüman görsem korkirem! / Boşuna korkmuyorum, nedeni var: Sonunda neyleyim, bu yok olmuşların / Kan-kan düşüncelerini görüp korkuyorum / Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum...”

Koskoca şair durup dururken korkmuyor. Elbette bir bildiği var. Maide suresi 33'te şöyle yazar: “Allah ve resulüyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuk yapmaya çalışanların cezası, ya boyunları vurularak öldürülmeleri, ya asılmaları, ya ellerinin ayaklarının çapraz kesilmeleri, ya da buldukları yerden sürülmeleridir.” Daha bunun gibi nice kanla, kılıçla, ayetler vardır. Yalnız bununla da kalmamaktadır. Merak edenler okudukları takdirde göreceklerdir.

Örneğin Hz. Muhammed'in şöyle bir sözü de vardır. “Onlar, Allah'tan başka Allah olmadığına inanıncaya, bizim kıblemize dönünceye, kestiklerimizi yiyinceye ve namazımızı kılıncaya ve zekâtlarını verinceye kadar, insanlarla öldürülmem emrolundu. İnsanlar bunları yerine getirdikleri zaman, benden karılarını ve mallarını kurtarmış olurlar.”

İsterseniz bir de Hz. Muhammed'in eylemine bakalım: “Eşrefoğlu Ka'b, genç bir şairdi. Peygamberi ve ona inanları eleştiriyordu. Peygamber bir gün arkadaşlarına sordu:” Bu adamı öldürebilecek kimse var mı? Mesleme oğlu Muhammed, ortaya atıldı: “Ben varım!” Eşref oğlu Ka'b nasıl öldürülecekti? Planlar yapıldı. Hadis kitaplarının yazdığına göre, yalanlar uyduruldu. Tuzak hazırlandı. Bir gece kalesinde bulunan şairin kafası kesilerek plan sonuçlandırıldı. Ve kesik baş Peygambere alınıp götürüldü.”

Hız. Ali'yle ilgili Şu olay da çok ilginçtir. Hız. Ali kâfiri yenmiŐ, altına almış, göğsüne oturmuş. "Haydi bakalım salavat getir, Müslüman ol!"

Bunun zerine yerde yatan kâfir, Hız. Ali'nin yüzüne tükürmüŐ. Ali hemen kâfirin düŐünden kalkmış. Kâfir Şaşırıp kalmış. "Ya Ali niçin ldrmedin! Oysa ben senin yüzüne tükürdüm." Ali'nin yanıtı ilginç: "Ben seni ldrseydim, nefsim için öldürmüŐ olacaktım. Çünkü yüzüme tkrnce fkelendim!" Ali'nin bu jesti karşısında kâfir Őahadet getirip Müslüman olmuş. Yani Ali, kendisi için öldürmeyecek: ama Şeriat için öldürecek...

İslâm'da, Müslüman ahlâkında cebir ve öldürme olayına bunlardan daha güzel örnek olabilir mi? Sayın Hocamız, Tevbe suresi 29. ayetini nasıl görmezden gelir. Bu ayet: "Kendilerine kitap verilenlerden Allah'a ve ahret gününe inanmayan, Allah ve Resulünün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın." emrini verilmektedir.

Ya Şu ayetlere ne diyeceğiz: "Ben kâfirlerin kalplerine korku salacağım. Şimdi vurun boyunlarının üstüne. Vurun onların bütün parmaklarına." (K. 8/12. 47/4)

Daha böyle onlarca buyruk varken, "Müslüman ahlâkında cebir ve öldürmek yok!" denebilir mi? Şeriatın başka Müslüman ahlakı olabilir mi? Müslüman ahlakı Şeriatın dışına çıkabilir mi?

Dediğim gibi böyle bir sözü sıradan bir vatandaş söylemiş olsa idi, üzerinde durulmayabilirdi. Onun bilgisizliğine bağıŐanırdı. Ama hukuk konusunda, din konusunda, Atatürk konusunda otorite sahibi olmuş bir kişinin bu sözleri söylemesi her Şeyden önce gereğ'e saygısızlık değil mi?

"Halkın sorumluluğ aydınların boynundadır."

Aydınlar gerçekleri saptırmadan olduğu gibi halka iletmekle yükümlüdürler. Yoksa dünya'nın dengesi, düzeni bozulur. Doğru ile eğri, gerçekle yalan, şimdi olduğu gibi, birbirine karışır. Kıyamet kopar; yani toplumsal denge bozulur...

Bu halkın ekmeğini yiyoruz. Bu halkın verdiği vergilerle yapılan okullarda okuduk. Bu halka doğruyu söylemekle yükümlüyüz...

Yazarken de, konuşurken de halka olan sorumluluğumuzu unutmamalıyız ve daima doğruyu söylemeliyiz. Çünkü Tanrı ile aydın arasında bir sözleşme vardır. Bu sözleşmeye göre aydın, halka doğruları söylemekle yükümlüdür.

“Çünkü Müslüman ahlakında cebir olmadığı gibi, öldürmek de yoktur.” Yoktur öyle mi...

Müslümanlıkta Müslüman birine şiddet yoktur. Ancak kâfire vardır. Kâfirin katli vaciptir,

Özgür Gaziantep, 1 Temmuz 1987

+

Katkıda Bulunanlar:

Sayın Balta,

İslamiyet, Peygamberin zamanı ve sonrası şiddet ve katliamlar devridir.

Görüyoruz, her şeyi yaratan, koruyan, adaletli Tanrı, kendi kitabında şiddet ve vahşet emrediyor. İlk dört halifeden üçü öldürülüyor, Peygamberin torunu Hüseyin ve yakınları Kербela'da tarihte eşi olmayan bir şekilde öldürülüyor. Hanefi mezhebinin babası bilinen Abu Hanife, Tanrıyı temsil eden Halife Mansur tarafından hapse atılıyor ve zehirleterek öldürülüyor. Ve ondan sonra gelen ve günümüze kadar gelip devam eden katliamlar ve savaşlar.

Bütün bunların anlamı: bütün dinlerin insanlar tarafından uydurulmuş ve insanları soymak ve siyasi güç kazanmak amacı ile kullanılan bir araç olduğudur. Bu sahtekârlık 6000 yıldır devam ediyor. Bu

sahtekârlığın varlığını halk kitlelerine söyleyebilmek için önce eğitim yolu ile özgür, hoşgörölü, sorgulayıcı ve düşünebilen bir toplum yaratmak gerekir. Batılılar 1650 ortalarından bu yana Aydınlatma Devri ile bu yolu seçmiş ve Din-Devlet ittifakını yıkmış, ve laikliği geri dönmeyecek şekilde oturtmuşlardır. İşte Atatürk bu yolu seçmişti, hedefe ulaşmadan gitti.

Aydınların bazı gerçekleri söylemesi, cesaretli olmaları arzu edilir. Fakat bu cesaretin karşılığı ölüm oldukça ve gerçeği doğru algılayacak bir eğitim ve düşünce düzeyi yaratılmadıkça, gerçeği bilen ve söyleyen yeni şehitler vermekten öteye gidemeyiz.

Sevgilerle,

Asım Esen,

Professor of Genetics & Molecular Biology

(Emeritus)

Department of Biological Sciences

Virginia Polytechnic Institute and State University

Blacksburg, Virginia 24061-0406 USA

Tel: 540 951 1776

Cellular: 540

93 RESİM YAPMAYALIM MI?..

Bu konuyu düşünmeye başladığımdan beri işin içinden çıkamıyorum. Nasıl olur da akla ve mantığa uygun olduğu söylenen bir dinde resim yapmak, heykel yapmak yasak olabilir...

Heykel yapmak, resim yapmak niçin günah olsun? Bir güzelin resmini yapmakla ona can ve ruh vermek arasında ne ilgi olabilir. Resmi, heykeli yapılanlara can vermek gibi bir koşul yok ki.

Böyle bir yaratıcılığın yasaklanmış olmasının en büyük zararını halkımız görmüştür. Çünkü gerek resim yapmak, gerek heykel yapmak güzel sanatların bir koludur. İnsanın yaratıcılığı ile ilgilidir. İnsanın

yaratıcılık özelliğini geliştirir. İnsanın düşünce alanını geliştirir. Böylece insanın hayal dünyası gelişir. Hayal dünyası gelişen insan yaratıcı olur, topluma yararlı olur...

Bu gün Batı Dünyası'nda "Yaratıcılık Allah'a mahsustur." denilmediği için bütün ressamalar, bütün heykeltıraşlar, bütün çizgi romancılar ve bilim kurgucular orada yetişmektedir. Bunların yetişmesi ile ne olmaktadır, çocuklar çağdaş dünyanın tekniğine hazırlanmaktadır. Uzay yolculuğuna hazırlanmaktadır.

Bizde ise Yaratıcılık "Allah'a mahsustur" denildiği için insanlarımızın yaratıcılığı körletilmiştir. Bu yüzdendir ki Doğu Dünyası bir tırnak keseceğini icat edememiştir. Türklerin barutu ve saati icat ettiğini övünerek belirtiriz; ancak, bu icadın bile "yaratıcılık Allah'a mahsustur" ilkesinin yaygınlaşmasından önce olduğu gerçeği de unutulmalıdır...

İslâm dini, insanın yaratıcılığını körleten bu resim ve heykel yapma yasağını nereden almıştır. Elbet bunun bir dayanağı olmalıdır. Acaba bu resim ve heykel yapma yasağının dayanağı aşağıya aldığım Eski Ahitteki şu ayetler olmasın:

Tevrat, Çıkış, 20/4: "Kendin için oyma put, yukarda göklerde olanın yahut aşağıda yerde olanın yahut yerin altında sularda olanın hiç suretini yapmayacaksın."

Belki suret yapmamanın İslâmî kaynakları da olabilir. Bu konuda İslam Peygamberi tarafından söylendiği belirtilen şöyle bir söze rastladım: "Kıyamet gününde Allah tarafından en büyük cezaya çarptırılacak olanlar ressamlardır. (Hz. Muhammed, Hadis ve sözleri Roger Arnaldez, Burhanettin Semi Tercümesi, Üçdal Neşriyat, İstanbul, 1982, Sayfa 138.)

Yine aynı sayfada İslam Peygamberi'nin şöyle söylediği de belirtilmektedir. "İnsan ve hayvan (suret) resimlerini yapanlar kıyamet gününde ceza göreceklerdir. Yaptığınız bu şeylere can verin bakalım!

denecektir. Suret resmi olan yere melekler girmezler.”

Anlaşılan Yahudiler ve Hıristiyanlar yaratılışlarında olan yaratma gücünü geliştirerek güzel resimler, güzel heykeller yapmışlar. Bu sayede kalıcı yapıtlar vermişler, ekonomilerini geliştirmişler, gelir kaynaklarını, istihdam alanlarını, yaratıcılık güçlerini artırmışlar. Onlar yaratıcılıklarını geliştirirken bizler “Yaratıcılık Allah’a mahsustur” deyip yaratma ve buluş özelliğimizi körletip durmuşuz. Hem de, “Enel-Hak” diyen ve en büyük yaratıcı insandır diyen tasavvufçu düşünürlerimizin çıkmış olmasına ve bu uğurda kellelerini vermiş olmasına karşın...

Bütün bunlara karşın yaratıcılık durdurulamamıştır. Özetlersek: Mimarî alan, mezar taşları, tezhip ve ebru sanatında gelişmeler olmuştur...

Özgür Gaziantep, 3 Temmuz 1987

94 KADIN KÖLE OLAMAZ...

Geçtiğimiz günlerde 19 Kadın Derneği ve 5000’e yakın kadın Anıtkabir’e giderek Ata’nın önünde saygı duruşunda bulundu. Kendilerine tanıdığı haklar için, Ata’ya içtenlikle saygı duruşunda bulundu. Atatürk için yine içten olarak, yerin cennet olsun, denildi.

Bu töreni Türk Üniversiteli Kadınlar Derneği düzenlemiş. Törene çağrılı 20 kadın derneğinden 19’u çağrıya uyarken yalnızca Semra Özal’ın başkanlığını yaptığı Türk Kadınıni Güçlendirme Vakfı’nın üyeleri törene katılmamış.

Bu tören, üniversiteli kız öğrencilerin okula türbanla girmek istemelerine tepki gösteren Üniversiteli Kadınlarımızca düzenlenmiş.

Şimdi şeriatın tesettür kuralı uyarınca etekleri yerde sürünen bayanlarımızın istediği olsa, şeriat düzeni uygulamaya konsa, şeriatçı yöneticilerin ilk yapacağı iş ilkokulu, ortaokulu, liseyi ve üniversiteyi

kız öğrencilerin yüzüne kapamak olacaktır. Çünkü şeriata göre kadının okumasına gerek yoktur. Kadının yeri evdir. Görevi de mutfak, yatak ve anneliktir... Bu durumda, eğer türbanlı kız öğrencilerimizin mücadelesi başarılı olursa bundan en çok zarar görenlerin de yine bu kızlarımız olacağından kuşku yoktur.

Böylece kadın hareme kapatılacaktır. Erkeğin egemenliği altına girecektir. Erkeği kendisine kötü işlem yapsa bile boşama hakkı olmayacaktır. Çünkü şeriatte boşama hakkı erkeğindir. Kadının böyle bir hakkı yoktur. Ancak kocası deli ise, iktidarsızsa boşama hakkı vardır...

İşin en ilginç yanı şeriat egemen olduğu takdirde bir erkek, aralarında eşitliği sağlayacağı inancında ise, dörde kadar kadın alacaktır. Bu şeriat mücadelesi yapan kızlarımız dört kumayla nasıl oturacak? Erkeğini başka kadınlarla paylaşmaya nasıl dayanacak? Bu şeriata uyar ama kadın yapısına uyar mı? Ahlaka uyar mı? Ya hülle?... (Kuran; 2/229,230)

Hele şu mirasta kadınlara yarım, erkeklere tam verileceğini bu şeriat mücadelesi yapan bayanlarımız bilmez mi? Şeriata göre iki kadının tanıklığı bir erkeğin tanıklığına eşittir. Şeriat kadın erkek eşitliğini de kaldırmaktadır. Kadını erkeğe itaate zorlamaktadır. Bu ise kadını köleleştirmekten başka bir anlama gelmez.

Şeriat mücadelesi yapan kadınlarımız erkek karşısında köleliği nasıl kabul edebilirler? Eğer şeriat geçerlilik kazanırsa, şeriat kuralları yasaların yerini alırsa, kadın doktor olamaz, yargıç, savcı olamaz. Diğer mesleklerin hiçbirini yapamaz. Parti başkanı, hükümet başkanı, devlet başkanı olamaz... Bütün bunlar kadını toplum yaşamından soyutlamak olmaz mı? Kadını köleleştirmek anlamına gelmez mi?

Aklı başında bir kız ve kadın kendisini köle yapan bir anlayış için nasıl mücadele eder? Bu akılsızlık değil mi? Denebilir ki din için köle de oluruz, hülle de

yaparız, yeter ki şeriat kuralları egemen olsun. Ama bir parça akli olan kadın köle olmaya, hülleye razı olur mu? Unutmayın ki akli olmayanın dini de yoktur.

Tabiat (Görünen Tanrı. Bak. Kuran. 57/3) bize akli niçin vermiştir? Körletelim diye değil, işletelim diye...

Türk Üniversiteli Kadınlar Birliği ve Örgütü Türk kadınının onurunu kurtarmış, saygınlığını artırmış ve meydanın boş olmadığını göstermiştir. Akli başında olan her Türk kadını Ata'nın yolundan gitmeli ve Atatürk tarafından kendilerine tanınan haklara dört elle sarılmalıdır...

Özgür Gaziantep, 11 Şubat 1987

95 MUZIR YAYIN YAPIYORLAR...

Şaka yapmıyorum. Ciddi söylüyorum. TRT ile Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Mustafa Kalemli'nin muzır yayın yaptıklarını okuyucularıma ihbar ediyorum.

Bilindiği gibi ANAP iktidarı küçükleri muzır neşriyattan korumak için bir yasa çıkarmıştı. Amacı çocukların küçük yaşta cinsellik yoluyla ahlâklarının bozulmasını önlemektir. Küçükleri muzır yayımla korumak için kadın ve erkek dergileri poşete sokuldu. Bazı oyunlar yasaklandı. Bazı kitaplar cezalandırıldı. Bazı oyuncular para cezalarına çarptırıldı.

İnsan muzır yayını gidip kendisi alır. Muzır yayını kendisi izler.

Muzır filme gitmek istiyorsa kendisi gider. Muzır dergi almak istiyorsa gidip kendisi alır. Ama Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Mustafa Kalemli, TRT gibi, ailelerin hep bir arada olduğu akşam saatlerinde erkekli kadınlı, küçükü büyüklü ailenin bulunduğu bir odaya haberler kanalıyla hop diye girip muzır yayını yapamaz.

3.2.1986 günü öğle radyolarında ve aynı günün akşamı televizyonda Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı aynen şu sözcükleri kullanmıştır. "AIDS'e

yakalanmamak için PREZERVATİF KULLANIN..”

Şimdi ailecek hep birlikte izlenen televizyonda Bakanın bu prezervatif sözcüğünü ilk defa duyan bir kız ya da oğlan çocuğu anasına-babasına “Bu prezervatif ne” diye sormaz mı? Çocukların “Bu prezervatif” nedir diye sorduklarını; duruşma salonlarında duruşma sırasını bekleyen yurttaşların, görevlilerin, avukatların dile getirdiğini duyduğum için bu satırları yazmak gereğini duydum.

Yine bu konuşmasında Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı AIDS’in aynı cinsten kişilerin birbirleri ile cinsel ilişkileri sonucu geçtiğini de söylemeden duramadı. Şimdi çocuklar analarına, babalarına “Cinsel ilişki ne demektir?”, “Aynı cinsten kişilerin cinsel ilişkileri nasıl olur?” diye sorsa nasıl yanıt verilecek...

Sayın Bakan ve TRT yetkilileri AIDS hastalığı hakkında bilgi verirken başka araç mı bulamıyorlar... Bunun için TRT ile ailenin içine nasıl girebilirler. Muzır yayına bundan iyi örnek olabilir mi? Muzır değil de nedir bu yaptıkları...

Özgür Gaziantep, 12 Şubat 1987

96 BÜYÜK BASININ BÜYÜK YAZARLARINA...

Atatürk’e göre Basın Ulusun genel sesidir. “Bir ulusu aydınlatmada ve ona yol göstermede, bir ulusa gereksinme duyduğu düşün besinini vermede. Özetle bir ulusun mutluluk ereği olan ortak doğrultuda yürümesini sağlamakta basın başlı başına bir güç, bir okul, bir önderdir...”

13 Kasım 1988 günü Atatürk’ü Anma Haftası dolayısıyla TRT 2. Kanal’da Atatürk’ün ölümünden 15 gün önce dünya Müslümanlarına mesajını yayınlıyor:

“Bütün dünyanın Müslümanları, Allah’ın son Peygamberi Hz. Muhammed’i örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli İslamiyet’in hükümlerini, olduğu

gibi yerine getirmeli. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir.”

Atatürk'ün böyle bir mesaj göndermediği, göndermeyeceği, büyük basının büyük yazarlarına tarafımdan duyuruluyor. Ne var ki büyük basının büyük yazarları, kulaklarının üstüne yatmış. Olayın önemini değerlendirmekten yoksun.

Oysa Atatürk'ün böyle bir mesaj gönderdiğini kabul etmek Atatürk'ün yaptığı devrimlerden pişmanlık duyduğu, doğru olanın şeriat kurallarına uymak olduğu anlamına gelir ki bu Atatürk'ün kendi kendisini yadsımasıdır.

Atatürk, ölümünden 15 gün önce iki mesaj vermiştir: İlki, Cumhuriyetin 15. yıldönümü nedeniyle Orduya. İkincisi ise: Türkiye Büyük Millet Meclisi 5. Dönem, IV. Toplantı yılının açılışında.

Bu mesajların dünya Müslümanlarına gönderildiği söylenen mesajla en küçük bir ilgisi yok.

Demek ki, ortada yalan var. Uydurma bir mesaj var. Atatürk'ün düşünsel kişiliğine, tinsel kişiliğine ağır bir saldırı var. Daha önemlisi Atatürk'e yapılmış bir iftira var.

“Egemenlik kayıtsız, şartsız ulusundur” diyen bir kişinin bütün dünya Müslümanlarına böyle bir mesajla “Hakimiyet kayıtsız şartsız şeriatındır.” demesine olanak var mı?

Atatürk'ün böyle bir mesaj göndermiş olduğu haberine kayıtsız kalmak; şeriat kurallarına geçmenin bizzat Atatürk tarafından buyrulduğu anlamına gelmez mi?

Bu konu üzerinde daha çok durulabilir. Ne var ki büyük basının büyük yazarları olayın önemini idraktan yoksun. Şeriatçı otoriteye teslim olmuş gibi bir görüntüsü var. Halkımızın dediği gibi: “Kokteyl var gider misin? Kokteylde viski var içer misin?” diyesi geliyor.

Cumhuriyetimizin temel ilkesi laiklik sulandırılıyor... Atatürk gibi büyük bir önder şeriatçı gibi gösteriliyor, ne Atatürk Araştırına Merkezi'nden, ne Üniversitelerin Devrim (affedersiniz İnkılâp) Kürsüsü Öğreticilerinden, ne Atatürk'ü kurduğu partinin devamı olduğunu söyleyen SHP milletvekillerinden ne Cumhuriyeti korumak ve kollamakla görevli olan Cumhuriyet savcılarında ne de büyük basın büyük yazarlarından bir ses var.

Diğerleri Hükümetin emrinde bir kuruluş olduklarından başışlanabilir ama büyük basının büyük yazarları asla...

Safranbolu, Gündem, 1-15 Aralık 1988

97 HANİ İBADET DE GİZLİ KABAHAHAT DA GİZLİ İDİ...

Atalarımız "İbadet de gizli, kabahaht de gizli..." demiş.

Çok güzel demiş.

Yasalarımız Dini politikaya alet etmek yasaktır, demiş.

İyi ki demiş.

Demeseymiş kim bilir neler ederlermiş...

Ne var ki şimdi ki Başbakanımız bunları değiştirmiş.

Değiştirmekle kalmamış,

Kendine özgü bir yöntem geliştirmiş...

İbadet açık, kabahaht gizli...

Dini politikaya alet etmek ise cumhur cemaat, düdüklü, sirenli...

Arkasında zevat, ceketlerinin düğmesi ilikli...

Öyle ki her Cuma Başkent'te yer yerinden oynar, kopar kıyamet...

Bu, devlet erkânının cumhur cemaat
Namaz kılacaklarına alamet...

Sıra sıra polisler yollara dizilir.
Ana caddelerde trafik kesilir.
Halk caddelerden sokaklara itilir...

Caddelerde bir telaş sezilir,
Sanırsın ki, yangın var, yangın söndürmeye gidilir...

Sorarsın: Yangın mı var?
Yer yerinden mi oynuyor?
Kıyamet mi kopuyor?

Yanıt: Başbakanımız cuma namazını eda etmeye
gidiyor...

Cuma namazını eda etmek için ille siren düdüklü
gerekse,

Gidelim biz de cuma namazlarına davul, zurna ile...
Safranbolu, Gündem, 1-15 Aralık 1988

+

Günaydın Baba,
1988 de ne ise bugün de o...
Değişen hiçbir şey yok,
Daha da beter olacak bence...
Umut yok!..
Yener

98 CUMHURBAŞKANI NE DEMEK İSTER...

Geçtiğimiz günlerde Sayın Cumhurbaşkanı'nın
yabancı bir gazeteciye aynen şöyle dediğini gazeteler
yazmıştır: "Ben Müslüman'ım, devlet lâik!"

Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın bu sözleri üzerinde
SHP İçel Milletvekili Fikri Sağlar: "Bu ifadeler başlı
başına Anayasa suçudur. Lâikliği inkar eden bir

Cumhurbaşkanı olamaz.” diyerek tepkisini dile getirmiştir. Bu konuda daha geniş açıklamalar yapmıştır ama yerimizin darlığı nedeniyle buraya almıyorum.

İslam radikallerine göre, İslam yazarlarına göre, lâiklik denince ne anlaşılmaktadır. Acaba Sayın Cumhurbaşkanı bunu bilmemekte midir?

Ali Rıza Demircan adlı bir İslâm yazarı var. Kendisi Büyük Riyale Paşa Camii İmam Hatibi, Lâik Türkiye Cumhuriyeti'nin Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan maaş alır. Yani Lâik Türkiye Cumhuriyeti bu adama maaş verir.

Bu İslâmcı yazarın “İslâm'a Göre Cinsel Hayat” adlı iki ciltlik kitabı var. Gelin hep birlikte bu kitabın “Lügatça” bölümüne bakalım. Burada kâfirlik ve lâiklik için neler demiş. İslâmcı yazara göre “kâfirlik” denince ya da “lâiklik” denince ne anlaşılmalıdır. Alfabetik sıraya göre kâfir sözcüğünün karşılığını alalım:

“Kâfir: Kuran ve Sünnetle belirlenmiş iman esaslarının, ilahi emirler ve yasakların bütününe veya herhangi birine inanmayan kişi. LAİK İNSAN...”

Yani anlayacağınız kim lâikse o kâfirdir.

Bir de “lâik” sözcüğünün karşısına ne yazılmış ona bakalım:

“Lâik: Dini olmayan, Kuran ve Sünnet yönetimini kabul etmeyen insan lâik oluyor. Lâik insan da kâfir oluyor...”

Bu kitap Lâik Türkiye Cumhuriyeti'nde yayınlanmıştır. Benim elimdeki 4. baskıdır. Lâik Türkiye Cumhuriyeti'ni korumakla görevli savcılardan biri bu kitap ve yazarı hakkında dava açmamıştır. “Gel bakalım arkadaş, sen ne demek istiyorsun? Yani biz kâfire mi hizmet ediyoruz? Gel şunu açıkla hele...” dememişlerdir.

Hem lâik Türkiye Cumhuriyeti'nin Diyanet'inden maaş alacaksın, hem de maaş aldığın devleti kâfirlikle suçlayacaksın. Olacak iş değil...

Sayın Cumhurbaşkanı: “Ben Müslüman’ım Devlet lâik” dediğine göre “lâiklik” ile “Müslümanlık” arasında bir ayırım olduğunu biliyor demektir. Yoksa böyle bir açıklama gereğini duymazdı. Bu durumda sayın Cumhurbaşkanımız lâik devlete hizmet etmektedir. Hemen çekilmelidir... Çünkü: “Kim Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse zalimdir.” (Maide, 5/45) Sormak gerekmez mi, “Siz Allah’ın indirdiğiyle mi hükmediyorsunuz?”

Şimdi Türkiye Cumhuriyeti “lâik” bir devlet olacak. Lâik devletin başında bulunan Cumhurbaşkanı lâikliği kabul etmeyerek Müslüman olduğunu söyleyecek.

Sayın Cumhurbaşkanı laikliği, “İslam’a Göre Cinsel Hayat” yazarı Ali Rıza Demircan gibi anlıyorsa; yani lâiklik eşittir kâfirlik diyorsa kâfire hizmet ediyor demektir. Bu arada şunu da belirtelim. Herhangi bir kişi ben Müslüman’ım diyorsa; o, Müslümanlık dışındaki düşünce ve inançları, felsefi akımları dışlıyor demektir. Çünkü İslâm’a göre “İslâm dışındaki her düşünce ve inanış sapıklıktır!” Müslüman’dan başka herkes cehennemlidir...

Eğer Sayın Cumhurbaşkanı bu gerçekleri bilerek yabancı gazeteciye: “Ben Müslüman’ım devlet lâik” demişse bizim derin derin düşünmemiz gerekir. Böyle bir anlayışla AT’e nasıl gireceğiz. Çağdaş dünyaya karşı ne diyeceğiz... Bu nedenlerle gerçekten derin derin düşünmemiz gerekir...

Müslüman olan lâik devlete hizmet etmez. Kâfir devletten maaş almaz... Anayasa madde 103’e göre yemin etmez...

Gaziantep, Bugün, 14 Mart 1990

99 163’ÜN KALDIRILMASINA KARŞIYIM...

Anlı şanlı yazarlarımızın tersine, hele Cumhuriyet gazetesinin lâiklik konusunu ele alışına ve 163. madde

konusunda yaptığı tarihi yanlışlara karşıyım.

Bilindiği gibi Cumhuriyet Gazetesi her ne kadar ilerici aydınların gazetesi olarak görünüyorsa da lâiklik anlayışının ve Kemalizm görüşünün yeniden ele alınması görüşünde. Bu konuda ilerici aydınların tepkisini çekmekte ve Atatürkçülük ve lâiklik konusundaki tutum ve yayınları nedeniyle daima gündemde kalmakta.

TCK m. 163'ü kısaca özetleyelim: "Lâikliğe aykırı olarak, Devletin sosyal veya ekonomik veya hukukî temel düzenini, kısmen de olsa dinî esas ve inançlara uydurmak amacıyla cemiyet tesis, teşkil, tanzim veya sevk ve idare eden kimse" demektedir. Yaptırımı ise sekiz yıldan başlamaktadır.

163'e getirilecek değişikliğin ne şekil alacağını bilmiyoruz. Ancak bir devletin en üst kademesinde görev alan şeriatçı ve tarikatçı düşünce sahipleri kendilerine serbestlik tanıyacak bir değişikliğin getirilmesi için yoğun çaba içindeler. Bu bir gerçek. Bu gerçeği yadsıyamayız...

163. maddenin getirdiği şeriatçı partileşme engeli yapılacak değişiklikle ortadan kalkınca şeriatın iktidara yürüme yolu açılacak. Bu açıklık üzerine şeriatçı görüşe bağlı olarak çeşitli partiler kurulacak.

Şeriat düşüncesi sanılanın aksine birleştirici değil bölücüdür. Şeriatçı düşüncenin bütünleştirici, birleştirici bir rol oynayacağını sanan düşünce ve görüşler büyük bir yanlışlıktan kaynaklanmaktadır. Bilinmeli ki daha asr-ı saadet döneminde bile şeriatçı anlayış Sünnîler, Şîîler ve hariciler olarak üçe bölünmüş ve cennetle müjdelenen sahabeler başta olmak üzere birbirlerine girmişlerdir. Binlerce ölü vermişlerdir...

Sonradan bu üç büyük mezhep kendi içinde çeşitli tarikatlara bölünmüşlerdir. Bu bölünme günümüzde bile varlığını sürdürmektedir. Mevlevîlik, Bektaşîlik, Kadirîlik,

Nakşîlik gibi tarikatlar etkinliklerini sürdürüebilmek için birbirleriyle kıyasıya uğraşmışlardır...

Şeriatçılara siyasal örgütlenme hakkının tanınması ile öncelikle çeşitli mezheplere ve tarikatlara bağlı örgütlenmelere tanık olacağız. Şeriatçılar birbirlerine düşeceklerdir. Bu ise huzur ve güven ortamını ortadan kaldıracaktır. Bence en büyük tehlike memleketimizin şeriat, mezhep ve tarikat kavgalarına sahne olmasındadır. Bu kavganın olmasını 163. madde önlemektedir. 163. maddeye getirilecek bir değişiklik sonucunda şeriatçıların anarşi ve terörü gündeme gelecektir. Ve bu kargaşa öncelikle şeriatçılar, mezhepçiler ve tarikatçılar arasında olacaktır ve bence en büyük tehlike de buradadır.

163'ün kaldırılmasının diğer sakıncalarına da yeri geldikçe değinilecektir. 163. maddenin varlığının korunmasında yurdumuzun geleceği ve kalkınması açısından sayısız yararlar vardır. Bu yararlar Cumhuriyet Gazetesi'nin anlı-şanlı yazarlarının kapasitelerinin çok üstündedir...

Gaziantep, Bugün, 15 Mart 1990

100 OKOUME AĞACI...

Okoume ağacı konusu geçtiğimiz pazar TRT 1. Kanalında bilim adamlarımızca tartışıldı. Okoume'nin Türkçe karşılığı kavakmış. Bu kavak ağacı Afrika'da Gabon'da yetişirmiş. Gabon'da yetişip kesildikten sonra Danimarka'dan ithal edilen bu ağaç Türkiye'de bir fabrikanın hızarından geçirildiğinde görülmüş ki "Bismillahirrahmanirrahim Muhammed" yazıları var. Ağaçtaki yazı kulî stilindedir. Kavak ağacının boyu 340 cm, eni ise 65 cm.

Bu kavak ağacı kesilince Şener Aykuteli tarafından Topkapı Saray Müzesine bağışlanmış. Müzeye bağış

tutanağında Ağaçta “Samet” ve “Taha” sözcüklerinin de yazılı olduğu belirtilmektedir. Ne var ki televizyonda Barış Manço yönetiminde yapılan tartışmada “Samet” ve “Taha” sözcüklerinden hiç söz edilmedi. Buna da bir türlü aklım ermedi.

Bilim adamlarımızın bir bölümü ağaçtaki yazının doğal olmadığı konusuna değinirken bir kısmı bilim adamları ise doğal olduğu görüşünde diretiler. Ben bu tartışmaları izlerken İstanbul’un Fethi sırasında papazların tartışmasını anımsadım. Fatih’in askerleri surları aşarken Hıristiyan papazları da melekler dışı mi erkek mi onu tartışmış. Fatih’in askerlerini karşılarında gördükleri zaman akılları başlarına gelmiş ama iş işten geçmiş.

Bizde yaşam pahalılığı çekilmez duruma gelmişken, paramızın değeri her yıl % 75’i aşkın değer yitirirken. Güneydoğu Anadolu’da anarşi her gün can alırken, Kıbrıs, Trakya, Bulgaristan sorunları bizi zorlarken kavak ağacındaki yazı ile meşgul oluyoruz...

Bu kavak ağacı bundan 6 ay kadar önce Suudi Arabistan Büyükelçiliğince Hilton Oteli’nde gösterildi. Bu gösteride Erdal İnönü’de, Erbakan da, Arap ileri gelenleri de vardı. Ben de oradaydım...

Ağaç ışıklandırılmış olarak sahnede gösteriliyordu. Her bakana bilgi veriliyordu. Ancak benim dikkatimi ağaç değil de Hilton Oteli salonunda ziyaretçiler için hazırlanmış yiyeceklerle meyveler çekmişti. Sofrada kuş sütü eksikti. Ağaca şöyle bir göz atan yiyeceklerle ve meyvelere gömülüydü. Ben bu yüksek tabakanın aç gözlülüğünü izledikçe Tefvik Fikret’in “Aksırıncaya kadar tıksırıncaya kadar yiyin!” şiiirini mırıldanıyordum.

Bir ara Şener Aykuteli ile karşılaştık. Birlikte ağacı izledik. Şener Aykuteli’ye bir soru yönelttim: “Allah mucizesini niçin Arapça yazı ile göstermiş. Türkçe olmaz mıydı?” dedim. Bu sorum Şener Aykuteli’yi şaşırttı. Öyle ya bu denli kelli felli adamlar gelmiş.

Bakanlar gelmiş. Hepsi bakmış bakmış hayretini dile getirmiş de bir ben pişmiş aşıya soğuk su katıyorum. Ortalığı karıştırıyorum. Bana şöyle yanıt verdi “Allah’ın işine akıl sır ermez!”...

Bu arada başımıza birkaç kişi toplandı. Ben ortalarında tek kaldım. İnanmamış olduğumu göstermekle dine karşı gelmiş gibi oldum. Akılları bir türlü almıyordu, benim inanmamış olmamı. Oysa ben başıma toplanmış bulunan kelli felli adamların Allah konusunda böylesine bilgisizlik içinde oluşlarının nedenini araştırıyordum. Hiç diyordum: “Allah inancı sağlam olan insan Allah’tan mucize bekler mi?” Her gün çevremizde gördüğümüz her canlı, her cansız ve dünyamızda oluşan oluş (zuhur) bir mucize değil mi? Daha ne mucize bekliyorlar bunlar, bilmem ki?

Bu gerçek Kuran’da şöyle açıklanıyor. “12/105: Göklerde ve yerde nice belgeler vardır ki, yanlarından yüzlerini çevirerek geçerler” (Diyanet Çevirisi).

Allah’ın varlığını göstermesi için mucizeye gereksinimi yok ki? Her şey gözümüzün önünde akıp gidiyor. Bakınız Kuran, 57/3’te “Görünen ve görünmeyen (Zahir ve Batın) Tanrı...” diyor...

Bir toplum Tanrı konusunda bu kadar bilgisiz olamaz...

Gaziantep, Bugün, 16 Mart 1990

101 ŞERİATIN KESTİĞİ PARMAK...

Toplumların alışkanlıklarını, geleneklerini değiştirmek çok zordur. Bu değişikliği toplumları en çok etkileyen Peygamberler bile gerçekleştirememişlerdir. Sonunda toplumların gelenekleri doğrultusunda, etkilerini söndürmek zorunda kalmışlardır.

Atalarımızın şeriatın kestiği parmak acımaz, diye bir özdeyişi vardır. Şeriat’ın kestiği parmağın acıyıp acımadığını parmağı kesilene sormak gerekir. Hani,

sağlam ne bilir hastanın durumundan derler ya parmağı kesilmeyen parmağı kesilenin acısını ne oranda anlar? Ama artık parmakları şeriat kesmiyor. İrtica kesiyor.

26 Şubat 1990 tarihli gazeteler "İrtica Bu Kez Parmak Kesti" başlığı ile haberi görüntüleyerek verdi. Belediyede şoför olarak çalışmakla olan Cemal Akın adlı vatandaşımız, iş dönüşü arkadaşları ile birlikte biraz içki içmiş. Bu sırada önüne üç kişi çıkmış. "Sen üç aylarda içki içmeye utanmıyor musun?" diye kafasına çökmüşler. Saldırganlar çember sakallı imiş. Cemal Akın'ı feci şekilde dövmüşler ve üç parmağını da kesip sırta kadem basmışlar. Taksim Devlet Hastanesinde kesilen sol elinin parmaklarını göstererek yakınıyordu Cemal Akın...

Burada Çember sakallı üç kişinin gerekçesi üzerinde durmak istiyorum. Üç ayların tarihî kaynağının ne olduğunu bulmak istiyorum. Bu üç aylar İslam tarihinde haram aylar diye geçer, İslâm Peygamberi de çok çekmiştir bu haram aylar suçlamasından. Bu haram ayların geleneğini araştırırsak tek tanrılı dinlerin ortaya çıkışından çok öncelere dayandığını görürüz, ilkel toplumlar, bilindiği gibi, birbirinin malını ve namusunu yağmalarlar, canlarını alırlardı. Arabistan'daki ilkel topluluklar yılın dört ayını bu yağmalamayı önlemek, can almayı durdurmak için barış ayları olarak ilan etmişler. Yılın dört ayı içinde bu aylara, haram aylar denerek güvenlik içinde hissetmişler kendilerini...

Bu haram ayların İslâm Peygamberince ve taraftarlarınca ihlâl edildiğini Kuran'dan anlıyoruz. Anlaşılan haram aylarda İslam mücahitleri saldırı ve savaş yapmışlar. Mekkeli putperestler, "Haram ayda bu savaş yapılır mı?" demişler. Verilen yanıtı Kuran'dan okuyalım: "2/217: Ey Muhammedi Sana hürmet edilen ayı: o aydaki savaşı sorarlar. De ki: O ayda savaşmak büyük suçtur. Allah yolundan alıkoymak, O'nu inkâr etmek, Mescidi Haram'a engel olmak ve halkını oradan

çıkarmak. Allah katında daha büyük suçtur.” (Diyabet Çevirisi).

Görülüyor ki haram aylara uymayan mücahitleri sorguluyorlar. İslam Peygamberinin buna Kuran’da yanıtı ise: “Evet haram aylarda savaş suçtur ama onların yaptıkları daha büyük suçtur!”

Acaba diyorum bizim parmak kesen ve parmak keserken Allah’a hizmet arz ettiğini sanan şeriatçılarımız haram ayların-üç ayların, tarihçesinin bu olduğunu biliyorlar mı idi?

Yukardan beri anlatmaya çalıştığım gibi insanların alışageldikleri alışkanlık ve gelenekleri değiştirmeye Peygamberlerin bile gücü yetmemiştir. Bunların değişmesi ancak ve ancak insanların bilgilenmesi ve bilgilendirilmesi ile olur. Bu da okumakla, araştırmakla, düşünmekle olasıdır. Yoksa öyle nakle dayanan bilgilerle insanlık ilerleyemez... Bu durağanlığı bütün dinlerin katı taraftarlarında görmekteyiz. Yahudi’sinde de, Hıristiyan’ında da, Müslüman’ında da yeni düşüncelere yeni alışkanlıklara yeni davranışlara izin yok.

Gaziantep, Bugün, 17 Mart 1990

102 TERÖR...

Geçtiğimiz günlerde gazeteler Şeriatçı örgüt çöktüldi başlığı altında “Katli Vaciptir” diye adam öldürenlerin idam sehpası gibi çatılmış kalaşnikof tüfekler arasında fotoğraflarını bastılar. İstanbul, Ankara ve Malatya’da yapılan operasyonlarda aralarında liderleri de bulunan 33 militan televizyonda da halka gösterildi.

Şeriatçı örgütte tetiği çeken kasapların fotoğrafları da ayrı ayrı yayınlandı. Ayrıca liderlerinin kendilerini şeyh, hoca unvanıyla tanıttıkları, bu şekilde kodladıkları da belirtildi.

Bunun yanında ölüm listeleri de açıklandı. Ölüm listelerinde hem sağcılardan hem solculardan tanınmış kişiler var. Örneğin dincilerin liderini vurup öldürecekler: halk bu eylemi solculardan bilecek. Arkasından birkaç gün sonra solcuların liderlerinden birini öldürecekler. Halk bunu sağcılardan bilecek. Bu öldürme eylemleri bir sağdan, bir soldan taa ki halk birbirine düşene kadar sürüp gidecek...

Gazeteler terör konusunda açıklama yaptıkça okuyucular ister istemez görüşlerini açıklıyorlar. Bu görüşlerini açıklayanlar içinde öğrenim görmüş kişilerin görüşlerini ürküntü ile karşılamamak elde değil. Konuştuğumuz, tartıştığımız kişiler içinde yüksek öğrenim görmüş serbest meslek mensupları, emekli bürokratlar, eski parlamenterler çoğunlukta.

Terör olaylarının ürkütücü boyutlara vardığı bir ortamda gelişmelerden rahatsız olmayan bu kişilere izlenimlerini, görüşlerini soruyorsun. Büyük bir umursamazlıkla pel pel yüzüme bakıyorlar. "Ne olacak bu gidişin sonu?" diye soruyorsun. Büyük bir bilgiçlik ve pişkinlikle gayet de özden olarak: "Merak etme sen, Amerika müsaade etmez Türkiye'nin İran gibi olmasına!" diyorlar.

İrticai terörü önlemek için Amerika ne yapacak? Emniyet ve ordunun görevini kendisi yapacak değil ya? Yasaları kendisi uygulayacak değil ya... Sonra Türkiye'nin İran gibi olması Amerika'nın, diğerlerinin de işine gelmez mi? Yaratıcılıktan yoksun olan, ahreti kazanmaya çalışan tüketici bir toplum, batı sanayisinin pazarı olmaya çko güzel bir aday değil mi?

Sonra kendi geleceğimiz, kendi kaderimiz hakkında biz önlem almayacaksak, biz karar vermeyeceksek, bizim varlığımızın, bağımsızlığımızın ne anlamı var. Demek ki soruna çözüm getirmek bize düşüyor. Türk toplumunun kalkınması, kendi sanayini kurması Amerika'dan ve Avrupa'dan sanayi ürünleri almaması

Amerika'nın ve Avrupa'nın işine gelir mi sanıyorsunuz?

Bunun sonucu olarak da kendi sorunlarımızın çözümünde Amerika'dan yardım ummak rehavetinden kurtulmamız gerekiyor. Amerika'ya umut bağlamak bizleri büsbütün çıkmaza sokar. Bu nedenle düşünmesi gereken varsa o da bizlerizdir.

Şapkamızı önümüze koyup düşünmenin sırası... Bizim sorunumuza ne Amerika ne de Avrupa çözüm getiremez. Getirecekleri çözüm de Türk halkı tarafından benimsenemez. Bu nedenle diyorum ki terör konusunda köklü çözüm getirecek önlemleri biz almalıyız. Ve de Amerika kim oluyor? demeliyiz.

Gaziantep'te Bugün, 26 Mart 1990

103 ATATÜRK DÜNYA MÜSLÜMANLARINA MESAJ GÖNDERMEMİŞ...

YARGITAY 4. HUKUK DAİRESİ, Atatürk'ün Dünya Müslümanlarına gönderdiği mesaj'la ilgili davaya bakma yetkisinin İDARİ YARGI YERİ OLDUĞUNA KARAR VEREREK YEREL MAHKEME KARARINI BOZDU.

Bilindiği gibi 1988 yılı Atatürk'ü Anma Haftası'nda TRT, Atatürk: "Din bir vicdan meselesidir." Adlı Programı'nda Ata'nın ölmeden 15 gün önce Dünya Müslümanlarına: "Bütün dünya Müslümanları Allah'ın Son Peygamberi Hz. Muhammed'in gösterdiği yolu takip etmeli. Tüm Müslümanlar Hz. Muhammed'i örnek almalı, İslamiyet'in hükümlerini olduğu gibi yerine getirmeli. Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir ve kalkınabilir" diye mesaj gönderdiğini belirtmesi üzerine Ankara Barosu avukatlarından Hayri Balta mesajın yazılı olduğu kitabı basıp kitaplığına koyan Ankara Üniversitesi ile TRT Genel Müdürlüğü hakkında dava açarak bu mesajın Atatürk tarafından Dünya Müslümanlarına gönderilip gönderilmediğinin

saptanmasını istemişti. Davaya Ankara 14. As. Hukuk Mahkemesi bakmıştı.

Cumhurbaşkanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Atatürk Araştırma Merkezi Başkanlığı ve Kemalist Yazarlar ve Sanatçılar Derneği Mahkemeye gönderdiği yazılarda Atatürk'ün Dünya Müslümanlarına gönderdiği söylenen mesajın uydurma olduğunu, arşivlerinde böyle bir mesaja rastlanmadığını belirtmişlerdi.

Ancak Ankara 14. Asliye Hukuk Mahkemesinin: "Dava tespit davasıdır. Maddî vakalar tek başına tespit davasına konu yapılamaz. Ancak hukukî ilişki ile birlikte tespit davasına konu olabilirler" gerekçesi ile davayı reddetmesi üzerine Av. Hayri Balta, yerel mahkeme kararını temyiz etmiştir.

Yargıtay 4. Hukuk Dairesi yaptığı inceleme sonunda davalılardan TRT'nin ve Ankara Üniversitesi'nin eylemlerinin hizmetleri yürütürken kuruluş yasalarında belirtilen ilkelere uygun davranılmadığı ileri sürüldüğüne göre "Bu hususların saptanması İdarî Yargı yerine ait bulunduğundan" temyiz olunan hükmün 5.2.1990 günü oybirliği ile bozulmasına karar vermiştir.

Bu gelişmeler üzerine tashih-i karar yoluna gitmeyeceğini söyleyen Av. Hayri Balta, "Davayı uzatmak istemiyorum. Davayı İdarî Yargı'da açacağım. Ancak bu kez davalı olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nı da katacağım. Çünkü Diyanet İşleri Başkanlığı da bu mesajın doğruluğunu araştırmadan Atatürk ve Din Eğitimi (Yazarı Ahmet Gürtaş) adlı kitabında kullanmış ve bununla da yetinmeyerek 1988 yılı 10 Kasım'ında Diyanet İşleri Takviminde Atatürk'ün son mesajı adı ile yayınlamıştır.

BALTA devamla bu konuda şöyle demiştir:

"Davalılar Atatürk'ü şeriatçı çevrelere şirin göstermek için Atatürk'ün kurduğu devletin ilkeleri ile düşünsel kişiliği ile çelişir mesajlardan medet ummuşlardır. Oysa

ne Allah'ın, ne de İslâm Peygamberinin Atatürk'ün ölmeden önce dünya Müslümanlarına gönderdiği dini mesaja ihtiyacı vardır. Ne de Atatürk'ün şeriatçı çevrelerin sevgi ve şefkatine ihtiyacı vardır...”

Diyanet İşleri Başkanlığı insanlığa gerçek Allah bilgisi, gerçek din bilgisi vermek yerine böyle uydurma mesajlara dayanmayı marifet sanmaktadır. Yok, “Dananın dalağından Allah şeklinde yazı çıktı”, yok, “Tavuklar ayetli yumurta doğurdu” yok “Okoume ağacında Bismillahirrahmanirrahim Muhammed şeklinde yazılar doğal olarak yazılıyor” diye halkın kafasını karıştırmakla Allah'a hizmet arz ettiklerini sanıyorlar ki bu Allah'ı da dini de anlamadıklarının somut göstergeleridir.

Balta Allah ve din anlayışının şekilcilikten, nakilcilikten kurtularak aklî ve ahlakî temele oturtulması gerektiğini ileri sürmüştür.

Gaziantep, Bugün, 28 Mart 1990

104 İFTAR YEMEKLERİ...

“Ramazan geldi, hoş geldi. Baklava tepsi boş geldi” diye bir tekerleme var. Çocuklar arasında çok sık söylenir. Demek ki halk kesiminde her Ramazan gelişinde bir burukluk yaşanır. Baklava tepsi bakarak tekerlemeler söylenir. Biz de söyledik bu tekerlemeleri. Baklavacı çıraklarının zengin evlerine tepsiyle baklava götürdüklerini görünce.

Boyalı basınıımız 11 ay boyunca baldır-bacak resimleri ile doldurdukları sayfalarında hiçbir değişiklik yapma gereğini duymadan bir de Ramazan sayfalarını ekliyorlar. Bazıları iftarda hangi yemeği yapıp yiyelim diye kitaplar yayınlıyor. Ama aynı gazete iç sayfalarında da sokaktaki enflasyon bir ayda yüzde 3.8, mutfak masrafları 1.88 arttı diyor.

“Mart kapıdan baktırır tahta kürek yaktırır” derken mutfakta yangın olduğundan söz ediyorlar. Anlaşılan; Mart ayazına karşı mutfaktaki yangınla ısınıyoruz.

Mart ayında dört kişilik bir ailenin yalnızca mutfak gideri 373 bin lira...

Yine aynı günlerde yayınlanan gazeteler Sağlık Bakanı karşısında hem gülüp hem ağlayan hemşirenin yakınmasını dile getiriyorlar. Hemşire hanım Sağlık Bakanı'na “150 bin lira ile nasıl geçinilir?” diye soruyor. Sağlık Bakanı da: “Ben sizin 150 bin lira ile geçindiğinizi bilmiyordum” diyor. “Kısa zamanda düzeltereğini” söylüyor... Sanki düzeltmek elinde imiş gibi. İyi niyetli bir yaklaşımla düzeltmeye kalksa kanun tasarısı vermek gerek, bunun içinde en az bir yıl geçecek...

Mutfak durumu böyleyken, devlete hizmet eden hemşirenin aylığı 150 bin lira iken bizim büyük gazetelerimizin okuyuculara parasız verdikleri iftar yemekleri kitapları ile büyük bir çelişkiye düşüyorlar.

Sanki okuyucu ile alay ediyorlar. Nasıl olsa yemiyorsunuz, hiç olmazsa tiridine banın dercesine yemek listeleri veriyorlar.

Parasız verilen kitabın et yemekleri bölümünü açıyorum. Et yemekleri bölümüne bakıyorum. Taskebabi. Malzemesi: 1 kilo koyun veya kuzu eti. Gerisini hiç sayma. Bir kilo et ateş pahası. Nasıl alsın, nasıl pişirsin.

Hele kitabın içindekiler bölümüne bakınca okuyucu, adını bile bilmediği yemek adları ile karşılaşılıyor. Midesi bulanıyor. Örneğin Kağıtla kuzu rosto, kuzu kapaması, say gitsin. Hangi maaşla, hangi ücretle nasıl alacak?..

Gazete dediğin seslendiği okuyucu kitesini bilmeli. Birkaç varlıklı okuyucusuna hizmet edeceği düşüncesiyle binlerce yoksul okuyucusuyla alay etmemeli ve de kendi yayınlarıyla çelişkiye düşmemeli...

Yoksulun, yoksulluğunu kendisine hatırlatmamalı.
Yalnız Ramazan ayında Müslümanlık yapılmamalı...
Gaziantep'te Bugün, 13 Nisan 1990

105 KUR'AN KURSLARI YEMİNİ...

Atatürk Barış Ödülü'nün Atatürk'e, ilke ve devrimlerine en büyük darbeyi vuran, Atatürk'ün kurumlarını kapatan, Anayasa'ya din dersleri zorunluluğunu koyan ve ayetli-hadisli konuşmalarla nutuk atan bir kişiye verildiği dönemde şeriatçılar Kuran Kursları ile laik, sosyal, demokratik hukuk düzeninin üstüne üstüne geliyorlar.

İslâm Peygamberinin damadı ile Muaviye arasında yapılan savaşta; Muaviye, Ali'nin askerlerinin inanç nedeniyle basiretlerinin bağlanacağını bildiğinden mızraklarının ucuna Kuran yapraklarını bağlayarak askerlerini yürütünce Ali'nin askerleri darmadağın olmuş kaçarlar, neye uğradığını şaşırarak Ali "Kaçmayın, Ene Kuran." yani "Kuran benim" demişse de bozguna uğramaktan kurtulamamıştı.

Geçmişte yaşanan bu tarihi olay günümüzde de yaşanmaktadır. Şeriat özlemcileri lâik, demokratik, sosyal hukuk devletini yıkmak üzere Kuran Kursları ile gelmektedir. 1945'ten bu yana da şeriatın topluma egemen olmasına oy hatırına katlanan politikacılarımız bu gidişe dur diyememektedirler. İşte Kuran Kursları'nda yapılan yemin:

"Ben Muhammed Müslüman ümmetindenim... Türkiye lâik bir memleket haline gelmiştir. Hayatımı, Mustafa Kemal dinsizliği ile savaşa adayacağıma, Türkiye'yi bir din ve şeriat devleti haline getirmek için mücadele edeceğime, Kemal Paşa zamanında çıkarılan dinsiz kanunların tatbikini önleyeceğime, kısa zamanda ümmet esasına dayanan şeriat devletinin

kurulması için devlet idaresinde söz sahibi olacak mevkilere gelmek için çalışacağıma, dinim, Allah'ım ve bütün mukaddesatım üzerine yemin ve kasem ederim.” (Dr. Niyazi Köymen, Dinsel Bunalımdan Gerçek Hak Yoluna, İzmir, 1977, S. 170: yine Doç. Dr. Zeki Başer, Tarihte-Tıp Tarihinde-Yemin, Atatürk Üniversite yayıları, 1973)

Ben bu yemini Fehmi Yavuz'un Ölüm Duyuruları, 1. Baskı, Eylül 1983, 16. sayfadan alıyorum. Yorum yapmaya gerek duymuyorum. Oy nedeniyle basiretleri bağlanmış politikacılarımızın, yöneticilerimizin, bilgi ve ilgisine sunuyorum.

Gaziantep'te Bugün, 1 Mayıs 1990

106 ÜMİT OLDU JOSEF...

Kaynağım Sabah Gazetesi: 17 Nisan 1990.

Fotoğraflara baktıkça içim sızlıyor. İnsanın baktığı fotoğraflar karşısında ürpermemesi için duygusuz olması, dinsel ve ulusal düşünceden yoksun olması gerek.

Ümit Denli adlı bir yavrunun ailesi geçim zorluğu içinde olduğu için çocuklarını Katolik bir aileye evlatlık olarak vermişler. Geçim sıkıntısı çeken annesi tarafından Amerikalı bir aileye evlatlık verilen Ümit Denli Antakya'da Sen Pier Kilisesin'de vaftiz olup Josef adını alıyor. Dokuz yaşındaki küçük Ümit'i mahkeme kararıyla nüfuslarına geçiren Amerikalı Denis - Cinon Hadeen çifti öz annesi Rukiye Hanım'a bilgi vererek çocuğu kilisede vaftiz ettiriyorlar. Yani bizim çocuk Katolik cemaatine kabul edilmiş oluyor vaftiz edilmekle.

Ümit Denli olarak çağrılan yavrumuz bundan böyle Josef Hadeen olarak çağrılacak. NATO'nun İncirlik üssünde eczacı yüzbaşı olarak çalışan Cinon'a baba diyecek. Yeni ailesinin NATO'da görevi bittikten sonra belki Amerika'ya gidecekler.

Ümit Denli'nin, yeni adı Josef Hadeen'in eski ailesi ile yeni ailesi arasında çektiği fotoğraflara bakıyorum. Her iki aile de sevinç içinde. Mutluluklar gözlerinden okunuyor. Eski aile çocuklarının geleceğini kurtardıkları için sevinç içinde: yeni aile ise ailelerine, cemaatlerine, dinlerine bir kişi kazandırdıkların övücü içinde...

Onlar seviniyor ama ben her iki aile açısından üzülüyorum. Kendimi küçük Ümit Denli'nin yerine koyuyorum. Ailemden ayrılmayı göze alamıyorum. Ayrılmak düşüncesi bile beni derinden etkiliyor. "İnsan geçim zorluğu nedeniyle dinini, ulusunu değiştirir mi?" diyorum. Çocuğun asıl annesi: "Hiç değilse oğlumun hayatını kurtardım!" diyor. Yaşama hakkı önde gelir. Yaşam söz konusu olunca bütün akan sular durur. Ama bir Ümit'i kurtarmakla nereye varabiliriz. Ümit durumunda, Ümit konumunda milyonlarca çocuğumuz var.

Geçim nedeniyle kendi çocuğunu bir yabancı aileye vermek zorunda kalan ailenin acısını paylaşıyorum. Memleketi bu duruma düşüenlere beddua ediyorum. "Allah'ınızdan bulasınız diyorum", sizlerin ne diyeceğini de merak ediyorum...

Gaziantep'te Bugün, 2.5.2015

+

Günaydın Baba,

Bu yazı konusunu iyi yakalamışsın. Ümit çocuk Amerikalıların ümidi olmasaydı da, keşke maddi yardım edilseydi de, gerçek ana-babasıyla kalsaydı.

Amerikalılar da kimsesiz bir çocuk alaydı.

Çekilir bir durum değil, hem çocuk için hem ana-baba için...

Daha bir de işin için de Müslümanlığın ne kadar önemli olduğu bir aile yapısı varken, (çünkü biliyoruz ki, bilgilenme arttıkça inanç etkisiz kalır) eh geçim derdinden çocuğunu evlatlık veren bir ailenin de inanç

durumu ağır basarken canından bir parçanı farklı bir dine mensup insanlara vermek...

Ne derece çekilir bir durum!..

Sevgiler, teşekkür ederim.

Yener Balta, 25.5.2015

107 TURAN DURSUN

Turan Dursun, İKİBİN'e DOĞRU Dergisi'nin Din Bilgisi köşesinde her hafta, yazar.

Ne var ki Turan Dursun'un yazıları iman nedeniyle basiretleri bağlanmış kimilerine batar.

Turan Dursun yıllarca müftülük yapmış bir din adamıdır.

Müftülük yaptığı sıralarda dini araştırmalar yapmakla ün salmıştır.

Dinsel konulardaki otoritesini bugün hemen hemen bütün din bilginleri kabul etmektedir...

Çoğu din bilginleri de Turan Dursun'la dinsel konularda tartışmaya girmemektedir.

Turan Dursun'un Türkçesi güçlü olduğu gibi Arapçası ve Kürtçesi de güçlüdür. Örneğin Arapça'yı hem de Kureyş dili ile hem okur hem de yazar.

Elinde en eski Kuran metinleri var.

Ne var ki orijinallerinin yakılarak ortadan kaldırıldığını da açıkça yazar.

Bütün bunların yanında Kuran'daki ayetlerin kaynağının Tevrat'ta olduğu gerçeğini her yazısında vurgular...

Düşünce ve görüş olarak da dinin birleştirici bir unsur olmadığı; tersine dağıtıcılığın baş kaynağı olduğu konusunda ısrarlıdır.

Gerçekten de yalnız İslâm dini değil; bütün dinler mezhep diye ayrılır, tarikat diye ayrılır...

Yalnız ayrılmakla kalınsa iyidir. Birbirlerine öldüresiye saldırır.

Turan Dursun insanların kurtuluşunu, akıl ve bilimin ışığında birbirine saygıda ve sevgide bulur.

Bütün dinlerin; Allahlı, Allahsız dinlerin, kitaplı, kitapsız dinlerin işlevini bitirdiğini, insanlığı kurtaracak olanın sağduyu, anlayış, bilim ve hoşgörü olduğunu savunur...

Ne var ki eski Müftü'nün bu görüşleri yeni müftüleri kızdırır.

Yazdıklarına, yalan, yanlış, iftira... İşte doğrusu şudur diye düşünceyle, yazıyla karşı çıkacaklarına: küfürlerle, tehditlerle onu susturmaya kalkarlar.

Küfür ve tehdidin İslam ahlâkı ile bağdaşmadığını unuturlar...

Ben burada tehdit ve küfür örneği veremiyorum.

Yerim yetersiz. İsteyenler "2000'e Doğru dergisi'nin 19 Mayıs 1990 tarihli 18. sayısına bakabilirler" diyorum.

Haksızsam bana yazınız.

Yalanım, yanlışım varsa bana kızınız...

Gaziantep'te Bugün, 25 Mayıs 1990

108 ADNAN OKTAR'A AÇIK MEKTUP...

Sayın Adnan Oktar,

Genel Yayın Koordinatörü olduğunuz Rönesans adlı Derginizin Mayıs 1990 sayısını İstanbul'da iken Beşiktaş'ta bir büfeden aldım. Daha önce Rönesans adlı dergiye hiç rastlamamıştım. Aldım, baktım ki daha önce birkaç sayı basılmış. Sordum, kalmadığını

söylediler. Demek ki basılır basılmaz kapışılıyor...

Çıkardığınız derginin adı çok güzel, Rönesans demek bildiğim kadarıyla “yeniden doğuş” demektir. Hıristiyanlar Rönesans sayesinde akılcı, bilimsel ve laik bir bakış açısı ile olaylara yorum getirme yolunu bundan dört yüz yıl kadar önce yakalamışlardır. Ama Derginizi incelediğimde “Yeniden Doğuş (Rönesans)” özelliğini görmedim. Tersine eskiye dönüş özleminin ağır bastığını gördüm.

Örneğin bilim adamlarının bulgularını çürütme çabanız ilk bakışta göze çarpıyor. Bunun yanında bazı bilimsel buluşların kaynağının da dinsel kitaplarda olduğunu ispatlamaya çalışıyorsunuz.

Beni en çok ilgilendiren de “Atatürk Dinsiz mi?” başlıklı yazınız. Bir kişinin dinli dinsiz olduğunun takdiri ne size ne de bana aittir. İmanla paranın kimde olduğunu yalnız Allah bilir. Eğer bir kişi dinsizse bunun hesabını verir... Bu konuda ahkâm kesmek akli başında kişilere yakışmaz.

Hele Atatürk'ü şeriat yanlısı göstermek amacı ile yazınızın başlarında Atatürk'ün Bütün Dünya Müslümanlarına gönderdiği bir mesajı (!) yazmışsınız ki bunu size yakıştıramadım. Eğer basını yakından izlemiş olsaydınız Atatürk'ün dinî mesajının uydurma olduğunu öğrenmiş olurdunuz. Örneğin bu mesajın Atatürk tarafından dünya Müslümanlarına yayınlanıp yayınlanmadığının tespiti için Ankara 14. Asliye Hukuk Mahkemesine dava açılmıştır. Mahkemenin gönderdiği yazılara Cumhurbaşkanlığı arşivinden, Dışişleri Bakanlığı'ndan, Atatürk Araştırma Merkezi'nden gelen resmi yazı ve belgelerde bu mesajın uydurma olduğu açıklanmıştır.

Buna karşın sizin Atatürk'ün bu mesajı gönderdiğini kabul ederek derginizde yayınlamanıza bir anlam veremiyorum. Ne Allah'ın, ne de Peygamberinin

Atatürk'ün dini mesajına ihtiyacı yoktur. Tersine Atatürk'ün de şeriatçıların sevgisine ve şefkatine ihtiyacı yoktur. Eğer bu konuda yanılıyorsam, yani Atatürk tarafından bu mesajın falan yerde, falan kişilerin huzurunda yayımlandığını ispatlayabilecekseniz bana bildiriniz. Öğrenmekle size müteşekkir kalacağım.

Sizin gibi savları olan, arkasında genç öğrencileri bulunan bir kişinin sahih kaynaklara dayanmadan alıntı yapmasını bilimsellikle bağdaştıramıyorum. Eğer bir Rönesans yoluna gerçekten gitmek istiyorsanız bilimsel dünya görüşlerine sarılınız. Zira kurtuluş ve kalkınma akıl, bilim, laiklik yolundadır, şeriat yolunda değil...

Yanıtınızı bekliyorum.

Gaziantep'te Bugün, Mayıs 1990

109 ACABALARLA BOĞUŞTUM...

"İnsanoğlu bilmediğini bilmez!" diye bir söz vardır. Oysa bilmediğini bilmek gibi meziyet var mıdır?.

Bilenlerin saygı görmediği bir toplumda yaşıyoruz.

Ruhsal bozukluğu olanlarının, haksız kazanç sahiplerinin, köy ağalarının, fabrika ağalarının yoksulu sindirmek için her fırsatta onları suçladığını görüyoruz...

Oysa bilinsin ki suçlayan suçludur.

Suçsuz insanın suçlama ihtiyacı yoktur.

Bu nedenle, suçlanma korkusu ile bilir görünürüz bilmesek de.

Kimselere sormayız, acaba bildiklerim ne oranda doğru diye.

Doğru diye bellemişiz bir kere...

Halkımız arasında çok söylenir: “Su küçüğün söz büyüğün...”

Meğer bu sözün aslı şöyleymiş. “Sus küçüğün, söz büyüğün...”

Yani büyüklerin yanında küçüklere susmak düşer.
İnsan bunu öğrense yeter...

Ne var ki bilmediğimi yeni yeni öğreniyorum.
Daha milyarca bilmediğim olduğumu da biliyorum.

Yeni yeni öğrendiğim birkaç söz daha var.
Çok söylenir. Her duyanda canlanır duygular.

“Burası Muştur. Yolu yokuştur.
Giden gelmiyor, acep ne iştir?”

Meğer bu türküyü de yanlış biliyormuşuz: Muş değil de Huş’muş.

Bu Huş kasabası da Yemen yakınlarında imiş...

Osmanlı döneminde Yemende askerlik yapan atalarımız söylemiş.

Huş sözcüğünü bilmeyenlerimiz Huş’a Muş dermiş...

Türkülerimizde de böyle söyleyip durmuşuz.
Doğrusunu altmış yaşında öğrenmiş oluyoruz.
Biz de Atasözü gibi söyler dururuz.
“Ana gibi yar olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz!”
Meğer bunu da yanlış biliyormuşuz.

Doğrusu şöyle imiş: “Ena gibi yar olmaz, Bağdat gibi diyar olmaz”

Yar’ın bir karşılığının da büyük uçurum olduğunu çoğu kimseler bilmez....

Ena Bağdat şehrinin yakınlarında büyük bir uçurumun adı imiş.

Anlaşılan şair uçurum yerine yar demiş...

Biz ise Ena'yı ana anlamışız; uçurum yerine kullanılan yar'ı da yar...

Daha bilmediğimiz ne kadar yanlış var...

Bunları Milliyet Gazetesi'nde okudum,.

Okurken acabalarla boğuştum.

Acaba doğru bildiklerimizin kaçtı doğru, kaçtı yanlış...
Doğru bildiklerinden kuşkulanan olgun bir insanmış...

Gaziantep'te Bugün, 1 Haziran 1990

110 KURBAN BAYRAMI MI?..

Konuya Kurban'ın tarihçesi ile girmenin yararı...

Kurban geleneği dinsel tapınmalar içinde en eski olanı.

İlkel insanlar; can kaybına neden olan doğa olaylarının nedeni olarak kendi günahlarına Allah'ın öfkelenerek gazaba geldiğini sanırlardı.

Bu düşünce gereği Allah'la pazarlığa girerlerdi:

Sen deprem diye, sel felaketi diye, salgın hastalık diye bizim canımızı alma...

Biz sana verelim en iyisini canın da kanında...

Bu düşünce sonucu kendi soylarının en güzel delikanlılarını en güzel kızlarını tapınakların sunaklarında Allah adına keserlerdi.

Bu gelenek Yahudilerde İbrahim Peygamber'e kadar sürüp geldi...

İbrahim Peygamber bu konuda bir devrim yaptı.
İnsan yerine kesti koyun, keçi, inek, deve gibi hayvanı...

Öyle sanıyorum ki, insan yerine hayvan kesme geleneği üç bin yıldan beri sürmektedir.

Ancak artık bu konuda da bir toplumsal ve geleneksel devrim yapma zorunluluğu gündeme gelmektedir...

Ne var ki hala İslam toplumlarında bu gelenek sürmektedir...

Son İran depreminde İran Devlet Başkanı Rafsancani depremde ölenlerin "Bu bize Tanrı'nın bir uyarısıdır" diyerek Allah'ın hâlâ öfkelenildiği zaman gazaba gelerek can aldığını sanmaktadır.

Yine son Hac felaketinde de Suudi Kralı, ölenler için "Bu bize Allah'ın bir uyarısıdır" diyerek kendi sorumsuz ve önlemsiz davranışının sorumluluğunu Allah'a yüklemektedir...

Oysa Allah cana kıyar mı?

Allah yarattığı güzelim insanların canını alır mı?

Allah gaddar olabilir mi?

Bu konuda Kur'an'da: "Kestiğiniz Kurbanların hiç birinin kanı Allah'a ulaşmayacak. Ancak, iyi işleriniz Allah'a ulaşır" diye yazılmaktadır. (Hac Suresi, 37)

Türk toplumu, İslamî kurallarının bütün gelişmelere engel çıkarmasına karşın gelişme yolunda ilerlemektedir.

İlk olarak lâiklik ilkesini getirmekle bütün düşünce ve inançlara özgürlük tanımaktadır.

Bunun sonucu olarak bugün idam cezalarının infazına eli varmamaktadır.

Günümüz iktidarı ANAP ise Mecliste bekleyen idam dosyalarını gündeme getirememektedir.

İnsanları idam etmemiş olmak için yeni yeni yasalar çıkarma yoluna gitmektedir.

Asıl önemlisi yıllarca öncesinden idam cezalarının sokakta açıkça infazını da Türk toplumu pek ilkelce ve insanlık dışı bulduğu için hapishanelerde kimsenin göremeyeceği bir yerde yapmaktadır.

Eskiden infazları sokak ortalarında, meydanlarda yaparlardı.

Demek ki toplumumuz bu konuda bir devrim yaptı.

Sokaklarda insan asmanın insan ruhunda olumsuz etki yaptığının ayırımına varmışlar...

Gelişen Türk insanı sokaklarda devlet eliyle insan öldürmenin ilkelliğinin ayırımına vardığı için bunun açıkça yapılmaması için karar kılmışlar...

Ne var ki sokaklarda idam cezasını kaldırmamıza karşın Kurban bayramlarında, sokaklarda, çoluk çocuğun gözleri önünde, büyükbaş hayvanları, koyunları, keçileri bağırta bağırta kesiyoruz.

Bu kesimi de cana kıyıcılık boyutlarına yapıyoruz...

Kasaplıktan anlayan da, anlamayan da eline bıçak alarak halkın içinde, çoluk çocuğun gözleri önünde, sokakları kan gölüne çeviriyoruz...

Hâlâ başım dönüyor bir büyükbaş hayvanın kesilmesine tanık olduğumdan.

Hayvanın başına dört kişi üşüşmüş, boğazını kesmişler, kan fışkırıyor boğazından...

Bayram süresinde başım döndü, ürktüm insanların bu davranışından...

Allah için hayvan keseceğimize kendi kötü duygularımızı, kötü nefislerimizi, Allah yoluna kurban edelim.

Artık bu kurban geleneğine bir son verelim.

Kurban'ın gerçek anlamı Allah yoluna nefsimizi kurban etmek.

Değil nefsimizi öldüreceğimiz yerde hayvan kesip öldürmek...

Yoksa kendimizden fedakârlık yapmadan hayvanın kanını akıtmaktan kolay ne var.

Oysa Allah yoluna öldürülecek ne kadar çok nefsimiz var.

Önemli olan kendi kötü nefsimizi Allah yolunda kurban etmektir.

Nefsimizi ıslah ettiğimiz oranda da bayram yapmaya hakkımız vardır.

Bilmem anlatabildim mi?

Bilmem bu halkın işine gelir mi?

Gaziantep'te Bugün, 10 Temmuz 1990

111 AKIL ERDİREMİYORUM...

Kuran'da 275 yerde: "Düşünmüyor musunuz? Akıl erdirmiyor musunuz?" diye sorulmakta...

200 yerde: "Düşünme (tefekür)" emredilmekte insana...

12 yerde: "Dolaşarak araştırıp ibret alma"

670 yerde de ilme teşvik buyrulmakta.

Demek ki Kuran-a göre insanlar akıllarını kullanacaklar.

Allah'ın nimetleri üzerinde düşünecekler...

Ayetlerin ve eşyanın hakikatini anlamaya yönelecekler...

Gözlerini ve gönüllerini öğrenmeye ve bilmeye açacaklar...

Şimdi bu emir gereğince son hac faciası üzerinde düşünerek akıl yürütelim.

Bilindiği gibi son Hac faciasında 600'u aşkın yurttaşımız hac farizasını yerine getirmek üzere kutsal topraklarda Suudi Krallığı'nın önlem almaması nedeniyle yaşamlarını yitirmeleri üzerinde düşünelim.

Suudi Krallığı: "Takdir-i ilahi böyleymiş" sözleri ile işin içinden sıyrılmaya çalışıyor...

Birçok devlet ve hükümet büyüğümüz de olaya bu gerekçe ile yaklaşıyor...

Olayı kapatmakta daha büyük yarar olduğunu sanıyor..

Bu nedenle de olayın üzerine fazla gitmiyor...

Ne var ki Tanrı'nın bana verdiği akıl durmuyor?

Bana işin içinden çıkılmaz sorular yöneltiyor.

Hayır diyerek isyan ediyor.

Suudi Kralı "Takdir-i ilahi böyle imiş" diyerek, işin içinden sıyrılmaya çalışıyor.

Kral da bir insandır.

Bu nedenle sorumluluktan kaçmaktadır...

Tanrı'nın kitabı olduğuna inanılan Kuran'ın Ali İmran Suresi'nin 97. ayetinde aynen şu ayet vardır:

"Orada apaçık deliller vardır.

İbrahim'in makamı vardır.

Kim oraya girerse, güvenlik içinde olur.

Oraya yol bulabilen insana Allah için Kâbe'yi haccetmesi zorunludur..."

“Kim oraya girse güvenlik içinde olur.” dediğine göre; oraya girenlerin her türlü tehlikeden uzak olması umulur...?

Daha önceki Hac olaylarını ve Haç'taki ölüm olaylarını düşündükçe yukarıdaki ayetin yerine gelmemiş olmasının nedenini araştırıyorum.

Akıl bu ya... Niçin öyle dediği halde böyle olduğunu merak ediyorum.

Gaziantep'te Bugün, 20 Temmuz 1990

112 MEB'DE MESCİT...

Ben bu olayı yıllarca Talim Terbiye Kurulunda çalışmış, yüksek düzeyde yöneticilik yapmış birinden duydum. Bana anlatırken sanki ağlıyordu.

Ankara'nın göbeğinde TBMM'nin 150 metre berisinde bulunan Milli Eğilim Bakanlığı'nda öğle ve ikinci vakitlerinde hoparlörden ezan okunuyormuş. Ezan sesini duyan müdürler, memurlar, daktilolar, vatandaşa beklemesini söyleyerek, işi bırakıyorlarmış: Ezan okunması bitinceye kadar.

Yalnız ezan dinlemekle kalınsa yeter dersin. Ezan okunur okunmaz Bakanlığın alt katındaki bodrumda bulunan mescide namaza iniliyormuş. Mescide inmeyenlere mim konuyormuş. Bazıları da mimlenmemek, fişlenmemek ve de doğudaki illerden birine sürülmemek için namaza iniyormuş.

Namazı kıldırın da bir hademe imiş. Bakanlığın koca genel müdürleri, müsteşarları namaz vakitlerinde imamlık (önder demek) yapan hademenin arkasında namaz kılıyorlarmış...

Olacak iş değil ama oluyor. Hem de Atatürkçülük ve lâiklik adına oluyor.

Şimdi olaya Atatürkçülük açısından bakalım:

Atatürk 1926 yılında Konya'ya gidiyor. Hükümet konağına girerken bakıyor ki bir mescit. Hemen emir veriyor: "Çağırın şu valiyi bana!" Vali geliyor. Atatürk; "Bu nedir?" diyerek Hükümet konağındaki mescidi gösteriyor. Vali de saf saf: "Mescit!" diyor. Atatürk öfke ile: "Devlet dairesinde mescit olmaz. Derhal kapatın!" Mescit derhal kapatılıyor. Üzerine üst kata çıkılan bir merdiven yapılıyor. Bu merdiven hala durmuş. Unutmayalım tarihi 1926... Şimdi Atatürk'e çağrıda bulunuyorum: "Gel de memleketin halini gör!"

Olaya lâiklik açısından da bakalım: Eğer devlet yurttaşlarının inancına saygı gösteriyorsa Hıristiyan yurttaşlar için kilise, Alevî mezhebinden olanlar için cem evi yapmalı değil mi? Çünkü lâik devlet bütün düşünce ve inanışlara aynı düzeyde tavır alır.

Olaya din açısından da bakalım: "Dinde zorlama ilkesinin" uygulanmasıdır. Namaza gidenlerle gitmeyenlerin bir tutulmamasıdır. Namaz kılmayanların kendilerini güvenlikte hissetmemeleri, tayin korkusunu yaşamaları ve duymalarıdır.

İşte ben yazıyorum. Bu gelişme çok kötü...

Gaziantep'le Bugün, 23 Temmuz 1990

113 CAMİ Mİ PARK MI?

Bu gün Ankara'da Anayasa Mahkemesi'nin karşısındaki boş alana ne yapılacağı tartışılıyor.

Çankaya Sedat Simavi Sokak'ta Anayasa Mahkemesi'nin karşısındaki Diyanet Vakfı'na ait cami yapılma isteğini protesto etmek üzere toplanan halk güvenlik güçlerince dağıtılıyor...

Lâikliğe Çağrı Grubu'nun binlerce üyesince imzalanan dilekçenin Çankaya Belediye Başkanı Doğan Taşdelen'e iletilmesinin engellendiğini de gazeteler yazılıyor...

Atatürkçü Düşünce Demeği üyeleri de Anayasa Mahkemesi karşısında 150 metre ilerde cami varken inadına cami yapılmasında diretilmesini anlamlı bularak bu konuda Devlet ve Hükümet büyükleri nezdinde girişimlerde bulunulması için demek Yönetim Kurulu'na baskı yapıyor...

Çankaya Belediye Başkanı Taşdelen de "Çankaya'nın yeşil alana daha çok gereksinimi var. Biz buraya bina yapılmasına, cami yapılmasına karşıyız. 150 Metre ilerde cami varken buraya yeni bir cami yaptırmam." demekte.

Ankara Mimarlar Odası, Laikliğe Çağrı Grubu, Çevre Mühendisleri Derneği ve Atatürkçü Düşünce Derneği ise Belediye'nin bu tutumunu desteklediklerini bildirmekte...

Tartışma cami gereksinmesinden doğmamaktadır. Bilindiği gibi Anayasa Mahkemesi Lâik Türkiye Cumhuriyeti'nin en büyük ve de lâik yargı organıdır.

Ne var ki şeriatçılar TBMM'in yasa yapmasına dayanmamaktadır.

Onlara göre yasa Allah tarafından konur ve bu yasalar da Kuran'da bulunur.

Dolayısıyla yasa yapan kurum da yasaları denetleyen kurumda yararsızdır...

Onlara göre Egemenlik milletin değil Allah'ındır...
Toplum nizamı Allah'ın kitabında yazılıdır...

Bunun da lâiklere bildirilmesi gerekir...
Bunun için de Anayasa Mahkemesi'nin karşısında bir cami yapılması yerindedir.

Anayasa Mahkemesi'nin karşısında her biri üç şerefeli dört minare...

Üç hoparlör bulunur her minarede...

12 hoparlörden ezan okunursa Anayasa Mahkemesi'nin laik üyeleri için bundan daha büyük ceza olmaz.

Anayasa Mahkemesi üyeleri böyle bir durumda piliyi pırtıyı toplayıp kaçmaktan başka yol bulamaz...

Zaten amaç da budur:

Anayasa Mahkemesi'nin Laik üyelerine Allah'ın varlığını hatırlatmaktır...

Onları, öğle ve ikindi namazlarında, çatır çatır çatlatmaktır.

Gaziantep'te Bugün, 25 Temmuz 1990

114 GAVUR İCADI...

İlk dinsizlik damgasını rahmetli Hacı Şükrü ile olan bir tartışma sonucu yedim.

Yıl 1950, yaşım 18 idi...

Hacı Şükrü yaşlı idi.

Ali Nacar Camisi'nin de müezzini...

Güzel de ezan okurdu.

Ancak onun beş vakit minareye çıkıp inmesini aklım almıyordu...

O yıllar hoparlör yeni yeni kullanılmaya başlamıştı. Düşünlerde ve siyasal toplantılarda hoparlör kullanılırdı.

Ben de tuttum saf saf Müezzin Hacı Şükrü'ye:

"Hacı emmi, sen bu yaşında her gün beş kere

bu yüksek minareye niçin çıkıp iniyorsun. Minareye bir hoparlör tak. Yukarıya çıkmaya gerek kalmadan aşağıdan okursun. Hem sana kolaylık olur hem de cemaate. Çünkü daha uzak olanlar da hoparlör sayesinde rahatça duyar!..”

Hacı Şükrü bu önerime şiddetle karşı çıktı.

“Hoparlör gâvur icadı. Müslüman gâvur icadını kullanarak ibadet yapamaz!..” dedi...

Ben konuya yararlanma açısından, kolaylık açısından bakıyordum.

Öyle ki imamın namaz kıldırırken mikrofon ve hoparlör kullanmasında da bir sakınca olmadığını söylüyordum.

Ne var ki Hacı Şükrü yeniliklere karşı benim kadar açık değildi.

Bu önerim kendisini tedirgin etti.

Hacı Şükrü ile olan bu konuşmamız daha sonra caminin imamına ve ileri gelen cemaate intikal etti.

Ve hoparlörün gâvur icadı olduğu gerekçesi ile kullanılmamasına karar verildi...

Bana da dinsiz dendi.

Aradan zaman geçti. Yıllar sonra Ankara'dan Gaziantep'e gittiğimde baktım ki Hacı Şükrü ezanı mikrofondan okuyor...

Ne var ki yine minarelerin merdivenlerini tırmanıp şerefede okuyor.

Kendisi ile karşılaştığımda gülen bakışlarımla: “Ne oldu gavur icadını eline almışsın?”

Sonunda benim dediğime gelmişsin.”

Bana dik dik baktı,
Arkasını dönüp uzaklaştı.

Ondan sonra da bir daha görmedim:
Hakkın rahmetine kavuştuğunu öğrendim...

Şimdi bütün minarelerde hoparlör var.
Sonuna kadar açıyorlar.

Ne makam kaygısı, ne ezgi kaygısı var.
Kendilerine göre ezan okuyorlar...

Ankara'nın, İstanbul'un en işlek caddelerinde
hoparlörden ezan okuyorlar.

Kalabalık kentlerin gürültüsü azmış gibi tiz perdeden
madeni sesi kulaklarımıza tıkıyorlar.

Her duyuşta Hacı Şükrü ile tartışmayı anımsıyor ve
ona hak veriyorum.

Şu gavur icadının başımıza açtığına bak diyorum.

Madeni ses nerede,
İnsan sesinin doğallığı nerede?
Dinsizlik yakıştırması kaldı kesemize...
Gaziantep'te Bugün, 28 Temmuz 1990

115 LÂİKLİK TARTIŞMASI...

Lâiklik anlayışımız gereği bu yıl Suudilerin çağrısı
üzerine Hac'ca giden 10 vali, iki Yargıtay üyesi,
bir emniyet müdürünün bu davranışını anlayışla
karşılıyorz...

Bir insan vali de olsa, yargıtay üyesi de olsa,
emniyet müdürü de olsa bir inanç sahibi ise inancının
gereğini yerine getirecektir. Değil mi ki lâiklik ilkesine

değer veriyoruz, lâiklik ilkesini yaşatmak istiyoruz.

Zaten lâiklik ilkesi nedir ki? Bütün düşünce ve inançlar karşısında nötr olmak ve devletin lâiklik ilkesi gereği onların ibadetlerini yerine getirmelerinde her kolaylığı sağlamak.

Yine lâiklik ilkesi gereği hiçbir düşünce ve inanca, mezhep ve tarikata, diğerlerine karşı üstünlük ve ayrıcalık tanımamak...

Ama bizim lâik devlet; Hıristiyan'ın, Yahudi'nin, Alevî'nin adını anmaz.

Nasıl lâiklikse Sünniliğe de toz kondurmaz.

Şimdi düşünüyorum. Acaba bizler, Atatürk Cumhuriyeti'nin yeni kuşakları, lâiklik anlayışımız gereği, her türlü düşünce ve inanca gösterdiğimiz hoşgörüyü bu inanç mensuplarından görebilecek miyiz?

Örneğin 1987 yılından bu yana Suudi Arabistan'ın davetiyle 25 Vali Haç'ça gidip gelmiş.

Demektir ki görevdeki 3 Vali'den biri Haç farızasını yerine getirmişler.

Bu yıl gidenler arasında iki Yargıtay üyesi, bir de emniyet müdürü var.

Devlet ve hükümet büyüklerimizin birçoğu da daha önce gidip gelmişler, hacı olmuşlar...

İslâm inancına göre kitabın bir kısmına inanıp bir kısmına inanmamak küfürle eş değerdir.

İslam inancına göre İslâm dışındaki bütün dinler, düşünceler sapıklıktır.

İslam inancı insana aksiyon yükler.

İslâm dini Müslüman olmayanları imana davetle yükümlü kılar.

Bunun için cihada davet eder.

Bütün bunlar Kuran da yazılıdır ve İslam inancına göre bu emirleri yerine getirirken ölenler şehittir, Kalanlar gazidir.

İşle benim korkum bu. Hacı devlet ve hükümet adamları, valiler, emniyet müdürleri, Yargıtay üyeleri İslâm'ın gereği olarak bizleri, yani lâik düşüncede olanları, imana getirmeye kalkarlarsa bu memleketin durumu İran'a dönmez mi?

Öyle ya Hac'ca gitmek nasıl bir İslâm inancı gereği ise Müslüman olmayanları imana davet etmek de bir İslâmî görev değil mi?

Çünkü yazılmıştır. "Yeryüzünde fitne kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın..." (K.8/39)

Ayrıca şu ayetlere de bakın... Ör. K.8/12, 9/5,29,123;66/9...

İslâm inancının bir kısmına uyup da diğer kısmına uymamak olmaz.

Hacı yöneticiler bizleri de imana getirmeye kalkarlarsa ülkede huzur kalmaz.

İşte o zaman bu lâik Türkiye'nin sonudur.

Ve gidiş de orayadır.

Gaziantep'te Bugün, 30 Temmuz 1990

116 ENDÜLİJANS...

Ortaokul ve lisede iken tarih kitaplarını okuduğumuzda, papazlara çok kızardık.

Bu papazlar, atarmış Hıristiyan dinine mensup olanlara çok güzel kazık...

Para karşılığında Cennet'ten arsa satarlarmış.
Karşılık olarak da bir belge verirlermiş.
Bu belgeye de Endüljans denirmiş.

Elbette bu olaylar Ortaçağ'da oluyor.
Böylece papazlar da servet yapıyor.

Kısacası kendileri cennet nimetlerine bu dünyada kavuşurlarmış.
Fakir fukara Hıristiyanlar da Cennet'e gideceğiz diye avunurlarmış.

Biz bunları okurken Hıristiyan papazların halkı aldatmasına kızardık.
"Olur mu böyle şey" diye yazıklanırdık...

Batı toplumu bu din sömürsünden Rönesans, reform yoluyla kurtuldu.
Ne var ki doğu toplumları Rönesans ve reform görmedikleri için hala bu din sömürsünün oyuncağı oldu...

Son haç felaketini bayram süresince hep birlikte televizyonda izledik. Gazetelerden okuduk, içimiz burkuldu.
Yüzlerce yurttaşımız dönüşü olmayan bir yolculukta yok oldu...

Kendileri çöllerde, arkada kalanlarının gözleri yollarda kaldı.
Halkımız din adına bu felakete katlandı.

Bayram ertesi yayınlanan Milliyet gazetesinde Demir Hoca adlı birisi açıklamada bulunuyor:
"İki kere Hac'ca gittim.

Bu yıl gidemedim.
Keşke gideydim de ben de öleydim!..”

Gerekçesi açık: Haç yolunda ölünce doğru cennete...

Cennete gidip gitmeyeceği belli değil başka yerde ölse.

Ya bu adam Haç'ça gitmeden önce faizcilik yapmışsa,

Namussuzluktan içerde yatmışsa,

Başkasının malını çalmışsa

Haksız servet sahibi olmuşsa,

Öksüzün, yetimin, dulun anasını ağlatmışsa...

Haç yolunda iken ölmüşse Cennet'e mi gidecek?
Yaptıkları yanına kar mı kalacak?

Bütün bu sorular güme gidiyor.

Cennet'e gitmek için kutsal topraklarda ölmek yetiyor.

Yeter ki öl kutsal topraklarda,

Sanki cennetin kapısı Mekke, Medine yollarında...

Yarının tarih kitapları günümüz zihniyetini yazacaktır.

Öğrenciler bu yanlış zihniyeti halka aşılayanlara kızacaktır...

Tıpkı bizim papazlara kızdığımız gibi...

Kimler aşıyor halkımıza; ahlakla, bilimle, gerçeikle ilgisi olmayan bu zihniyeti?

Gaziantep'te Bugün, 31 Temmuz 1990

117 SATYA SAİ BABA...

Satya Sai Baba adını ilk olarak duyuyorum. Halen Hindistan'da yaşayan bir Peygamber diyorlar...

Kendisini görüp gelenler anlatıyor. Şimdilerde 60 yaşlarında imiş. 96 yaşına değin yaşayacağım dediğini anlatıyorlar...

Arkadaşımız, adını duyunca merak edip Hindistan'a gitmiş.

Kendisini görmüş, dinsel törenlerine katılmış.

Anlattıklarını kabul etmeyince bana filmini göstermeyi önerdi.

Amerikan film şirketlerinden biri Satya Sai Baba'nın dinsel törenlerini ve mucizelerini filme almış.

Film üç bölüm olarak hazırlanmış.

Birinci bölüm Satya Sai Baba'nın çocukluk, gençlik ve öğrencilik yıllarına ilişkin.

İkinci bölüm dinsel törenlerine, öğretilerine ve mucizelerine ilişkin...

Üçüncü bölüm ise doğrudan doğruya İsa Peygamberin kaybolmuş yıllarına ilişkin.

Zaten filmin adı da İsa'nın Kaybolmuş Yılları.

Bilindiği gibi İsa Peygamberin gençliğindeki 18 yıla kayıp yıllar deniyormuş...

Nerede yaşadığı, ne yaptığı bilinmiyormuş...

İşte bu 3. bölümde İsa'nın kaybolmuş yılları ele alınıyor.

Kendisinin 12-13 yaşlarında iken Kudüs'ten Hindistan'a doğru gittiğini, orada Hintli yogilerden

öğretiler aldıktan sonra Kudüs'e gelip peygamberliğe başladığını anlatırken mucizeleri ile Satya Sai Baba'nın mucizeleri arasındaki benzerliğe dikkati çekiliyor...

Gerçekten de Satya Sai Baba İncil'de anlatıldığı gibi kendisine getirilen kötürüm hastaları, yatalak hastaları iyi etmeye çalışıyor.

Onlara umut veriyor.

Güven veriyor.

Elleri ile başlarını meshediyor.

Burada dikkatimi çeken iki mucizesini anlatmadan geçemeyeceğim. Başparmağı ile işaret parmağını hastanın başında birbirine sürtüyor ve ellerinden kutsal sayılan küller dökülüyor.

Hiçbir yere değmeden iki parmağı arasında bu küller nasıl oluşuyor. Şaşılacak şey. Yine sağ elini boşlukta bir yarım daire şeklinde hareket ettiriyor...

Bir de bakıyorsun elinde bir kolye... Bu kolyeyi hastanın boynuna kendi eliyle takıyor.

Filmde bunlar bütün açıklığı ile görüntüye geliyor...

Şimdi hemen akla şöyle bir soru gelebilir; "Allah neye kadir değil" gibisinden. Ama Satya Sait Baba'nın öğretmeye çalıştığı din bütün Çin ve Hint dinlerinde olduğu gibi Allah'a dayanmıyor.

Doğrudan doğruya İnsana dayanıyor.

İnsandaki sevgi dolu yüreğe dayanıyor.

Satya Sai Baba müzikle de ilgileniyor.

Yüz binlerce kişinin karşısında orkestra şefi gibi hem şarkı söylüyor, hem topluluğu yönetiyor, hem de ritm tutuyor.

Filmdeki kişiliğini, fiziğini incelemeye çalışıyorum.

Başında gür kara saçlar, dikleşmiş saçının her teli.
Bir kavuk büyüklüğünde saçlar başında peruk gibi.

Gözler çok iri.
Yüz yuvarlak, burun ve dudaklar iri.

Yürürken, konuşurken gayet soğukkanlı, dilek mektupları topluyor.

Bu dilek mektuplarını toplarken kendinden emin görünüyor...

Herkes eteklerini öperken, ayaklarına kapanırken, önünde yerlere kapanırken kendisi dilek mektuplarını topluyor. Derde deva olacağını söylüyor...

Öğretileri, filmdeki sözleri çok güzel...
Bu güzel sözler için mucizeye ne gerek var.

Demek ki insan söze önem vermiyor, mucize istiyor...

Hâlâ insanlar mucizenin ardına düşüyor...
İlle de olağan üstü işler olsun diyor...

Oysa sirklerde hayvanlar da olağanüstü işler yapıyor.

Şimdi hayvanın ardına mı düşelim olağanüstü işler yapıyor diye...

Önemli olan sözdür, yaşamdır, davranıştır...

Bütün bunlara karşı Satya Sai Baba'nın filmini, filmdeki dinsel törenleri, mucizeleri, hastaları iyi etmesi, öğretileri dikkatimi çekti.

Gördüğüm günden bu yana düşünüyorum.
Muhakkak bunda bir numara var diyorum...

Bir de Hıristiyanların bu filmle İsa ve Satya Sai Baba arasında bağlantı kurmalarını gerçekçi buluyorum.

Hiç olmazsa İsa'nın gösterdiği mucizelerle Satya Sai Baba arasında koşutluk kuruluyor.

İsa'nın mucizelerini Allah'a değil de götürüp Hindistan'daki yogilere dayıyor.

Böylece gerçek payı daha bilimsel toplumsal oluyor...

Satya Sai Baba'nın mucizelerinde bizim bilmediğimiz bir numara var.

Bu tür olağan üstü gösterileri Yogi'ler çok güzel yapar.

Satya Sai Baba'ya bu tür gösterilerle din yaymayı yakıştıramıyorum. Sözler ve davranışlar güzelse mucizeye ne gerek var diyorum...

Gaziantep, Bugün, 3 Ağustos 1990

118 DİN...

Yazılarımı izlemiş olan okuyucularım yanlış bir izlenime kapılarak benim dine karşı bir kişi olduğum sanısına kapılabilirler.

Eğer böyle bir izlenim edinmişler ve de böyle bir sanıya kapılmışlarsa yanılmışlar.

Yalnız şurası bir gerçek ki dini bir şekilcilik olarak almıyorum.

Dini şekilcilik olarak alanların bir yere varacağını sanmıyorum.

Şekilcilik olarak görünen tapınmalar simgesel anlatımdan bir şey anlamayacak olanların gittiği yoldur.

Erişmiş din bilginlerinin; örneğin Mevlana'nın Şems

ile temasından sonra şekilcilik olan birçok tapınma kurallarından vazgeçtiğini, müziğe, raksa yöneldiğini bilmeyenimiz yoktur...

Din bir bilimdir; hem de sosyal bilimlerin en derin ve gizemli olanlarındandır.

Bu nedenle hiçbir zaman gerçekleri arayan, bu yolda çaba gösteren bir din anlayışını küçümsememiştir...

Bunlara, hangi dinden olurlarsa olsun, her zaman saygı duymuşumdur.

Ancak benim dincilerle ters düştüğüm nokta, şeriat devletine karşı oluşum ve akla öncelik veriştir.

Çünkü halk arasında da söylendiği gibi "Akli olmayanın dini de yoktur!"

Gerçekten de hayvanların, delilerin dinsel sorumlulukları yoktur...

Öyle ki belli bir yaşa gelinceye değin çocukların bile dinsel sorumluluğu yoktur.

Demek ki din duygusu akli başında olanların sahip olabilecekleri bir duygudur.

Din (yaşam yöntemi) duygusu Tanrı bilgisi (Evren ve toplum yasaları) doğadandır.

Şeriatlar ise Tanrı'dan değil peygamberlerdendir...

Din; insana, doğruyu güzeli, iyiyi araştırıp yaşamına uygulamaya çalışır.

Hangi düşünce ve inanışta olursa olsun insanları sevmeye alıştıtır.

İşte, dinin gerçek amacı budur.

Yoksa; imana davet, cihat, fetih ve ganimet değildir...

Bu şeriattır...

Din bir yaşama yöntemidir.

Laiklik de bir yaşam yöntemidir.

Her ikisi de kötülüklerden kaçınma, korunma yöntemidir.

Geleceğini (ahreti) kurtarma yöntemidir.

Yeter ki Allah'ı (içimizdeki iç beni) bilelim,

Allah'ın (içimizdeki iç benin) uyarılarını dikkate alalım.

Din; geleceği sağlam temeller üzerine oturtmak, hesap vermekten korkmamaktır...

İçinde bulunduğumuz yaşam anını toplumsal yasa ve kurallara göre değerlendirmek ve yaşamaktır.

Din eylem ve düşüncelerinden ötürü daima huzur içinde olmaktır.

Sağlam bir din anlayışı olan kişi daima huzur ve güven içindedir.

Doğru dürüst yaşayanlar daima mutludur, yani cennettedir.

Yaşamını doğruluk, dürüstlük üzerine kuranlar; tedirginlik, güvensizlik, huzursuzluk, kötümserlik görmeyecektir...

Bu bakımdan diyebilirim ki insanlığın en büyük kazancı din duygusuna (akla, sağduyuya, vicdana) sahip olmasıdır....

Ancak bu din duygusu insanı doğru yola sokmalıdır.

Bunun yanında kötülüklerden alıkoymalıdır.

Her geçen gün, kendisini yüceltmeli ve olgunlaştırmalıdır.

Şeriatlar Tanrı'nın değil peygamberlerindir...

Ama din Tanrı'nındır, bir tanedir...

Bu da bütün insanlardaki olgunlaşmış akıl, sağduyu, vicdandır...

Gaziantep'te Bugün, 9 Ağustos 1990

119 İYİ HUYLU CİNLER...

Okuyucularıma “iyi huylu cinlerle görüşüp konuşma”nın yollarını göstereceğim...

Örneğin okuyucularım arasında milli piyangoda büyük ikramiyeyi kazanmak isteyenler, okuttukları öğrencinin sınavda kazanmasını isteyenler, âşık olan okuyucularım sevdiği ile evlenmek istiyorsa, iflasla karşı karşıya olan tüccarlar, bonosunu ödeyememek gibi bir durumda olanlar, evine icra memurları ile gelen alacaklılardan kurtulmak isteyen borçlular, hele hapishanelerde af umudu ile çürüyenler “iyi huylu cinlerle görüşüp konuşurlarsa;” cinler, dileklerinin yerine gelmesi için gereken yardımda bulunulacaktır kendilerine...

İyi Huylu Cinlerle Görüşüp Konuşma

“Cinlerden biriyle konuşmak istediğinizde aşağıdaki tavsiyeleri temiz kalp ve salih bir niyetle gusül abdesti alıp hiç kimsenin bulunmadığı karanlık ve ıssız bir yerde yapmalısınız:

Bu arada üç kere euzübillahimincşeytanirraciyim yedi kere La hav-levela kuvveti illa billahilaliyyil aziym okuduktan sonra sağ tarafa bakarak ervahıl mü'müniyn dedikten sonra üç kere de bikatlamadiyş dedikten sonra tezdadu biha sirran ala sirrikum. Essalü müaleyküm eyyühel ervahuddahiriyne min cannil mümminiyne denildiği zaman cinlerin selamına mukabele ettiğini duyarsın. İşte o zaman arzu ve dileklerini onlara bildirirsen sana gereken yardımda bulunacaklardır.”

Gördünüz mü sayın okuyucularım iyi huylu cinlerle görüşüp konuşmanın yollarını...

Bu satırları Gizli İlimler Hâzinesi, Nazar ve Koruma Çareleri, Şifalı Dualar adlı kitabın 26. sayfasından alıyorum. Her hakkı mahfuzdur. Kısmen bile alıntı yapılamaz, deniliyor ve önsözünde de “Her türlü şer ve belaların ise Kur’an-ı Kerim ve Hadis-i Şeriflerde bildirilen dualarla ve manevi tedavi usulleriyle geçmesi mümkündür. Başvurulacak en doğru ve güvenilir yoldur.” deniliyor.

Bütün bunlar din adına yapılıyor. İnanç özgürlüğü diye savcılarımız, oy hatırına politikacılarımız susuyor.

Halkımız ise dinlerin bile yasakladığı bu hurafe ve safsatılardan medet umuyor...

“Allah’ım yalnız sana ibadet eder ve yalnız senden yardım dileriz.”(K. Fatıha/3) ayetini unutuyor...

Bizler ise bunların oyu ile iktidar olan politikacılarımızın hukuk dışı uygulamaları ile gittikçe geriye gidiyoruz...

Gaziantep’te Bugün, 22 Ağustos 1990

120 ŞERİATÇI KIZLARA...

Elimde gazete, okuya okuya gidiyorum. Arkamdan biri yanaşıyor. İcra ile kaldırdığımız malları kendisine yediemin olarak bıraktığımız kişi. “Ne yazıyor!” diyor. Kendisine İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde yargılanan İslami Kürt Partisi yandaşlarının fotoğrafını gösteriyorum: “Bak, bu kara çarşafli gencecik kızlar şeriat gelsin!” diye gösteri yapıyorlar!

“Şeriat gelirse ne olur?”

Kendisi dindar bir kişi, her rastladığında bana takılır.

“Ah bir namaz kılsan, bir de oruç tutsan söz söylenecek tarafın kalmaz!” gibilerinden...

Kendisine açıkladım; “Şeriat gelince bu kara çarşafli gencecik kızlar bir erkeğe ikinci, üçüncü, ya da dördüncü bir eş olarak gidebilecek!”

“Bunlar böyle olacağını bilmiyorlar mı?”

“Bilseler şeriat gelsin derler mi?”

Sonra kendisine soruyorum:

“Sen kendi kızını, kendi kız kardeşini bir erkeğe; ikinci, üçüncü, ya da dördüncü bir eş olarak verir misin?”

Elektrik çarpmış gibi irkildi. Durdu. Ben de durdum. Ne söyleyeceğini merak ediyordum.

Düşündü, düşündü: “Yok arkadaş, bizim dinimizde, mezhebimizde kızımızı, kız kardeşimizi bir erkeğe; ikinci, üçüncü, dördüncü eş olarak vermek yok!”

Benim yanıt vermeme beklemeden uzaklaştı gitti...

Bu yediemin kendi halinde temiz bir insan. Bana takılırken de samimi. Ama fanatik değil. Müslümanlığı çağa uygun, toplumsal bir gelişmeye uğramış... Aklını imana kurban etmemiş...

Gazetemi okuya okuya işyerine geliyorum, iki yıl önce Haç’ça gidip gelmiş bir vekil edenim beni bekliyor. O da soruyor:

“Gazetelerde ne var ne yok!”

Kendisine gazetedeki kara çarşafli gencecik kızların fotoğraflarını gösteriyorum.

“Bak bunlar şeriat isteriz diye gösteri yapıyorlar. Şeriat gelince ne olur biliyor musun?”

“Ne olur?”

Açıklıyorum: “Örneğin bu kızlar bir erkeğe ikinci, üçüncü, dördüncü eş olarak gidebilecekler!”

Pek önemsemiyor.

Hacı Müvekkilime soruyorum, “Allah’ını seversen bana doğruyu söyle. Sen kızını, ya da kız kardeşini bir erkeğe; ikinci, üçüncü, ya da dördüncü eş olarak verir misin?” diyorum.

Düşünüyor, konuyu biliyor, sağduyu sahibi bir adam. Gerçeklerden kopmamış. “Hayır Hayri Bey, veremem!” diyor.

Bu yanıtı veren de samimi bir Müslüman.

Müslümanlığından kuşku duyamam...

Ben bu soruyu her sayısı toplanan Aylık İslamcı Militan Dergi AK-DOĞUŞ’un yazı işleri müdürüne ve yazarlarına sordum bir mektupla.

Mektubu olduğu gibi dergilerinde bastılar da “Kızımızı, kız kardeşimizi bir erkeğe: ikinci, üçüncü, dördüncü bir eş olarak veririz ya da veremeyiz!” diyemediler. (Bu mektup Balta’dan İnciler, s. 250’de...)

Bu kez de kara çarşaf giyerek eylem yapan kızlarımıza soruyorum. “Siz gerçekten bir erkeğe ikinci, üçüncü, ya da dördüncü bir eş olarak varır mısınız?”

Bilmem bu soruma nasıl yanıt verirler. Ama ben şöyle bir yanıtı şimdiden kendilerine hazırlayayım:

“Yaratılmışı severiz yaratandan ötürü, dedikleri halde Müslümanlar domuzu niçin sevmezler?”

Yanıt: “Eşini kıskanmadığı için domuza karşı nefret duyarlar...”

Peki dört kadın bir erkeği paylaştığında kadınlar erkeklerini kıskanmayacak mı?

Kıskanırsınız, kıskanırsınız, hele bir erkeği iki, üç, dört kadınla paylaşın da ben göreyim sizi... Ya bir de

başınıza Hülle olayı gelirse... (Bakınız, Kuran, Bakara, 230.)

Demek istediğim uğrunda mücadele ettiğiniz şeriat sizi köleleştirecek. Aklı başında hiç bir kadın buna evet diyemez ve kocasını üç kadınla paylaşamaz...

Ve de Hülle olayına razı olamaz...

Gaziantep, Bugün, 24 Ağustos 1990

121 TANRI KELAMI... (1)

Sayın Orhan Barlas, 11.8.1990 günlü “Benim de Kafam Basmıyor” başlıklı yazısıyla, incitmemeye çalışarak, bana takılmış.

Sayın Orhan Barlas, 20.7.1990 günlü “Akıl Erdiremiyorum” başlıklı yazımdaki konulara değinmiş ve kendisinin de akıl erdiremediğini belirterek “Ayetlerle, Hadislerle Org. Evren de halkımızı yola getirmek istedi. Pek başarıya varamadı. Onun beceremediğinin Balta üstesinden gelebilir mi? Denemeye değer.” diyerek benim olmazla uğraştığımı ansıtmaya çalışmıştır.

Sayın Barlas’a, bana söz hakkı verdiği için teşekkür ederim. Gönül isterdi ki bu tepkiler şeriatçı kesimden gelsin. Onlar da Barlas büyüğümüz gibi kızmadan, incitmeden, ne demek istediğimi öğrenmeye çalışsın. Öyle yazılar yazılır ki böylelikle Gaziantep’te BUGÜN Gazetesi Türkiye basınının yapamadığı, yapamayacağı, hizmeti de yapmış olur...

Bir kere şu gerçeği belirtiyim. Sayın Barlas’ın sözünü ettiği yazımın başlığı “Akıl Erdiremiyorum” değildi. O yazımın başlığı “AKIL ERDİRİYORUM” idi. Ne var ki, yazımın başlığı, hangi neden ve düşünceyle olduğunu bilmediğim bir şekilde değiştirilmiş ve tamamen benim anlatmak istediğime ters bir biçimde “AKIL ERDİRİYORUM” şeklinde çıkmıştır. Bunun nedeni arkadaşları incitirim gerekçesiyle sorulmamıştır.

Ama böylece de benim anlatmak istediğimin tersi bir anlam çıkmıştır ve Barlas da fırsatı kaçırmayarak açığımı yakalamakta gecikmemiştir.

Böylece bir soruya yanıt vermiş oluyorum. Yani aklım ermiyor değil; aklım eriyor, İslâm'ın Kutsal kitabında 275 yerde "Düşünmüyor musunuz? Akıl erdirmiyor musun?" dendiği halde İslâm dünyasının aklını imana kurban ettiğinin nedenlerini pek iyi biliyorum.

İslâm'ın kutsal kitabı akıl etmeyi buyurduğu aklın işlevini neden yitirmiştir. Akıllı İslâm doğmalarını kullanmak amacıyla neden kodlanmıştır. Yani İslâm'da akıl, mollaların buyurduğunu yerine getirmek için neden bilgisayar işlevi görmektedir.

İslâm akla bu denli önem vermişken, akıl niçin işlevini yitirmiş, insana özgü yaratıcılık özelliği İslâm dünyasında neden kendisini göstermemiştir.

Yine İslâm dünyasında bir tırnak keseceği icat eden neden çıkmamıştır? Bütün bu özetlediğim soruların yanıtlarını biliyorum ve "akıl erdiriyorum"...

İslâm toplumunun Cumhuriyetle-Demokrasi ile yönetilmemiş olması birinci nedendir... Eğer İslâm tarihine bir göz atılınca görülür ki İslâm dünyası tarih sahnesine çıkışından bu yana hep padişahlıkla, sultanlıkla, krallıkla, imparatorlukla, diktatörlükle, emirliklerle, kumandanlıkla yönetilmiştir. Bu yöneticiler de halkın hak aramasını, haksızlıklara karşı tepki göstermesini önlemek amacı ile düşünmeyi, akıl yürütmeyi engellemişlerdir. Bu nedenle İslâm şeriat'ında düşünce ve inanç özgürlüğüne yer verilmemiştir. Demokrasi gelişmemiştir; Bu da ikinci nedendir...

Bu gerçeği Atatürk çok güzel yakalamış ve şu sözleri ile belirtmiştir:

"Efendiler, camiler birbirimizin yüzüne bakmaksızın yatıp kalkmak için yapılmamıştır. Camiler itaat ve ibadet

ile beraber din ve dünya için neler yapılmak lazım geldiğini düşünmek, yani meşveret için yapılmıştır. Millet işlerinde her ferdin zihni başlı başına faaliyette bulunmak için elzendir, işte biz de burada din ve dünya için, bilhassa hakimiyet için neler düşündüğümüzü meydana koyalım.”

Ama ne olmuştur. Camiler “din ve dünya için neler yapılmak lazım geldiğini düşünüp konuşmak” üzere değil de birbirlerinin yüzüne bakmaksızın yatıp kalkmak için gidilip gelinen bir tapınak haline getirilmiştir. Bundan da İslâm dünyası zarar görmüştür. Ve bu zararın sonucu olarak da bugün İslâm Dünyasının kutsal Toprakları en büyük şeytan denilen Amerikan Askerlerinin koruması altındadır. Suudi Krallığı ile İsrail Yahudileri bir kısım İslâm’a karşı ittifak kurmuşlardır... Bütün bunlara akıl erdirememek için insanın aklını imana kurban etmiş olması gerektir...

Gelelim şu “Ayetlerle, hadislerle Org. Evren’in yola getirmek islediği halkı Balta mı yola getirecek?” sorusuna.

Birkere şu gerçeği dile getireyim ki halkı yola getirmek gibi bir düşünce içinde hiçbir zaman olmadım. Çünkü ben, sağ olsun geri zekalı akrabalarım sayesinde, daha yeni yeni düşünmeye ve uçmaya başladığım dönemlerde dinsizlikle, komünistlikle suçlanmış ve öyle ki bu nedenle yargılanmış kişilerdenim. Ne var ki beraat etmeme karşın hem devlet katında, hem hükümet katında, hem de halkım katında dışlanmış durumdayım. Değil ben küçük fıkralarla, Hindistan’da yaşayan Satya Sai Baba gibi mucizeler göstererek ortaya çıksam bile yine de arkamda bir kişi olsun toplayamam. Çok şükür ki bunun bilincindeyim.

Şimdi bağınaz, dar görüşlü ve de geri zekalı akrabalarım sayesinde toplumdan dışlanmış durumdayım diye kendi düşünce ve inanç sistemim

hakkında açıklama yapmamalı mıyım? Hakkımda her şey söyleyebilirler ama bir insan olduğumu yadsıyamazlar... Sonra benim düşünce ve inançlarımı açıklamam, anlatmam Anayasal bir hak, doğal bir hak... Ben bu hakkımı kullanırken inanırları inançları nedeniyle incitmemeye çalışarak kendi inançlarımı ve düşüncelerimi belirtmeye çalışıyorum.

Yalnızca Gaziantep'te BUGÜN GAZETESİ'nde yazdıklarım okunursa görülür ki ben öyle sıradan konular üzerinde durmuyorum. Hemen hemen yazdığım yazıların dörtte üçü ile tabuların üzerine gidiyorum. Elden geldiğince insanlara düşünmenin yararlarını açıklıyorum. İnsanların imanla, ibadetle değil; ancak ve ancak aklını kullanarak (düşünmekle) gerçeğe varacağını açıklıyorum ki bu da az bir çaba değil...

122 TANRI KELAMI... (2)

Din konusuyla neden ilgileniyorum. Bir kere biz bu ülkenin yurttaşlarıyız ve bu toplumda yaşıyoruz.

Her ne denli kabul etmesek de İslâm kültürünün etkisi altındayız.

Bu kültürü bilmek zorundayız. Ama din kültürünü okuyup araştırdığımız zaman ayırımına varıyoruz ki Peygamberlerin söylemek istediğini ne Hıristiyan cemaati, ne Yahudi cemaati, ne de İslâm cemaati anlayamamış.

Bütün bu cemaatler yanlış bilgilendirilmişler, yanlışla kodlanmış.

Doğruyu gerçeği söyledin mi hemen tepki gösteriyorlar.

Hiç de üstlerine görev olmadığı halde insanı

öldürmeye kalkıyorlar (Ramazanlarda oruç tutmadığı için öldürülenleri hatırlayalım...)

Bunun yanında benim Atatürkçü bir kişiliğim de var. Bugün herkes 10 Kasımlarda Atatürkçülükten söz ediyor.

Ayrıca Atatürkçülüğün eskidiğinden de söz edenler var.

Bunun yanında Atatürkçülüğün saldırı altında olması gerçeği de var.

Bugün Atatürkçülüğe yapılan saldırılar din adına yapılıyor.

Şimdi ben bir Atatürkçüyüm.

Atatürkçü Düşünce Demeği'nin kurucu üyelerindenim ve halen de Atatürkçü Düşünce Derneği Yönetim Kurulu üyesiyim..

Ayrıca, "Atatürkçü ve aydın oluşum" mahkeme kararıyla da saptanmış biriyim...

Bilindiği gibi Atatürkçülüğe yapılan saldırılar din adına yapılmaktadır.

Eğer bir insan din adına Atatürk'e ilkelerine, ülkülerine saldırıyorsa bu inanış olmaktan çıkar ve siyasal bir ideoloji durumuna gelir.

Bütün dinler ortaçağ ideolojileridir.

Atatürk ise akıl çağının öncüsüdür.

Ortaçağ ise iman çağıdır...

Ve akıl çağının aydınları, düşünürleri, yazarları şeriat saldırısına karşı gerçekleri açıklamazlarsa gerçek saygısını yitirmiş oldukları gibi insanlığa da kötülük yapmış olurlar.

Bu nedenlerle halkımızın din diye bildiği, bellediği

şeylerin simgesel bir kavram olduğu konusunda elimizden geldiğince açıklamalar yaparak gerçeği ortaya çıkarmak zorundayız.

Böylelikle hem dine hizmet etmiş oluruz hem de insanlığa hizmet oluruz.

Aydın olarak görevimiz aklını imana kurban etmiş din adamlarının etkisinden kurtarmalıyız.

Dinsel terimler ve kavramların hemen hemen hepsinin simgesel bir anlamı vardır.

Tanrı bir simgesel anlatımdır. Kutsal Kitapların gökten inmesi simgesel bir anlatımdır.

Kuran Tanrı kelamıdır deniyor ya bu da simgesel bir anlatımdır.

Şeytan, Cennet, Cehennem bir simgesel anlatımdır.

Bizler simgesel anlatımların gerçeklerini halka anlatmakla yükümlüyüz.

Bu işi politikacılar yapamaz, krallar, sultanlar yapamaz.

Gerçeği halka anlatmak bunların çıkarına aykırıdır.

Bu işi ancak halkına karşı sorumluluk duygusu olan aydınlar yapar...

Şimdi yukarıda sıraladıklarımızdan "TANRI KELAMI" kavramını ele alalım. "Kuran Tanrı Kelamı" dır denince ne anlamalıyız? İşte aydının görevi burada başlar.

Bakınız bu konuda Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim üyelerinden Prof. Dr. Neşet Çağatay 31 Ocak 1990 tarihli Cumhuriyet gazetesinin ikinci sayfasında aynen şöyle demektedir.

Unutmayalım bu sözleri söyleyen bir İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi olup aynı zamanda din profesörüdür...

"Kuran, Tanrı tarafından gökten indirilmiş değildir.

Çünkü Yüce Tanrı gökte değil her yerde ve bizimledir!”
Koca İlahiyat Profesörü, Mollaların tersine:

1. “Kuran Tanrı tarafından gökten indirilmiş değildir,”
diyor.

2. “Yüce Tanrı gökte değil; her yerde ve bizimledir”
diyor.

Öyleyse bizler neden, avuçlarımızı, göğre doğru yükselterek dua ediyoruz.

Bunun nedenini halkımıza anlatmalı değil miyiz?

Tanrı bizimledir diyor.

Bu ne demektir?

Bu konular üzerinde, biz Türk aydınları sorumluluğumuz gereği, durmamalı mıyız?

Aydın olarak bunları halka açıklamak zorundayız.

Yoksa Evren Paşa gibi halkı gaza getirmek gibi bir düşüncem yok.

Düşüncem bir aydın olarak kendi düşüncemi açıklamak, gerçekleri söylemektir.

Halkımıza karşı sorumluluğumu yerine getirmektir...

Şimdi Tanrı Kelamı denince ne anlamalıyız? Bu konuda uzman olduğundan kuşku duymayacağımız Mevlana ne demiş, bir de buna bakalım:

Mevlâna'nın Tanrı Kelamı hakkındaki düşüncelerini Ariflerin Menkıbeleri adlı kitabın 317. sayfasından aktarıyorum:

“Bir gün Sultan Veled buyurdu ki; dostlardan biri gelip bana, babamı şikayet ederek Danışmentler; ” Mevlâna, Mesnevîye niçin Kuran diyor, diye benimle münakaşa ettiler. Ben kulunuz onlara cevaben “Mesnevi Kuran'ın tefsiridir” dedim.

Babam bunu işitince bir müddet sustu. Sonra “Ey köpek, niçin Kuran olmasın, ey eşek, niçin Kuran olmasın, ey kız kardeşi fahişe, niçin Kuran olmasın?”

- Peygamberlerin, velilerin söz kalıpları içinde ilahi sırların nurlarından başka bir şey yoktur.

Tanrı'nın kelamı onların temiz yüreklerinde kaynamış ve ırmak gibi olan dillerinden akmıştır.”

Özetle belirtirsek Mevlâna kendi oğluna öfkelenerek Mesnevi niçin Kuran olmasın diye çıkışıyor?

Hem de günümüzden 7 yüz yıl kadar önce açıklıyor...

Ve anlatıyor: “Tanrı'nın kelamı Peygamberlerin, velilerin temiz yüreklerinde kaynamış ve ırmak gibi olan dillerinden akmıştır!” diyor ve bu nedenle kendi temiz, yüreğinden kaynayıp ırmak gibi akan 6 ciltlik Mesnevisi için niçin Kuran olmasın diye sertçe tepki gösteriyor.

Demek ki Tanrı Kelamı denince Peygamberlerin, Velilerin söz kalıpları içinde söylediği sözleri anlamalıyız.

Peygamberler bu sözleri vahiy yoluyla aldıklarını söylerler, şairler (Veliler) de ilham yoluyla aldıklarını söylerler. Peygamberlere gelen vahyin kaynağı ile şairlere gelen ilhamın kaynağı da aynıdır. Allah: (İnsanları iyiliğe yöneltten duygu = Ruhul Kudüs)...

Öyle ki bir arkadaşımız bile olumlu, güzel söz söyleyince ona “Yahu seni Allah mı söyledi” demekten kendimizi alamayız.

Yine bir keşif sırasında “Allah kalbime doğdurdu” diye aynı gerçeği ifade ederiz...

Şimdi genç kızlarımız “Tesettür kuralı Tanrı emridir” diye sokaklara dökülüyorlar.

Oysa Kuran'ın dokuz yerinde Tanrı bir şeyin olmasını murat ettiği takdirde “OL demesi yeterlidir!”

Sonra yine Kuran'ın birkaç yerinde “Tanrı dilediğini

yerine getirendir“denmektedir.

Bütün bu sözler yukarda bir yerlerde oturan bir güç tarafından Peygamber'e vahiy yoluyla iletilmiş sözlerse o zaman bir Atatürk gelip de Kuran'daki tesettür kuralını işlemez hale getiremez.

Örneğin Kuran'daki muamelata ilişkin kuralları işlemez duruma getiremez.

Çünkü Allah'ın emrini değiştirmeye kimsenin gücü yetmez.

Örneğin güneşin doğuşunu, ayın yörüngesini, yıldızların kayışını hangi insan değiştirebilir?...

Buna hangi insanın gücü yetebilir?...

Çünkü bunlar gerçekten Allah'ın (Evren'in) iradesine tabi olarak bir yörüngede gidip gelir...

İşte bu nedenlerle Kuran'ın 275 yerinde "Niçin düşünmüyorsunuz, niçin akıl erdirmiyorsunuz?" diye buyrulduğu için insanlarımıza akıllı ve düşünmeyi önermiş...

Demek ki gerçek Diyanetçilerin anlattığı gibi değil. Derinlerde bir giz var.

İşte aydınının görevi, derinlerdeki bu gizi bulup çıkararak halka mal etmektir... En büyük ibadet budur...

Bu yazdıklarımı yineleyerek okuyunuz.

Eğer ne demek istediğimi anlarsanız düğüm çorap söküğü gibi sökülür...

Şimdi bir ayet sunuyorum.

Bütün din adamlarına soruyorum:

Allah'tan başka bir Allah mı var ki; Allah, sevmediği bir kişi için: "(K. 63/4) Allah onları kahretsin!" diyor.

Bu ayete göre Kuran Tanrı sözü değil; Peygamber

sözüdür. Ancak insan sevmediği birinin kahrolmasını Allah'tan isteyebilir.

Ne var ki kimilerinin bu gerçeği anlamayacak kadar kalp gözü kapalıdır...

Sayın Barlas bana takılarak bu yazıları yazmama neden olduğu için Barlas'a dostça teşekkür ediyor, saygılar sunuyorum.

Gaziantep'te Bugün, 30 Ağustos 1990

123 KORKMAYALIM, BİRAZ DÜŞÜNELİM...

Körfezdeki olayları televizyonda görüyoruz.
Gazetelerden okuyoruz.

Bütün bunlar Körfez'e doğru ilerleyen ABD gücünden, İngiliz, Fransız, Kanada, Avustralya ve hatta Sovyet deniz güçlerinden söz ediyor.

Bir de insanlar, İsrail güçlerinin iki günde bir Lübnan topraklarını bombaladığını düşünürsek bu Ortadoğu'daki mümin Arapların çilesi nedir diye sormaktan kendimizi alamıyor...

Oysa Kuran'da: Nisa suresi, 141'de: "...ve kafirler için müminler aleyhine asla bir yol vermeyecektir." (Suudi Tercümesi)

Diyanet Çevirisinde ise şöyle yazılmaktadır: "Allah inkârcılara inananlar aleyhinde asla fırsat vermeyecektir." deniyor...

Öyleyse Ortadoğu'daki Mümin Arapları ablukaya almak için Körfeze doğru ilerleyen Hristiyan, Yahudi ve hatta Sovyetler gibi Allahsız kâfirler bu yolu nereden buluyorlar.

Kuran'da böyle yazılmasına karşın ne görüyoruz; bütün inkarcılar, bütün kâfirler ve hatta Allahsız

komünistler Ortadoğu'daki inanırlar, müminler aleyhine yol buluyorlar.

Dünyanın çeşitli limanlarından, hava alanlarından yol bularak Irak'taki, Ürdün'deki, FKÖ'ndeki inanırların, müminlerin yaşam yollarını kesiyorlar.

Birkaç güne kadar Müslümanların üzerlerine bomba kusacaklar.

Binlerce masum inanır, mümin bu bombaların altında yok olacaklar...

Ve yine Kuran'da: "... kim oraya girerse güvenlik içinde olur." diye yazmaktadır. (Diyanet Çev. Al-i İmran, 97)

"Oraya giren emniyette olur." (Suudi Çevirisi) denir. Orası denilen yer Haçtır, Mekke, Medine'dir.

Bundan birkaç yıl önce Vahhabiler Mekke'de olay çıkararak Kâbe'yi kana bulamıştır.

Yine Kabe'de İranlı müminlerin çıkardığı olayı ve bu yıl Mina'da tünelde ölen ve 5-6 bini bulmuştur.

Mekke'de saltanat süren Suudi Krallığı bile kendisini emniyette göremediği için, Allah'a sığınacağına Amerikan'ın korumasına sığınmıştır.

Suudi Arabistan Krallığını korumak için her on dakikada bir Amerikan uçağı kutsal topraklara inip inip kalkmıştır...

Şimdi akıl sahibi olarak düşünen bir insan bu çelişkiler üzerinde durmamalı mı?

Durmazsak gerçek saygısına (Allah'a) saygısızlık etmiş olmaz mı?

Bu durumda aklını kullanan insan "Ne oluyor arkadaş, işte yazılanlar, işte yaşananlar, işte çelişkiler.." diye ortaya çıkarsa çok mudur?..

İnsaf be Sayın Barlas (Sayın Barlas'ın bana Sayın demeye dili varmıyor, dili dolaşıyor: (Sevgili, şey yani Sayın Balta“diyerek kendisini zorluyor...) Benim yazdıklarımla Kenan Evren'in söyledikleri arasında tam tersine ve yüzde yüz çelişki varken nasıl benimle Kenan Evren arasında koşutluk kuruyor?

Ben Kenan Evren gibi: “En son din, en mükemmel din İslamiyet” demiyorum ki...

Ben, çelişkileri vurguluyorum, düşünmeyi öneriyorum ve “En son ve en mükemmel dünya görüşü Lâiklikdir:“diyorum.

Gaziantep'te Bugün, 3 Eylül 1990

124 TURAN DURSUN'A YAZIK OLDU...

Aydın şehitler kervanına bir kişi daha katıldı: Turan Dursun...

Turan Dursun, gazeteciliğe sonradan başlamıştır. Aslında o eskilerin deyimi ile bir Din Alimi idi...

Ne var ki o, kimsenin değinmediği konulara değindi. Şeriatın kaynaklarına indi.

Okudukça derinlere daldı.

Derinlere daldıkça karanlıktan kurtularak aydınlığa vardı.

Turan Dursun güç koşullar içinde kendi kendine okumuş bir kişi idi.

Şimdi ise ölümsüzlüğe ulaştı.

Adını parklara verecekler, caddelere, sokaklara koyacaklar.

Tıpkı Abdi İpekçi, Çelin Emeç, Muammer Aksoy ve diğerlerinde olduğu gibi..

Kulleteyn adlı romanında nerede, nasıl ve hangi

koşullarda okuduğunu büyük bir gözlemci özelliğiyle ayrıntıları ile anlatarak edepli ve edepsiz aydınların yapamadığını yapmıştır.

Siyasal eğilimi yoktu. Anayasa'ya, yasalara saygılı ve bağlı idi...

Tek suçu karanlığa karşı olmaktı.

Ülkesini karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için kendi yaşamından örnekler vererek bilgisizliğin nasıl sonuçlar yaratacağını açıklamaya çalıştı.

Ama bu canına mal oldu.

Demek ki karanlıkların aydınlığa dönüşmesini istemeyenler, istemediklerini öldürecekler...

Ensesine bir kurşun... Haydi yallah!.. diyecekler...

Karanlığa karşı olanların hiçbirinin can güvenliği yoktur.

Karanlık ışığı söndürmek için artık eyleme geçmiştir.

Sen namaza gitmiyorsun, sen oruç tutmuyorsun, sen imanın koşullarını yerine getirmiyorsun, diye gözünün kestirdiğine yüklenecektir.

Kimse de sesini çıkarmaya cesaret edemeyecektir.

Sesini çıkarana, "dinsizi mi koruyorsun" diye denilecektir.

Bütün bu öldürmelerle Allah'a hizmet arz ettiklerini sanacaklardır...

Ve bu Allah'a hizmet arz edenler kendi kendilerine bir kere olsun sormayacaktır:

"Bütün İslâm ülkeleri neden batının sömürgesi durumuna düşmüştür?"

Karanlığı aydınlatmak zordur. Namaza gitsen, oruç tutsan bile seni izler.

Hoşlanmadıklarına “Sen münafıksın, samimi Müslüman değilsin!” diye baskı eyler...

Yani Turan Dursun öldürüldü ama kalanların can güvenliği olmadığı gibi, huzuru da yoktur.
Çünkü şeriatçılar zapt edilemez olmuştur...

Ben Devlet ve Hükümet yetkililerine soruyorum.
Devlet ve hükümet yetkilileri yurttaşların can güvenliğini sağlayamayacaksa niçin vardır?..
Gaziantep’te Bugün, 10 Eylül 1990

125 AYINLI DÜĞÜN...

Olayı Gaziantep’te BUGÜN gazetesinden öğrendim. Gaziantep’te Hoşgör Yatılı Kuran Kursu binasında ayinli düğün yapılmış. Hoşgör semtinde oturanlardan bazıları gazetemize olayı duyurmuşlar. Laiklik ilkesinin çiğnendiğini ileri sürmüşler. Öyle ki Gaziantep Valisi’ni ve diğer Atatürkçü yetkilileri göreve çağırmışlar...

Gazetemiz yöneticileri konuya yorum getirmeleri için il ve ilçe müftülüklerinin görüşlerini sormuşlar. Her iki müftünün yorumunu da yayınlamışlar. Ne var ki müftülerin görüşleri birbirleriyle çelişkili. Müftülerden biri, Mehmet Köse, “Yanlış!” derken diğeri. Mustafa Yücel, “Hiçbir sakınca yoktur!” diyor...

Olayı gazetede okuyunca bu konuda da kendi görüşümü açıklamak gereğini duydum. Ayinli düğün töreni yapmak Lâiklik ilkesine aykırı mı, değil mi?

Laiklik sanıldığı gibi din düşmanlığı değildir. Laiklik varsa din ve inanç özgürlüğü vardır. Çünkü laiklik bütün dinlere aynı gözle bakar ve birini diğerlerinden üstün tutmaz. Bağnazlar ise bunu bir türlü kabul etmez.

Bir kere lâiklik ilkesi bizde yanlış anlaşılmıştır. Dinsel inancın gerektirdiği ayinlerle, na’larla, şugullerle niçin

uğraşılmalı? Tekke ve zaviye ile Birtakım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun'un yasaklanmış olduğu; tarikatlar, şeyhlik, müritlik, dedelik, nakiplik, halifelik, falcılık, büyücülük, üfürükçülük, gaipten haber vermek ve murada kavuşturmak maksadıyla nüshacıdır. Aslında bunlar dinin de yasakladığı, batıl eylemlerdir...

Vur deyince öldüren memurlar, birtakım yerlere yaranmak amacıyla klasik Türk Musikisine çalışanların, dinsel çalgı aletleriyle ilahi okuyup ayin yapanların bile tepesine binmişlerdir. Genelde de bu baskılar yoksul halk çoğunluğuna yönelik olmuştur.

Lâiklik ilkesi aslında bütün inanışlara güvence getirmektir.

Her cemaat inancını yerine getirirken devletin koruması altında olmalıdır...

Devlet, her inanç sahibinin başkasına zorla inanç kabul ettirmesini önlemeye çalışmalıdır...

Konuyu böyle özetledikten sonra şimdi ben de görüşümü söyleyebilirim: Ayinli düğün töreni laikliğe aykırı değildir. Tersine lâiklik ilkesi gereğidir. Yeter ki yapmayanlara "Sen Müslüman değil misin, niçin ayinli düğün yapmıyorsun? denmesin.

Gaziantep'te Bugün, 12 Eylül 1990

126 ÇIKMAZ YOL...

Her yıl 8 Eylül günü Uluslararası Okur-yazarlık Günü olarak kutlanır.

Bu gün, UNESCO tarafından dünyada cehaletin sona erdirilmesi amacıyla "Okur-yazarlık Günü"olarak kabul edilmiştir...

Okur-yazarlıktan amaç nedir?

Amaç, okumakla dünya görüşünü geliştirmek, yazmakla da düşüncelerini, duygularını dile getirmektir.

Bu nedenledir ki Anayasalarda düşünce özgürlüğü vardır.

Yoksa amaç eskilerin düşüncelerini aktarmaksa bundan yarardan çok zarardır...

Bu nedenledir ki atalarımız “Taklit ile var olan hakikatte yok imiş” demiştir.

Atalarımız: taklit yolundan tahkik, (araştırma, inceleme, düşünme) yoluna gidilmesini salık vermiştir.

“Fikirlerin çarpışmasından gerçek ortaya çıkar” demişlerdir.

Böylece insanların düşüncelerini dile getirmelerini istemişlerdir.

Bütün bu düşünceler insanların güzel gelenek ve göreneklerinin bir parçasıdır.

Ama günümüzde ne görüyoruz. Düşünen insanlar, düşüncelerini açıklayan insanlar, ucuna susturucu takılmış silahlarla susturuluyorlar.

Düşünmesin, konuşmasın, yazmasın, araştırmasın, istiyorlar.

Çünkü yeni düşünceler geleneksel akışı değiştirir.
Her yeni değişiklik yepyeni sorunlar getirir.

“Yeni sorunlar ise bizim huzurumuzu bozar” diyerek ucuna susturucu takılmış silahlardan medet umuyorlar:

Böyle davranarak insanları korkutacaklarını sanıyorlar...

İnsan, zaten doğumundan ölümüne korku ile yaşar.

Öyle ki korku insanın gölgesidir, insanın korkusuz bir anı bile yoktur.

Bu korku hayvanlarda daha çoktur.

Balkonunuza konan bir serçeye bakınız.
Ondaki korkuyu görünce gider aklınız.

Yine, sokakta bile yolun bir yanından diğer yanma geçerken acaba arabanın altında kalır mıyım korkusu ile sağa sola bakılır...

Evinde gaz ocağını yakarken bile acaba parlar mı diye ocak korku ile yakılır...

İnsan, kırdan giderken, ıssız dağ başında bile korku yanı başındadır.

Tek kaygısı acaba ayağıma yılan sarılır mı, bir eşkiya yolumu keser beni soyar mı korkusudur.

Demek istediğim öldürmek yol değildir.
Çocukça bir iştir.

Hem bu denli öldürmeler gelişmeyi önledi mi ki...
Böyle bir çaba boşuna bir çaba...
Bu yol çıkmaz yol değil mi?
Gaziantep'te Bugün, 13 Eylül 1990

127 SOLCULAR CEHENNELİK Mİ?..

19 Ağustos'ta yapılan Belediye Seçimlerinde DSP, İstanbul Bayrampaşa'da diğer bütün partileri solladı.

Seçimi büyük bir farkla aldı.

Elbette bu seçim zaferi büyük bir coşku ile kutlanmalı idi, kutlandı...

DSP'liler, seçim sonucu Bayrampaşa'da seçim kutlamalarında, seçimi kazanan belediye başkanını omuzlarına aldılar.

Seçmenler DSP Başkanı Bülent Ecevit'i sevinçle, coşku ile karşıladılar...

Gazetelerdeki fotoğraflara baktıkça, İslâm'ın Kutsal Kitabı Kuran'daki şu ayetler aklıma geldi.

Ayeti okumaya geçmeden önce şu soruya bir çözüm getirelim.

DSP sağcı bir parti mi, yoksa solcu bir parti mi?..

DSP'ye oy verenlerin kendilerini sağcılıkla niteleyeceklerini sanmıyorum.

Çünkü adlarında bile solcu olduklarını belirtiyorlar: Demokratik Sol Parti...

Şimdi ayetleri okuyacağız.

Kutsal Kitapta solcular için nasıl bir hüküm konmuş bakacağız:

“K. 56/8-9: İyi işler işlediklerini belirtmek için, amel defterleri sağdan verilenler: ne mutlu o sağcılara! 9. Kötülük işlediklerini belirtmek üzere amel defterleri soldan verilenler, ne yazık o solculara!”

Aynı surenin 27. ve 41. ayetlerinde de sağcılar ve solcular sözcüğü geçmektedir.

Bu ayetlerde de sağcıların cennetlik olduğu, solcuların ise cehennemlik olduğu betimlenmektedir...

Elbette Kuran döneminde sağcılık-solculuk kavramları yoktu.

Sağcılık-solculuk kavramları 1789 Fransız ihtilali ile güncel olmuştur.

Ama Kuran-ı Türkçe'ye çevirenler solcular hakkında çok yanlış kanaate sahip olduklarından; onların, dinsiz, imansız, Moskova hayranı, Rus casusu olduklarını sandıklarından tutmuş ayetteki “Amel defteri sağdan verilenleri” sağcı; “amel defteri soldan verilenleri” ise solcu olarak çevirmişlerdir.

Elbette amel defteri sağdan verilen cennetlik, soldan verilenler de cehennemlik olacağına göre

sağcılar cennete, solcular ise cehenneme gidecek gibi bir anlam çıkmaktadır...

Bu görüş İslâm felsefesine aykırıdır.
Çünkü Allah için Rabbil Alemin denilmiştir.
Rabbil sağcılar, Rabbil solcular denilmemiştir.

Erdal İnönü, Ecevit ve onlara oy veren solcular cehenneme gidecek...
Bunlara oy vermeyenler cennete gidecek.

Bu olacak gibi değil... İslâm'ın Kutsal kitabını bilmediklerinden insanları saptırmak için Allah'a karşı yalan uydurmuşlardır.

Bakınız bu konuda Kuran ne yazmaktadır.

K. 3/61: Allah'ın lanetini yalan söyleyenlerin üzerine atalım.

K. 6/144: "İnsanları, bilmediklerinden sapıtmak için Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim kimdir!"

Günümüzün sosyal ve siyasal gerçeklerine ters düşen bu kasıtlı çeviri derhal düzeltilmelidir.

Bu konuda soldaki partiler olayın üzerine cesurca gitmekten çekinmemelidir.

Aksi takdirde 163. maddenin kalkmak üzere olduğu şu günlerde bu ayet seçmenlere okunarak soldaki partilere oy verilmemesi, oy verdikleri takdirde cehennemlik olacakları söylenecektir.

Bizden hatırlatması...

Not: Kuran'ın aslında sağcılık-solculuk yoktur. Diyanetçiler, Arapçası "Meymenet-Meymenet'siz" olan bu sözcüğü sağcılık-solculuk olarak çevirmişlerdir.

Oysa "Meymenet" in Türkçe karşılığı "Uğurlu";

“Meymenetsiz”in Türkçe karşılığı ise “Uğursuzluktur...”
Gaziantep’le Bugün, 18 Eylül 1990

128 BALTA’DAN İNCİLER...

Kendisiyle görüştüğümüz, Hayri Balla bizimle çeşitli konularda tartışmalara girdi, özellikle din bilgisi (!), Allah, peygamber, vahiy, Kıtr’an v.b. konularda yüksek bilgileriyle (!) bizi aydınlattı (!) Tanrı (!) kelamının yüzeysel anlaşılmasını gerektiğini, Allah’ın peygamber göndermeye tenezzül etmeyeceğini, Kur’an’daki sure ve ayetlerin Allah’ın hükmü olamayacağını söyleyen Balta, Allah’ı: İnsanı iyiliğe yönelten içteki duygu, O’nun kanunlarını da: güneş, ay, yıldız, doğum-ölüm şeklindeki tabiat kanunları olarak anladığını ifade etti. Ayrıca kendisinin Allah’la temas halinde olduğunu. Allah’ın kendisine yüce sözlerle hitap ettiğini söylemeyi de ihmal etmedi.

Soru: Böyle bir dilekçeyi neden hazırladınız?

Cevap: Avukat kamu görevi yapar, kanunların yasaya uygunluğuna bakar, yani kamu görevini res’en yürütür. Dilekçeyi bunun için hazırladım. Beraat kararı adli bir yanılığ olabilir. Şu, bu olabilir... Ben haksızlıklara karşı çıkan birisiyim.

Soru: Bunca haksızlık varken... Özellikle Evren’e neden müracaat etme gereği duydunuz? Lâiklik konusunda ne düşünüyorsunuz? Türbanı nasıl görüyorsunuz?

Cevap: Ben haksızlıklara karşı çıkan biriyim. Beni tanıyanlar bunu iyi bilir. ANAP hakkında dini siyasete alet etmekten Yargıtay’da dava açtım. Devletin Lâik olmadığını düşünüyorum. Devlet dini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Çünkü serbest bırakırsa şeriatın geleceğinden korkuyor. Ben Kenan Evren’den sordum, zorunlu din dersini Anayasaya bu yüzden koymuşlar.

Soru: Bu konuda sizinle hem fikiriz... inanç özgürlüğü konusunda...

Cevap: Birçok Kur'an hükmü yürürlükten kaldırılmıştır. Eğer bunlar Allah'ın hükmü olsaydı Atatürk bunları kaldıramazdı. Allah'ın hükmünü kaldırmak Atatürk'ün haddine mi düşmüş?.. Allah Kur'an'da beddua ediyor bu acizliktir... Ben inançlara saygılıyım... Ama şu türban giyenler bunu inançları için yapmıyorlar... Eğer böyle olsaydı önlerinde olurdu, onları da desteklerdim. Ama bu türban giyenler "Allah'ın emridir. Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır, Milletin değildir. Allah'ın emri vardır. Müminlerden başkasına uymayın" diyorlar...

Türban giyim özgürlüğü değil şeriatın simgesidir. Bunlar şeriat devleti istiyorlar. Çünkü Kur'an'da "Allah'ın hükmü baki kalacaktır"deniyor. Bunlar devleti ele geçirince herkesi zorlayacak, zorla oruç, namaz kıldıracaklar, bu yüzden onlara karşıyım.

Allah hükmünü icra eder diye yazıyor. Bu Kur'an'da dokuz yerde geçiyor. Allah hükmünü icra ederse kendilerine ne oluyor? Bu türban meselesi; bugün türbandır, yarın Ayasofya'dır... Öbür gün % 90 Müslümandır, devleti niye biz yönetmeyelim diyecekler. Devleti günün ihtiyaçlarına göre değil 1400 sene evvelki kanunlara göre yönetecekler...

Not: Bu yazıyı Ak-Doğuşular benimle röportajdan sonra yazmış. Bu yazı da yalan ve saptırma çok. Örneğin: Ben Kenan Evren'le konuşmadım.

İstanbul, Ak-Doğuş, Şubat 1990

129 BALTA'NIN MEKTUBU...

Balta'nın dergimize gönderdiği mektubun tam metni...

Rahmetli Üslad'ın Sağır İsmet'e söylediğini söyleyelim bu soyu tükenmekte olan Kelaynak'a: "Eğer bizim rejimimiz gelse sizin kılınıza dokunmazdık. Yalnız; sizi mumyalar, dev bir fanus içerisinde cemiyet meydanında teşhir ederdik. Tâki: Baksın ve ibret alsın insanlık: "İNSAN NEREYE KADAR DÜŞEBİLİRİMİŞ?.."

Not: Yukarıdaki yazı da Ak-Doğuşçular tarafından yazılmıştır. Eskilerin, eski düşüncüyü savunanların soyu tükenir. Ben yeniyim. Benim soyum daha yeni yeni dünyaya gelmektedir... Burada Ak-Doğuşçulara şöyle bir soru: Bir insan, kılına dokunulmadan nasıl mumyalanır?... Yine öldürmeyip dev bir fanus içinde teşhir etmek düşüncesi sağlıklı bir düşünce mi?...

İstanbul, Ak-Doğuş, Şubat 1990

BALTA'DAN İNCİLER

12 Ocak 1990 günlü Milliyet Gazetesi'nin 7. Sayfasındaki "ATATÜRK'E HAKARET DAVASI" başlıklı haberi okuyunca bu yazıyı sizlere yazmak gereği duydum.

Bu haberinizin son paragrafında: Ak-Doğuş ve Son Karar dergileri ayrıca ortak bir basın bildirisini yayınlarak bağımsız mahkeme kararlarının eleştirilmesini kınadılar ve "Bizim sırtımızdan sinsî Atatürk düşmanlığı yapan bu kişileri şiddetle kınıyor, kanunun bize verdiği olanakları sonuna kadar kullanacağımızı açıklıyoruz dediler." deniyor.

Bir kere şu gerçeği belirtiyim. Mahkeme kararlarının eleştirilmemesi diye bir kural yoktur. Her mahkemenin son kararı da her zaman her yerde eleştirilir. Yalnızca görülmekle olan davada Mahkemeyi etkileyecek şekilde görüş bildirilemez, yorum yapılamaz. Eğer Bilimsel Öğreti ile ilgili yayınları, Yargıtay Kararları Dergilerini incellerseniz görürsünüz ki bu kitaplar da: mahkeme

kararları öğrencilere, okuyuculara, hukukçulara ders olsun diye her zaman ince aynalılarına deign eleştirilmiştir.

Kaldı ki yukarıdaki haberlerinizin yayınlandığı gün Türkiye’de yayınlanan tüm gazeteler, örneğin aynı gazetenizin 7. sayfasının ikinci sütununda: “Genelev Kapısında Basın Toplantısı” başlıklı bir haber daha var. Sizin haberin biraz üstünde. Bu habere göre Sosyalist Partisi Ankara il örgütü, hem de Genelev önünde Anayasa mahkemesinin, fuhşu meslek edinen kadınlara tecavüzün daha az ceza gerektirdiğine ilişkin hükmünü basın toplantısı yaparak eleştirdiler. Demek ki Mahkeme kararlarının eleştirilmemesi diye bir kural yok.

Bütün bunlar yanında şu gerçek de unutulmamalıdır. Türkiye’de bütün yargılamalar “Türk Milleti adına” yapılır. Bütün mahkeme kararlarında Türk Milleti adına yargılama yapan diye açıklama yapılır. Bu demektir ki son yargı mercii büyük Türk Ulusudur. Bütün kararlar Türk Ulusu nezdinde her zaman temyiz edilebilir. Böyle bir ilkeyi alışkanlık haline getirdiğimizde bütün yargıçlar verdikleri kararın Türk Milletince inceleneceği düşüncesiyle kılı kırk yarararak karar vermek durumunda kalırlar ki bundan toplum kazançlı çıkar. Böylece adli hatalar en aza iner...

İşte ben 23.12.1989 tarihli Temyiz Dilekçemle “Adına Yargılama Yapılan Türk Ulusu”na başvurmuş oluyorum. Ey Türk Milleti sizin adınıza verilen karar bir de siz inceleyin, diyorum. Dilekçemin en altına da “Takdir yüce Türk Ulusundur” diyorum. Eğer Yargılama Makamları verilen kararı yerinde ve yasalara uygun görürlerse yapılacak bir işlem yoktur. Ama uygun görmemiş olacaklar ki, kararın iptali için hukuksal yollara başvurmuşlar. Demek ki yargı organı Türk Milletine başvurumu yerinde görerek harekete geçmiş ve böyle bir beraat kararı nasıl verilmiş diye

araştırmaya başlamış.

Gelelim şu Atatürkçülüğünüze. Yani biz (Sayın K. Evren ve Ben) sizin sırtınızdan SİNSİ ATATÜRK DÜŞMANLIĞI YAPIYORUZ. Siz de sinsî Atatürk düşmanlığı yaptığımız için bizi kınıyorsunuz. Bari hiç olmazsa Atatürk'e sahip çıkmayınız. Demek sizler "İngiliz ajanı nalları dikti. O alçak ki... O'nun leşinin kokusunda... O lanetli.. Cehennem dibinde mekanı hazır.. Alibes'e lanet..." diye yazı yazarken ve bu yazının beraatı üzerinde yeniden yayınlayıp "KANUNLARI GERMEK NASIL OLURMUŞ GÖRÜNÜZ" diye yol gösterirken Atatürkçü oluyorsunuz, da. Biz: "Böyle bir yazı nasıl beraat eder?" diye adına yargılama yapılan Tiirk Ulusuna başvurduğumuz zaman "Sizin sırtınızdan sinsî Atatürk düşmanlığı yapan kişiler" oluyorumuz... Pes doğrusu.. Bari "İngiliz ajanı dediğiniz (ki bu İngiliz ajanı denilen kişi Çanakkale'de İngiliz askerlerini denize dökmüş ve Çanakkale geçilmez dedirtmiştir), nalları dikti diye hayvan yerine koyduğunuz ve bu düşünce ile de ölüsüne leş dediğiniz, alçak diyerek, ahbes diyerek lanetlediğiniz" kişiye sahip çıkmayınız.

İşyerime gelen Muhabirleriniz: "Yazıda Atatürk'ün adı geçmediği halde bu yazının Atatürk'le ilgili olduğuna nasıl karar verdiniz?" diye bir soru sordular, insaf yahu, 10 Kasımlarda kim anılıyor. 10 Kasımlarda neş'eden ve üzüntüden niçin gülünür... Hiç olmazsa kendimizi aldatmayalım, hiç olmazsa kendimize doğru olalım. Hiç olmazsa iki yüzlülük yapmayalım. İkiyüzlüler hakkında sizin Kitabınızda ne yazıyor bilir misiniz: "Ey Peygamber! İnkarcılarla ve ikiyüzlülerle savaş. Onların varacakları yer cehennemdir, ne kötü dönüştür!" (Diyanet Çevirisi, K. Tahrim, 66)

Unutmayın ki sizler Atatürkçü bizler de "sinsî Atatürk düşmanlığı yapan kişiler" olursak: aynı zamanda inkarcı durumuna da düşersiniz... İki yüzlü ve inkârcı olmaktan Allah'a sığınırım...

İşyerime gelen Muhabirleriniz ki 4 kişi idiler, ikide bir “Türban Allah’ın emridir!“Bu konuda ne diyorsun?” diye görüş bildirmemi istediler. Ve bu günkü gazetelerin birinci sayfasında ki ODTÜ’ye karşı ‘ayetli’ türban eyleminden söz edildiğini söylediler...

Bu konudaki görüşlerimi de kısaca özetleyeyim. Bir kere Kur’an’da şöyle bir ayet vardır. “Allah hükmünü yerine getirendir!” diye. Eğer tesettür Allah’ın emri olsaydı fani varlık olan insanlar Allah’ın hükmünü engelleyemezlerdi. Nasıl ki Allah’ın emri ile bir yörünge üzerinde dönüp duran Güneşi, Ayı, Yıldızları engelleyemeyecekleri gibi... Yine Kur’an’ın 9 yerinde şöyle bir ayet vardır: “Allah bir şeyin olmasını murat ettiği zaman ‘Ol demesi’ yeterli!” Demek ki Allah bütün kadınların tesettür kuralına uymasını dilemiş olsa idi “Ol demesi” yeterli idi. Biz de böylece çekişmekten, didişmekten kurtulurduk.

Sakın sanmayın ki ben inançlara karşıyım. Asla! İnsanların inançlarının doğruluğu, eğriliği hakkında hüküm vermek bana düşmez. Böyle bir yanlışlığa kapılacaksam Allah canımı alsın bundan hayırlıdır. Ancak benim karşı olduğum türban eylemi yapan kişilerin bunu siyasal bir hareketin simgesi yaparak devlet yönetimine talip olmasıdır. İnançların kullanılmasını engelleyenlere karşı çıkacağım gibi, dinin devleti yönetmek üzere eyleme geçmesine de karşıyım.

Burada yeri gelmişken şu düşüncemi de açıklayayım. Türban eylemi yapan kadınlarımız, kızlarımız, kendilerinden dördünün bir erkeğe eş olarak varmasını da kabul ediyorlar demektir. Koşullar tamam olduğunda dörde kadar alabilirsiniz emri Kur’an’dadır. Şimdi koşullar tamam oldu ve dört türbanlı kızımız da bir erkeğe eş oldu... Burada şöyle bir soru akla gelebilir? Peki akli olan bir kadın erkeğini kendisinden başka üç kadınla paylaşır mı? Akli olmayanın dini

de yoktur. Yine sizlerin çok kullandığı bir söz vardır. Hayvanlar arasında en aşağı olan domuzdur. Sadece domuzlar eşini kıskanmaz, diyerek o zavallı hayvanı aşağılıyorsunuz. Peki dördü bir erkeğe varan kadınlarımız, kızlarımız eşini kıskanmamak gibi bir konuma düşmez mi? Öyleyse domuzu niçin aşağılayıp, kötülüyorsunuz?.. Ben bu konuyu muhabirlerinize anlatırken, 15'e yakın pozumu yakalayıp fotoğrafımı çeken muhabiriniz: "Domuzluk insanın beyninde!" diyerek kendini savunmaya kalktı. Ben de kendisine: "Kendimizi aldatmayalım. Domuzluk beynimizde dediğine göre domuz etini yemen gerekir." Ben bu sözü söyleyince elektrik çarpmışa döndü. Ne diyeceğini şaşırıldı. Öyle ya Alevîler nasıl tavşan eti yemezlerse (bu sözün doğruluğunu pek bilmiyorum, ancak sünniler ikide bir onların tavşan eti yememelerini gülerek dile getirirler ve kendilerinin domuz etini yememek için ölmeyi göze aldıklarını unutarak) Hintliler nasıl inek-öküz etini yemezlerse..

Bütün bunlar dinlerin insanları koşullandırdığına ilişkin örneklerimdir. Şimdi insaf ile düşünelim Allah'ın emri diye 1400 yıl önce konulan kuralları bu gün uygulamaya kalkamayız. Dünya kamu oyunundan dışlanırsınız. Şimdi bir erkek olarak dört karı-kız almak size cazip gelebilir ama; siz kendi kızınızı, kendi bacınızı bir erkeğe dördüncü eşi olarak verebilir misiniz? Sizleri bilmem ama İslam Peygamberi izin vermemiştir. "Fatma benim parçamdır!" diyerek Hz. Ali'nin önerisini reddetmiştir. Bu olay hadis kitaplarında yazılıdır...

Sizin bana gönderdiğiniz Muhabirler iyi niyetli çocuklardır. Ancak din bilgileri pek yüzeyseldir. Din öyle kulaktan dolma bilgilerle elde edilmez. Bir berberlik için, bir terzilik için yıllarca çıraklık etmek gerekirken müslüman ana-babadan doğan bir kişi hiçbir araştırma inceleme yapmadan müslümanım diye ortaya

çıkıyor... Oysa bütün dinler bir seçime tabi olmalıdır. Araştırmaya, incelemeye, düşünmeye tabi tutulmalıdır. İşte o zaman din gerçeği şeriat gerçeğinden ayrı bir konuma geçerek insanlara yararlı olmaya başlar. Allah, din düşüncesi: insanı yüceltmezse, kötülükten, yalandan, inkarcılıktan, ikiyüzlülükten alı koymazsa, İslâm dışındaki düşünce ve inancı sapık sayarak, imana gelinceye kadar onlarla savaşmayı ve onların karısını - kızını cariye olarak kullanmayı mübah görürse; yıkıcılıktan, kıyıcılıktan, kan dökücülüğünden ve yağmacılıktan öteye bir yere varamaz. Sanmam ki Allah yarattığı kullarına bu işlemi reva görsün...

Allah kavramı, din kavramı, ruhulkudüs, cennet, cehennem kavramı ve ilahir bütün dinsel kavramlar bir simgedir. Bunların din edebiyatında geniş yeri vardır. Örneğin Allah'ın ölüyü dirilteceği şeklindeki ayetlerin anlamı başkadır. Eski tarih ve din kitaplarını incerseniz görürsünüz ki ölünün dirilmesi demek her türlü kötülüğü yapan kişinin, yaptıklarına nadim olarak, yepyeni bir kişiliğe bürünerek eski kötülüklerinden sıyrılmasıdır. İşte buna ölünün dirilmesi denir. Yine çok kötü tanınan bir kişinin oğlunun çok iyi olarak kendisini sevdirmesi de ölüden dirinin doğması olayıdır. Şimdi sen gel de bunu müslüman bir ana-babadan doğan ama hiçbir araştırmaya, eğitime girmeden İslâm mücahitliğine soyunan ve Atatürk'e olmaz hakareti yaptıktan sonra kendisini gerçek Atatürkçü bizi de sinsin Atatürkçü olarak gören birine anlat. Aman Yarabbi!...

İstanbul, Ak-Doğuş, Sayı 4, Şubat 1990

130 BAHİRİYE ÜÇOK ve ÖLÜM TÖRENİ...

SHP Parti Meclisi üyesi Bahriye Üçok'un siyasî bir cinayete kurban gidişini anlatmaya gerek görmüyorum.

Çünkü olayı ayrıntıları ile gazetelerde okumuşsunuzdur.

Ancak olayın anlamsızlığı üzerinde durmak istiyorum.

Bahriye Üçok bir din bilgini idi.

Yıllarca İlahiyat Fakültesi'nde öğretim üyeliği yapmıştı.

Binlerce öğrenci yetiştirmişti.

İslâm ve İslâm tarihi konusunda uzmandı ve bu konuda kitaplar yazmıştı.

Bahriye Üçok'u yakinen tanıyanlardan biriyim. Atatürkçü Düşünce Demeği kurucu üyelerindendi.

Birkaç kere kokteyllerde, sohbet toplantılarında, panellerde karşılaşmıştık.

Ara sıra telefonla fikir alışverişi yapardık.

Olaylar konusunda, birbirimizi bilgilendirirdik...

Bahriye Üçok, ılımlı ve olumlu davranışları ile hepimizin saygınlığını kazanmıştı.

Atatürkçü görüşü de, İslâmi görüşü de bir arada yürütmeye çalışırdı.

Düşmanlık kazanmasının nedeni de Atatürkçü kişiliğinden ödün vermemesi ve bardağı taşıran damla da tesettür konusundaki kararlılığı idi.

O'na göre insan çarşafa girmekle Müslümanlıkta mesafe alamazdı.

Din insanın vicdanına karşı bir hesaplaşması idi.

Dindarlık insanın tutum ve davranışında kendini belli ederdi...

Bu düşüncede olduğu içindir ki Bahriye Üçok İslâmiyet'e toz kondurtmamıştır.

İslâmiyet'e yaşamında ve düşüncesinde üstün bir yer ayırmıştır.

İslâmiyet'le Atatürkçülüğü, çağdaşlığı
bağdaştırmaya çalışmıştır.

Kitaplarını okuyanlar, makalelerini okuyanlar
Bahriye Üçok'un İslâm'ı şirin gösterme çabası ile
çırpınıp durduğunu görürler.

Ama başaramadı. Yalnız kendi bildiklerini doğru
sananlar, yeni bir düşünce, görüş istemeyenler, İslâm
dinini çağdaşlıkla bağdaştırmak istemeyenler bombalı
bir paketle işini bitirdiler.

Oysa İslâmı sevenler onu yaşatmalı idi...

+

Bahriye Üçok'un ölüm törenindeyiz. Başta Erdal
İnönü...

Ölüm törenine katılanları polisler çepeçevre
sarmışlar.

Her ne denli ölüm töreninde slogan atılmayacak
diye karar alınmışlar...

Bayan öğreticileri öldürülmüş gençleri, nasıl
susacaklar?..

Gençler, gençler...

Hele kızlar, hele kadınlar...

Öfkeyle, kinle dolu alkışlar...

Olacak iş mi bu?

Ölüye alkış tutulur mu?

Ölüm töreninde alkış, alkış, alkış...

Nerede görülmüş bu...

Ölüye alkış tutulmaz ağıt yakılır.

Ağlamak yok, hayır!..

Kadına kalkan ellere nefret var...

Başta Erdal İnönü demiştim.
Ölü arabasının ardı kalabalık...
Ellerinde bezden afişler, yukarı kalkık...

Sloganları şu:
“Lâik, Demokratik, Çağdaş Türkiye
SHP!..”

Sonra demokratik kitle örgütleri...
Öğrenci dernekleri...

Sosyalist Partisi,
Türkiye Birleşik Komünist Partisi,
Demokratik Merkez Partisi...

Gençlerin elinde çelenkler. “Katiller bulunacak.
Hesap sorulacak!” diye slogan atıyorlar.
“Zam, zulüm, işkence, işte faşizm” diyorlar...

Bulvarlar dolu, caddeler dolu, sokaklar dolu,
meydanlar dolu, cami avlusu dolu, yanındaki pazar
alanı dolu...
Yakalarda Bahriye Üçok’un fotoğrafı, sağlı sollu...

Ellerde güller, gözlerde nefret.
Bunun hesabı sorulur elbet...

Kenetlenmiş insanlar sel gibi akıyor.
Bahriye Üçok’u toprağa vermeye gidiyor...

Pencerelerde yurttaşlar, alkış tutuyorlar.
Bunlar ölüm törenine katılamamış olanlar...

Kimileri pencereden sarkıyor...
Ölü arabasına karanfil, gül atıyor...
Pencereden gözyaşları sel olup akıyor...

Ankara, o gün anlamlı bir gün yaşadı.
Bahriye Üçok, toprağa verilinceye kadar alkışlandı.

Genç, yaşlı, erkek, dişi.
Hiçbiri beğenmiyor bu gidişi...
Gaziantep'te Bugün, 20 Ekim 1990

131 AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZ GEÇMİŞİ...

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamayarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep Lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, utancından bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik, kilimcilik yaparak sağladı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursuna bitirdi...

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılıncaya futbol hakemliğini bıraktı.

25 yaşında Gaziantep’li tasavvufçu, tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale’den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef vurdu ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu toplulukta “fırınlara girip çıktı”, “ölmeden önce öldü”, “yeniden doğdu”. Bu topluluğa “ölü” olarak girdi “diri”olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.

Yargılama sonunda mahkeme: “Hayri Balta, Atatürkçü ve aydın bir kimse!” (Gaziantep Sorgu Hakimliği. E. 962. K. 127/16) diye karar verdi. Böylece Türkiye’de mahkeme kararı ile “Atatürkçü ve Aydın” sayılan bir kişi oldu. Ne var ki aklanmasına karşın 10’a yakın işyerinden kovuldu. 10’a yakın ev değiştirmek ve sonunda Gaziantep’ten ayrılmak zorunda kaldı...

1965 yılında, 33 yaşında iken, Gaziantep Lisesi Akşam Ortaokuluna başladı. 1969 yılında dört yıllık olan bu okulu sınıf ve okul birincisi olarak bitirdi.

Gaziantep Akşam Lisesi 1. Sınıfında okurken “Kavmiyetçi ve Ümmetçi” kişilerce rahat verilmemesi üzerine 11 Mart 1971’de Ankara’ya göçtü.

Gaziantep’ten ayrıldıktan bir gün sonra 12 Mart 1971’de Ordu, yönetime el koydu. Böylece 12 Mart’ın hışmından kurtulmuş oldu. Eğer o tarihte Gaziantep’te olsaydı başına gelecek vardı...

Ankara’ya gelir gelmez Anafartalar Akşam Lisesi 1. sınıfına kaydını yaptırdı ve Genel-İş Genel Merkezi Hukuk Bürosunda yazman, bir süre sonra da muhasebe bölümünde muhasebeci ve daktilo olarak çalıştıktan sonra muhasebe şefliğine getirildi.

Gündüzleri çalıştı, akşamları okula gitti. 4 yıllık Anafartalar Akşam lisesini bitirdikten sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Akşam Türkçe Bölümüne

kaydını yaptırarak derslere gidip gelmeye başladı. 15 gün sonra yaşının geçmiş olduğu gerekçesiyle okuldan kaydı silindi.

Bunun üzerine yılmadı bir yıl da üniversite sınavlarına çalıştıktan sonra 1974'te Ankara Hukuk Fakültesine girmeyi başardı ve hem çalışıp hem okuyarak 1979 yılında Hukuk Fakültesini bitirdi ve bir yıl da staj gördükten sonra 1980 yılında (48 yaşında) avukatlığa başladı.

Hukuk Fakültesi öğrencisi iken, 27 Mart 1977'de, ölüm döşeğindeki babaannesini görmek için gittiği Gaziantep'te, gece yarısı evinin önünde, faşistlerce kurşunlandı... Sağ göğsünden giren kurşun akciğerinin üst lobunu delerek kürek kemiğinden çıktı. 15 gün ağzından kan geldikten sonra "hayatî tehlikeyi" atlatarak yeniden yaşama döndü. Hâlâ zaman zaman kurşun yarasının acısını hisseder ve düşlerinde yakın mesafeden ateş edilen tabanca sesi ile uyanır...

Avukatlık yaptığı sırada Atatürkçü Düşünce Derneği'nin kurucularından oldu.

İlk iki Yönetim Kurulunda Genel Sekreter yardımcısı olarak görevli iken 11 Mart 1991 tarihinde ağır bir kalp krizi geçirince kalbinin % 70'i çalışamaz bir duruma geldi. ADD'deki görevinden ayrıldı ve doktorların sözü üzerine avukatlığı bıraktı. O günden bu güne değin de evinde yazarlık yapmaktadır...

Yaşamı boyunca emeğinden başka geliri olmadığı için eşi ve dört çocuğu ile geçim zorluğu çekti. Ankara'da iki kışı, ailesi ile birlikte, odunsuz, kömürsüz, elektrik sobası ile geçirdi...

65 yaşına kadar yoksul olarak yaşadıkten sonra babaannesinden kendisine kalan trilyonlar değerindeki taşınmazları, kendisine yeteri kadarını ayırdıktan sonra, dört kızına bıraktı...

Şu an dört kızından 6 torunu bulunmaktadır.

Torunlarından biri Amerika'da bir üniversitede Siyaset Bilimi hocalığı yapmaktadır. Biri de İnşaat Fakültesini bitirmiş olup bir şirkette inşaat mühendisi olarak çalışmaktadır...

Yaşamı boyunca, hastalığında bile, bir Aydınlanmacı olarak düşünce özgürlüğünü, Laikliği ve Cumhuriyetin kazanımlarını korumaya çalışmıştır. Laikliği savunmak için birçok dava açmış ve bu davalardan birinin sonucunda da ATATÜRKÇÜ DÜŞÜNCE DERNEĞİ kurulmuştur.

Gaziantep yerel gazetelerinin, bir ikisi dışında, hemen hemen hepsine günlük yazı verdi. Kimisi kapandığı için, kimisinden de, bir süre sonra, yazılarına yer verilmediği için, ayrıldı.

Ankara'da ise Barış ve Ulus gazetelerinde ve kimi dergilerde yazdı.

Bu günkü tarih itibariyle basılmış 42 kitabı vardır. Bu kitaplar parasız dağıtılmaktadır... (Kitapların listesi aşağıdadır...)

2000 yılından beri www.tabularatalanayalanabalta.com adresli Sitesinde aydınlanma savaşı vermektedir...

Düşünce ve inanışlarından ötürü hakaretlere, küfürlere ve tehditlere karşı; bireyciliğe karşı toplumculuğu, dine karşı bilimi, şeriata karşı cumhuriyeti, teokrasiye karşı Laikliği, vahye karşı aklı, yaratılış teorisine karşı evrim teorisini, ruhçuluğa karşı maddeciliği savunmuştur...

Ne var ki çok az kişi tarafından anlaşılabilmiştir. Şimdi bile dinciler tarafından dinsiz; dinsizler tarafından da dinci sayılır...

Av. Hayri Balta, 19.11.2014

+

**132 TABULARA TALANA YALANA BALTA
YAYINLARI:**

(Alfabetik olarak)

1. Anılar 1: Bir Aydın Adayı
2. Anılar 2: Muhbir ve Tertipçilerim
3. Anılar 3: Röportaj ve ...
4. Anılar 4: Son Nokta
5. Anılar 5: Alleben (Kaybolan Cennet)
6. Anılar 6: Emanet (Şafık Güvenç Emaneti)
7. Anılar 7: Cahilin Dünyası
8. Anılar 8: Cehaleti Yeniden Doğanlar Bilir
9. Anılar 9: Zilli Kurt'un Çırpınışı
10. Anılar 10: Dindar Filozof
11. Anılar 11: İtilmiş Bir Adam
12. Anılar 12: Ölümsüz Yazman
13. Atatürk 1: Atatürk Budur
14. Köşe Yazıları 1: Kızmak Yok
15. Laiklik 1: Laiklerin El Kitabı
16. Laiklik 2: Laikliği Benimsemeden...
17. Laiklik 3: Laiklik Bir Yaşam Biçimidir
18. Oyun 1: Halkevi Çalışmaları ve İki Oyun
19. Öykü 1: Yitmiş Bir Adam
20. Öykü 2: Muzır'dan Kes!..
21. Öykü 3: Cambazlar
22. SSS 1: Sevenler-Soranlar-Sövenler
23. SSS 2: Aşağılık Maymun
24. Şiir 1: Ellerim Ellerim Suçsuz Ellerim
25. Tasavvuf 1: Allah Denince 1/6
26. Tasavvuf 2: Allah Denince 2/6
27. Tasavvuf 3: Allah Denince 3/6
28. Tasavvuf 4: Allah Denince 4/6
29. Tasavvuf 5: Allah Denince 5/6
30. Tasavvuf 6: Allah Denince 6/6
31. Tasavvuf 7: Aydınlanma
32. Tasavvuf 8: Sırların Sırrı

33. Tasavvuf 9: Tanrı'ya Yakınlık
34. Tasavvuf 10: Erenlerin Dünyası
35. Tasavvuf 11: Aydınlarla Mektup
36. Tasavvuf 12: Kaygılarım
37. Tasavvuf 13: Kuran'a Akılcı Bir Bakış
38. Tasavvuf 14: İncil'den
39. Tasavvuf 15: Tevrat'tan
40. Tasavvuf 16: Takvimlerden
41. Tasavvuf 17: Misyoner'e Yanıt
42. Tasavvuf 18: Sanal Katılım-Taç'a Atılanlar

TABULARA, TALANA, YALANA BALTA

IRKÇILIĞA, SÖMÜRÜYE, ŞERİATA HAYIR!..

AV. HAYRİ BALTA'NIN ÖZGEÇMİŞİ

1932 yılında Gaziantep'te doğdu. 10 yaşında iken annesi öldü. Babası, eşinin ölümüne dayanamarak yaşama küstü.

Çocukluğunun kış günlerini Gaziantep'in Tabakhane semtinde; yaz günlerini de Gaziantep'e yakın İbrahimli köyündeki üzüm bağlarında geçirdi.

Yaz günlerinin gecelerinde kayan gök taşlarını görünce "Tanrım! Ölen annemi geri gönder!" diye dileklerde bulundu...

Dileklerinin yerine getirilmemesi üzerine sükut-u hayale uğradı ve Allah'ı aramaya başladı...

1945 yılında Gaziantep lisesi Ortaokul 1. Sınıfa giderken yapılan bir temizlik yoklamasında Türkçe öğretmeni: "Gömleğin kirli, git değiştir gel!" deyince, çok da istediği halde, bir daha okula gidemedi...

Okula gidememesine karşın; okuma ve öğrenme tutkusu ile yanıp tutuştu. Okuyamamış olmasının eksikliğini; günlük gazeteleri, haftalık ve aylık dergilerle kitaplar okuyarak gidermeye çalıştı.

Okuldan koptuğu yıllarda geçimini dericilik ve kilimci kalfalığı yaparak sağlamaya çalıştı... Çalışmaktan artan boş zamanlarında futbol oynadı. Kendisi futbolu değil de futbol kendisini bıraktığı zaman futbol hakemlik kursunu bitirdi.

Stajyer olarak yönettiği ilk maçta taraftarlarca geleneksel tezahürat yapılırca futbol hakemliğini de bıraktı.

25 yaşında Gaziantep'te tasavvufçu, tekke ve tasavvuf müziği ustası olgun insan Dindar Filozof Dr. Emin Kılıç Kale'den; Ahlak, tasavvuf, yaşam ve müzik dersleri aldı... O toplulukta kimi zaman tef çaldı ve kimi zaman da ney (nay) üfledi.

Bu topluluğa "fırınlara girip çıktı", "ölmeden önce öldü", "yeniden doğdu". Bu topluluğa "ölü" olarak girdi "diri" olarak çıktı.

Dünya görüşü nedeniyle kavmiyetçi ve ümmetçi kişilerce hakaretlere ve iftiralara uğrayarak komünistlikten yargılandı.